MISTERUL DIN PAGO-PAGO

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Misterul din Pago-Pago

ISBN:
973-9138-59-4

Malko Productions – Paris,
Escale à Pago-Pago
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Gérard de Villiers

SAS

Misterul din Pago-Pago

În românește de
Cristina Szabo

1998

Capitolul I

Şarpele subţire cu dungi negre şi galbene se răsucea disperat în mâna lui Stephan, încercând să-l muşte pe acela care îl ţinea de coadă.

Bărbatul, blond şi extrem de bronzat, cu un nas acvilin şi trăsături fine, păşea alene pe nisipul orbitor de alb ce mărginea Illöt-Brosse, strângând reptila între degetul mare şi arătător şi ţinându-l la o oarecare distanţă de corp. Era un şarpe coraliu, lung cam de patruzeci de centimetri, cu muşcătura mortală, mai ales într-un asemenea loc uitat de lume: nu era nici picior de doctor pe Insula Pinilor, aflată la jumătate de oră de mers cu vaporul, şi clinica cea mai apropiată era la Nouméa. Chiar în cazul în care chemai un avion-taxi prin radio, până ar fi reuşit să ajungă mureai de zece ori.

— Oh! *look.*

Susann, tânăra americană care îl mânca din ochi pe Stephan de la începutul plimbării, se ridică brusc de pe nisip şi o luă la fugă. Atraşi de ţipăt, ceilalţi membri ai micului grup de turişti, împrăştiaţi unii pe malul apei de culoarea smaraldului, alţii căutând umbra, se îndreptară la rândul lor spre Stephan.

Acesta, surâzând cu superioritate, îi aştepta lângă focul pregătit pentru a frige peştii prinşi pentru prânz.

— E veninos? întrebă tânăra americană.

— Mortal.

În ochii lui Susann luci frica. Sub privirile admirative ale celorlalţi, Stephan îşi bombă pieptul.

Unul dintre americani începu să filmeze reptila care se unduia cu mişcări bruşte. Pentru el era o altă dovadă a depeizării. Noua Caledonie era la capătul lumii, dar

confortabilele aparate DC-8 ale Companiei UTA făceau cu ușurință legătura cu Europa sau cu Los Angeles. De la Nouméa, un Héron de șaptesprezece locuri ajungea pe Insula Pinilor, situată la optzeci și cinci de kilometri spre sud, în împărăția coralilor și a abisurilor marine. Un adevărat paradis.

La jumătate de oră de mers de la pista de aterizare, călătorul descoperea un ansamblu de treizeci de colibe, amplasate pe malul celei mai frumoase lagune a Pacificului, cu un nisip orbitor de alb și o apă de smarald, în care nu se aventurau rechinii: Popasul Kanuméra, un han tropical unde se găsea chiar și vin franțuzesc! După trei zile, turiștii erau negri precum canacii de pe insulă.

În acea dimineață, pentru schimbare, Stephan, instructorul de schi și de pescuit subacvatic, îi luase cu el pe cei mai curajoși într-un tur al nenumăratelor insulițe care înconjurau Insula Pinilor.

Urmăriseră încântați enormele broaște țestoase care înotau leneș în apa transparentă. Sub privirea uimită a lui Susann, singura celibatară prezentabilă, Stephan plonjase pentru a aduce o țestoasă la bord. O ținuse în brațe până când cei doi canaci proțăpiți lângă motor îi aruncaseră o frânghie cu care o legase de înotătoarea din față, reușind să salte pe punte animalul de șaizeci de kilograme.

Imobilizată pe spate, țestoasa dădea disperată din labele împodobite cu gheare ascuțite, în timp ce turiștii o filmau cu conștiinciozitate. Apoi Stephan îi forțase pe cei doi canaci îmbufnați să o arunce în apă: inima acestor amfibieni era o delicatesă pentru indigeni.

După aceea, turiștii făcuseră baie în apa călâie și limpede, parcă prea caldă totuși. Susann plutise voluptuos în jurul lui Stephan, ocupat să vâneze cu pușca subacvatică ceea ce urma să fie dejunul: în douăzeci de minute prinsese șase pești mari. Marea era atât de plină de pești încât era greu să nu te ciocnești de ei înotând... Mișunau în jurul tuturor recifelor, la doi, trei metri de fund.

Cam pe la prânz, Stephan se îndreptase spre Illot Brosse, locul obișnuit de picnic. La soare, temperatura urcase la 45° ! Marea lucea de căldură, cu toate că era noiembrie!

Illot Brosse își merita numele. Era un recif de coral plat, de formă alungită, a cărui latură estică era acoperită de pini sfrijiți. Latura vestică era lipsită de vegetație, ceea ce îi dădea efectiv aspectul unei perii. Stephan trăsese șalupa pe o limbă de nisip alb, cu fața spre latura împădurită, pentru picnic și odihnă. Doar Susann, venită de la Chicago, avidă să se bronzeze, se întinsese la soare pe nisip. Cam la intervale de cinci minute se arunca în apa călduță, ca să nu se prăjească prea tare. Era o fată frumoasă, cu carnație de piatră, cu părul scurt, exact pe gustul lui Stephan, sătul de atâtea indigene.

În această ambianță care amintea de Robinson Crusoe, însoțitorii ei exultau de fericire. Pescuitul hranei era ceva nemaivăzut! Cei din Middle West fremătau de încântare.

După ce făcuse focul, Stephan se îndreptase spre partea neîmpădurită a insulei. Illot Brosse era supranumită și insula șerpilor. Colcăiau prin scobiturile coralilor, la mică distanță de apa din care își obțineau hrana.

Erau ușor de prins, așa adormiți cum erau, încolăciți câte doi în aceeași scobitură și cuprinși parcă de o amorțeală de moarte, dar la cel mai mic semn de pericol, alunecau în apă și se îndepărtau cu viteza fulgerului.

Stând în apă până la genunchi, Stephan reperase mai multe cuiburi. Îl alesese pe cel mai mare, și cu o mișcare rapidă îl scosese din ascunzătoare. Întorcându-se pe plajă, cu liana bicoloră și însuflețită, îi surâdea cu subînțeles tinerei femei. Dacă nici așa nu-i cădea Susann în brațe!

Dacă nu era fata nu s-ar fi ostenit să caute șarpele coraliu pentru idioții pe care îi plimba. Acum Susann stătea în fața lui, cu chipul încremenit de frică și de stupefacție.

Privirile li se încrucișară, și ea lăsă brusc ochii în jos. Stephan îi simți tulburarea. Uitând de șarpe, privirile îi căzură pe sânii bronzați și simți că o dorește.

Stephan se simțea minunat. Asta era viața lui: soare tot timpul, apă călduță, fete frumoase și extraordinara vegetație tropicală: ultimul paradis pierdut.

În joacă se apropie de Susann, care se trase înapoi strigând. Uitând de soarele puternic, turiștii îl sorbeau din ochi pe Stephan. Numai o americană în vârstă stătea nemișcată în apă făcând pluta.

Stephan apucă reptila de coadă, surâzându-i încurajator lui Susann.

— Am să-l fac să vomite. Priviți...

Brusc, începu să rotească din ce în ce mai repede șarpele în jurul capului, ca pe un lasou. Precipitându-se, spectatorii se îndepărtară, inclusiv tânăra americană.

— Nu e periculos, îl țin bine, strigă Stephan.

Furios, șarpele coraliu, scotea din când în când limba bifurcată și ascuțită. Deodată din gura lui apăru ceva cilindric de culoare cenușie. Stephan îl mai învârti puțin, apoi îl izbi de nisip. Pe jumătate amețită, reptila rămase nemișcată. Stephan se aplecă pentru a scoate din gura lui ceva și îl aruncă pe nisip.

Era un pește mort, lung de douăzeci de centimetri. Ținut de ceafă, șarpele se zbuciuma disperat. Îi întrerupseseră digestia! Stephan își apropie chipul la câțiva centimetri de limba ascuțită ca o suliță. Susann scoase un «oh!» plin de repulsie. Tânărul instructor își continuă numărul de senzație, încolăcind șarpele pe după gât, și întrebă:

— Vrea cineva să facă o poză cu el așa?

Tăcere prudentă. Susann fu cuprinsă de frisoane: prietenii ei de la Chicago păreau niște amărâți pe lângă Stephan. Închise ochii, imaginându-și o scenă plină de voluptate, care o făcu să se înfioare.

Lui Stephan începuseră însă să-i amorțească degetele. Auditoriul fusese impresionat îndeajuns. Luă șarpele din nou de coadă, îl mai încolăci o dată și îi dădu drumul în mare. Reptila înotă o vreme la suprafață, apoi se înfundă în nisip și dispăru. Recreația se terminase.

— Acum mâncăm, anunță Stephan. Trebuie să facem focul. Susann, haideți să căutăm lemne.

Susann nu așteptă altă invitație. Plaja era îngustă, întreruptă imediat de o lizieră de arbuști. Stephan se strecură cu abilitate și începu să mărunțească crengile uscate, pe care i le întindea apoi fetei. Se atinseră de mai multe ori și instructorul făcu în așa fel încât să lovească din greșeală cu cotul sânii bronzați. Susann nu reacționă, dar în momentul în care pieptul lui musculos îi atinse ușor coapsele, rămânând lipit de ea pentru o clipă, la contactul cu tricoul umed, fata avu un frison și spuse visătoare:

— Ce n-aş da să trăiesc aşa ca dumneavoastră. Este atât de excitant!

Stephan puse mâna bronzată pe coapsa grăsuţă. Mireasma vegetaţiei luxuriante îl făcu să ameţească. Însoţitorii lui Susann se răspândiseră pe plajă în căutarea umbrei, sau făceau baie. Stephan simţi cum i se usucă gura de dorinţă. Degetele puternice i se înfipseră în carnea elastică. Ideea de a face dragoste cu el nu-i displăcea lui Susann, dar avea un principiu: niciodată în aer liber. Se desprinse uşor de el.

— Ce fel de peşte era acela pe care l-aţi scos din gura şarpelui?

Stephan înţelese că runda era pierdută. Trebuia să-şi continue numărul şi să facă pe Tarzan până la capăt.

— Aceşti şerpi nu mănâncă decât peşti, explică el. Înoată foarte repede în apa care este foarte limpede pe aici. Nu acceptă decât o singură specie: murenele, care sunt la fel de feroce ca rechinii.

Lipită de un pin, Susann îi sorbea cuvintele. Zumzăitul miilor de insecte, căldura umedă şi mirosurile neobişnuite o ameţiseră şi pe ea. Îl dorea pe Stephan şi se sili să-şi ascundă tulburarea:

— Cum se poate ca un peşte atât de mic să fie atât de rău?

Stephan terminase de adunat lemnele. O luă pe Susann de mână şi se întoarseră pe plajă. Sub tălpile lor goale, nisipul ardea.

— Este un peşte carnivor. Murenele au dinţii ascuţiţi ca acele. Când sunt rănite, pot ataca şi oamenii.

— Oh!

Teroarea pe care o încerca Susann avea în ea ceva plăcut. Făcu un ocol pentru a-şi răcori picioarele, distanţându-se astfel de Stephan. Brusc, dădu cu ochii de murena vomată de şarpele coraliu. Învingându-şi dezgustul, se aplecă asupra peştelui. Prin gura întredeschisă se zăreau dinţii minusculi şi albi. Mai multe muşte roiau pe pielea maronie. Vru să se îndepărteze, dar fu frapată de un amănunt: corpul murenei era deformat ca şi când ar fi înghiţit ceva mai mare ca ea. Intrigată, Susann se ridică.

— Stephan, veniţi să vedeţi ceva!

Tânărul lăsă jos brațul de lemne și se apropie de Susann.

— S-ar părea că a înghițit ceva, spuse ea.

Stephan apucă murena de coadă și clătină din cap:

— Nu-i de mirare, sunt atât de vorace încât înghit peștii cu totul, fără să-i mestece. Asta trebuie să fie.

Puse murena în podul palmei, și cu ajutorul pumnalului cu mâner de plută, care îi servea la tranșarea prăzii lovite de harpon, despică murena pe lung. Mirosul de putrefacție o făcu pe Susann să se dea înapoi cu dezgust. Degetele dibace ale lui Stephan scotociră prin măruntaiele peștelui și scoaseră un obiect violaceu și lunguieț, cam de șase, șapte centimetri, acoperit de niște aderențe maronii. Aruncă peștele și se aplecă să spele în mare obiectul necunoscut. Când se ridică, avea privirea fixă, și în ciuda bronzului, pălise.

— Pentru numele lui Dumnezeu! spuse el cu o voce sugrumată.

Brusc, Stephan nu mai simți nici soarele mușcător, nici apa călduță care îi scălda picioarele. Descoperirea îl făcuse să încremenească de oroare.

Intrigată, Susann aruncă o privire peste umărul lui. Avu senzația că nu mai are aer. În ciuda culorii violacee, se putea recunoaște cu ușurință un deget omenesc, cu o verighetă atât de intrată în carne încât tăia aproape degetul în două. Unghia neagră era pe jumătate smulsă.

— *My goodness*!

Încremenită de oroare, Susann scoase un strigăt sugrumat și se dădu înapoi. Părea o farsă de prost gust pusă la cale de comitetul de primire din Noua Caledonie.

Cuprins de simțăminte asemănătoare, Stephan contempla și el obiectul găsit, având un chef nebun să-l arunce în mare. Îl puse cu grijă pe nisip și își șterse sudoarea care îi intrase în ochi. Atrași de strigătul lui Susann, ceilalți veneau în fugă.

* * *

Nimeni nu mai simțea căldura. Ghemuiți în jurul macabrei descoperiri, clienții popasului Kanuméra uitaseră de masă și de ambianța paradisiacă a insulei. Degetul fusese așezat pe o batistă pusă la dispoziție de un american.

— Ce facem cu el? întrebă Susann cuprinsă de oroare.

Toată lumea își punea aceeași întrebare. Ce se putea face într-o țară tropicală cu un deget omenesc în plină putrefacție? Putea fi păstrat, înfășurat în batistă, dar în ce scop, și cui trebuia predat?

Dacă l-ar fi aruncat în mare, americanii l-ar fi linșat... Nu rămânea decât să-l îngroape... ceea ce și sugeră, pe un ton încurcat.

Se simțea ușor ridicol, aplecat asupra bucății de carne pe jumătate putrezită. Blestema curiozitatea lui Susann. Afurisit deget!

— Cui i-ar putea aparține? întrebă un american masiv și roșu ca un somon.

Fusese printre puținii care nu manifestaseră nici un fel de emoție. În timpul războiului din Pacific văzuse altele și mai și.

Fericit de diversiunea creată, Stephan se ridică.

— N-am nici cea mai mică idee. Nimeni nu s-a înecat aici zilele astea... N-am auzit de nici un naufragiu. Murena nu era destul de mare ca să fi venit de departe; nu mai mult de zece, cincisprezece mile.

— Poate a murit demult, remarcă o femeie.

Stephan simți cum îi revine superioritatea. Ridică din umeri.

— În acest loc un corp e curățat în două zile de rechini. Asta în cazul în care nu a fost înfulecat de viu. În fiecare noapte rechinii vânează în lagună. Li se pun momeli cu calcan și le înghit cu cârlig cu tot.

Americanii care priveau temători apa de culoarea smaraldului fură cuprinși de oroare. Stephan încercă să le abată atenția. Degetul începea să-l plictisească îngrozitor.

— Poate e doar o glumă proastă.

Americanul solid rânji:

— Vreți să mă faceți să cred că cineva și-a tăiat de bunăvoie un deget ca să-l dea de mâncare la pești?

Stephan făcu un gest vag, dând de înțeles că nu-i păsa. Începuse să-i fie foame și cald. Muște mari, din ce în ce mai numeroase, năvăliseră pe deget. Dacă mai așteptau mult, nu mai aveau ce îngropa, decât un oscior bine curățat.

Stephan simți că trebuie să dea lovitura.

— Am să îngrop chestia asta, spuse el. Voi face un raport jandarmului de pe Insula Pinilor, dar nu cred că va fi de mare ajutor dacă îi duc degetul. N-are nici măcar un frigider la jandarmerie... Vreți să-mi lăsați batista?

Evitase la timp cuvintele „drept giulgiu".

— O.K.! spuse americanul. Nu cred că putem face altceva, dar mai înainte trebuie să luăm inelul...

— Inelul?

— Da, verigheta...

Moment de șovăială. Simțind cum i se usucă gâtul, Stephan se aplecă asupra degetului. Din cauza perniţelor de carne în descompunere, metalul galben aproape că nu se mai vedea. Stephan nu era un fricos, dar nu se prea simțea în stare să jupoaie rămășita în putrefacție.

— Credeți că este într-adevăr de folos? protestă el.

— Nu putem să o lăsăm, replică ferm americanul. Așa ceva nu se face.

Alt adept al protocolului...

Dacă asta nu se făcea...

Stephan îi aruncă interlocutorului său o privire dezgustată. Acesta surâse protector.

— Săpați o groapă la rădăcina copacilor, și dați-mi cuțitul.

Ușurat, Stephan îi întinse pumnalul cu mâner de plută și se îndepărtă. Calm, americanul apucă degetul înfășurat în batistă și îl așeză în palmă. Fascinați, tovarășii de excursie nu-l scăpau din ochi.

Încercă mai întâi să facă verigheta să alunece, după ce o degajase cu vârful pumnalului, dar nu reuși. Metalul se lipise de carnea în descompunere. În picioare, sub soarele arzător, americanul asuda din belșug. O bucățică de carne se desprinse și căzu pe nisip; toată lumea se dădu rapid înapoi.

— Nu vă mușcă, mormăi el.

Timp de o clipă privi marea de smarald. Se întorsese cu gândul în timp, cu douăzeci și cinci de ani înainte, pe vremea când plajele Pacificului erau pline de capcane mortale... Voia acea verighetă și avea să o aibă...

— Lăsați-o baltă, sugeră un băiat cu ochelari cu rame de baga. Afacerea nu ne privește... Nimeni n-o să vină să dezgroape un deget ca să recupereze verigheta.

Americanul nu se obosi să răspundă. Strecurase vârful pumnalului pe sub inel și încerca să-l desprindă cu o mișcare circulară. Nici măcar nu mai simțea duhoarea. Încet, încet, fâșiile de carne putredă se desprindeau, și își dădu seama că în curând din deget nu vor mai rămâne decât niște oscioare...

Respiră adânc și apucă verigheta cu mâna stângă, trăgând cu dreapta de extremitatea degetului, apoi începu să tragă încet și constant.

Asistența își ținea respirația, de parcă ar fi operat degetul unui pacient. Un soi de sacrilegiu... Susann întoarse privirea. O dureau parcă și pe ea degetele. Gândul îi zbură la nefericitul ciopârțit de rechini, de crabi și de toți acei pești multicolori și feroce din mările tropicale...

O fracțiune de secundă, americanul crezu că n-o să reușească, apoi carnea putredă cedă cu brutalitate, și verigheta, de care mai atârna o fâșie violacee, îi alunecă în palma stângă.

Preferă să nu se uite la deget și îl înveli cu grijă în batistă. Acum putea fi îngropat.

— Îl puteți înhuma, îi strigă lui Stephan.

Puse degetul înfășurat în batistă pe nisip, și se îndreptă spre apă, aplecându-se să curețe inelul cu vârful pumnalului. Din fericire, carnea se desprindea ușor, și plutea spre fund, pe nisipul alb... Un adevărat festin pentru crabi.

Nimeni nu mai avea chef de baie...

După ce termină de curățat, americanul frecă inelul cu nisip. Verigheta era ca nouă.

Stephan se apropie.

— Gata. Sper să nu dea gângăniile peste el.

Americanul clătină din cap.

— Am făcut bine că am luat verigheta, spuse el. Priviți.

Tânărul apucă inelul și îl apropie de ochi pentru a descifra inscripția din interior. Literele și cifrele se distingeau cu claritate. Silabisi cu voce tare: „Thomas și Marylin. 8 iulie 1956. Kansas City."

— Un american? murmură el. Ce o fi învârtit pe aici? Nu-mi dau seama.

Celălalt îi și luase verigheta.

— În trei zile ajungem la Pago-Pago, spuse el. Este teritoriu american. Am să o predau poliției. Cel puțin vor afla ce s-a întâmplat cu el.

Incidentul era închis, dar nimănui nu-i mai era foame. Stephan se întreba cine era necunoscutul care își găsise sfârșitul pe Insula Pinilor.

N-avea de unde să știe că era vorba despre un anume Thomas Rose, membru marcant al Central Intelligence Agency, dispărut la o mie o sută treizeci și opt de mile de Noua Caledonie.

Capitolul II

Dodge-ul care îl aştepta pe Malko la capătul pistei era visul imposibil al unui rege negru: aurit din cale afară, cu capota din imitaţie de crocodil şi interiorul din plastic alb. Extrem de discret pentru un funcţionar al CIA...

David Radcliff avea însă scuze. Se plictisea de moarte la Pago-Pago, şi această fantezie pe patru roţi era singura lui bucurie, o bucurie gratuită atâta timp cât pe insula lungă de douăzeci de mile nu exista practic nici o şosea.

Se îndreptă cu mâna întinsă spre Malko. Acesta era singurul pasager de la clasa întâi. N-avea cum să greşească.

— Bun venit la Pago-Pago.

Era un omuleţ rotofei, plin de pistrui, cu faţa rotundă, lucind de transpiraţie. Prevăzător, lăsase mergând aerul condiţionat din maşină, şi se grăbi să-l poftească pe Malko înăuntru.

Privi pieziş la costumul albastru de alpaca al lui Malko. El nu purta decât o cămăşuţă de nailon şi un pantalon uşor.

— O să crăpaţi de cald, remarcă el. Aici e anticamera iadului... 35° tot anul.

Complet moleşit, Malko scoase un mormăit. După douăzeci şi opt de ore de zbor, chiar şi într-un confortabil DC-8, era cam agitat. Sigur că dormise în fotoliul de la clasa întâi, dar visa la un pat cumsecade, aşa cum un câine visează la un os. Privea distrat cocotierii care defilau pe marginea drumului ce urmărea coasta, mărginită de cealaltă parte de o colină înverzită.

De altfel, verdele era culoarea dominantă în Pago-Pago. Văzută din avion, insula semăna cu o jucărie, aidoma unei

enorme păstăi de fasole, încolăcite în jurul unui cerc mai închis la culoare, care era portul.

În realitate, Pago-Pago, aflată la opt sute șaptezeci de mile sud de Honolulu, trecută pe hartă drept „Samoa americană", teritoriu controlat de SUA, era o minusculă insulă muntoasă, îngrozitor de umedă, cu cel mai frumos port natural din Pacific: un vechi crater vulcanic a cărui adâncime nu era cunoscută. Cu doi ani înainte, un tanc petrolier arsese și se scufundase fără să lase nici o urmă.

— Am ajuns, îl anunță David Radcliff.

Malko deschise un ochi. În fața lui se afla o clădire joasă, înconjurată de cocotieri, asemănătoare cu un motel din Florida.

— International Pago-Pago, preciză pompos oficialul CIA. Singurul hotel din oraș. Vor sosi și bagajele dumneavoastră, mă ocup eu de asta.

Trezit brusc, Malko se întrebă de ce oare îl expediase CIA în acel colț uitat de lume, la 15° nord de Ecuator. Era o bucățică din America. Samoanii plăteau asigurări sociale și își păstrau satele la fel de curate ca un cartier rezidențial din California.

Coborî din mașină și se întinse. Ochii îi erau roșii de oboseală. Până în hol nu erau decât câțiva pași, dar transpiră din cap până în picioare. Umiditate o sută cincizeci la sută.

Se gândi că în Austria, la Liezen, castelul era înconjurat de zăpadă, dar dacă dorea să îl vadă terminat trebuia să lucreze în continuare cu CIA pentru a-și putea plăti antreprenorii. Din fericire, aripa principală era terminată și complet mobilată. Mai avea nevoie de câteva misiuni și se putea retrage.

— Ne vedem la bar peste o jumătate de oră, îi strigă David Radcliff din mașină.

Americanul fremăta de nerăbdare. Nu avea des vizitatori la Pago-Pago. Nu-i păsa că Malko dormea pe el. Și el avea să-i spună lucruri importante.

* * *

Malko fu bucuros că nu-și scosese sacoul. Temperatura din International Pago-Pago era una polară. De altfel, îi plăcea să

fie întotdeauna pus la punct, și îi admira pe englezii adevărați care chiar și atunci când cinau singuri în junglă se îmbrăcau în smoking.

— Aveți mult de lucru? îl întrebă Malko pe David Radcliff.

O ospătăriță samoiană, purtând un imens coc, și mergând de parcă dansa, le adusese două whisky-uri «J & B». Oficialul CIA o așteptă să se îndepărteze, și îi răspunse surâzând destins.

— N-am mai făcut nimic de când a dispărut de Gaulle...

Era o aluzie delicată la activitatea desfășurată de CIA în Pago-Pago: spionarea experiențelor atomice franceze în Pacificul de sud, cu ajutorul avioanelor U2 deghizate în aparate meteo... Lucru care îi adusese lui David Radcliff cea mai mare nereușită din carieră: unul dintre avioanele U2 rămăsese fără combustibil și aterizase forțat la Faa, aeroportul din Tahiti. Complet aiurit, pilotul acceptase kerosenul francez, în timp ce spionii de la SDEC îi demontau camerele de luat vederi...

Căldura făcu tăcerea și mai apăsătoare. David Radcliff continuă:

— Nu acesta este motivul pentru care vă aflați aici. Într-un fel, hazardul v-a adus. Povestea este cam stranie.

Luând un aer misterios, scoase din buzunar o cutiuță din carton alb și o împinse spre Malko.

— Uitați-vă la asta.

Malko luă o gură de whisky „J & B" și deschise cutia, așteptându-se să dea peste cine știe ce oroare. Cele trei ospătărițe samoiene, flecărind din lipsă de ocupație, îi observau.

Înăuntru nu era decât o verighetă obișnuită din aur. Ușor ironic, Malko îl întrebă:

— M-ați făcut să înconjor pământul ca să mă cereți în căsătorie?

Chipul rotofei al lui David Radcliff devenise serios. Inspectă barul pustiu și întunecat. În acel anotimp, la Pago-Pago noaptea se lăsa la șapte și jumătate.

— Thomas Rose, spuse el, cel căruia i-a aparținut această verighetă, era unul dintre cei mai buni specialiști ai noștri.

Ultima dată a fost văzut la Vita Levu, insula principală a Arhipelagului Fidji.

— Era în concediu?

David Radcliff clătină din cap.

— Era în misiune. O anchetă de rutină privind zonele în care s-ar fi putut amplasa baze în caz de nevoie. Știți schema: oportunități sportive, starea de spirit a populației, eventuala infiltrare a adversarilor.

Ochii aurii ai lui Malko se făcură mari.

— Există spioni în Fidji?

— Este mai degrabă un paradis turistic decât un cuib de spioni, zise americanul. Guvernatorul este englez, iar populația este jumătate fidjiană, jumătate hindusă!

— Hinduși?

Era ceva neașteptat în mijlocul Pacificului. David ridică din umeri, și făcu semn ospătărițelor să umple din nou paharele.

— Mor de foame la ei acasă și se duc unde văd cu ochii. Englezii preferă să-i țină în Fidji decât să-i vadă la Liverpool.

— Nu credeți că ne-am îndepărtat de subiect?

— Adevărat, recunoscu americanul. Pe scurt, după o săptămână petrecută la Suva, capitala Arhipelagului Fidji, Thomas Rose a dispărut. Uite așa, s-a volatilizat... A plecat într-o seară de la Hotelul Travelodge și nu a mai dat nici un semn de viață. Consulul a fost anunțat două zile mai târziu și a bănuit că avuse un accident sau că plecase într-o excursie, dar poliția engleză a cercetat minuțios Vita Levu și insula geamănă Vana Levu, fără să dea de urma lui Thomas Rose...

— Poate că a părăsit discret insula.

David Radcliff clătină din cap.

— Se vede că n-ați fost niciodată în Fidji. E la capătul lumii. Avioane puține, doar Panam și UTA au câte un zbor pe săptămână, și câteva vase de croazieră. Insula cea mai apropiată, Noua Caledonie, se află la peste o mie de mile depărtare...

— Nu există avioane particulare?

— Vreo șase, dar au fost verificate, iar el poate că ar fi dat un semn de viață după un timp.

— Poate s-a rătăcit în junglă, insistă Malko, a fost mușcat de un șarpe, sau a fost pur și simplu atacat de un hoț și a fost asasinat...sau poate s-a înecat. Peste tot în lume se întâmplă asemenea lucruri, fără ca cei implicați să fie spioni.

— Desigur, admise americanul. Aceasta este și concluzia la care am ajuns în momentul în care am găsit această verighetă.

— Unde anume?

David Radcliff tăcu o clipă, pentru a da mai multă greutate cuvintelor. Luminile din portul Pago-Pago se reflectau în oglinzile barului.

— La o mie o sută treizeci și opt de mile sud de Noua Caledonie...

Oficialul CIA povesti cum fusese descoperită verigheta și conchise:

— A fost o întâmplare fericită care a permis reluarea anchetei asupra morții lui Rose.

Malko strănută. Ciudat cum reușise să răcească la sud de ecuator! Pica de somn și exaltarea interlocutorului său îi părea un pic exagerată.

— Ce vă face să credeți că Thomas Rose nu s-a înecat și că trupul lui nu a fost dus de curent? întrebă el.

David Radcliff clătină din cap.

— Nici un curent nu duce un corp pe o asemenea distanță. Nu uitați că murena care i-a devorat degetul era foarte mică, genul de pește care nu înoată mai mult de zece mile. Nu, corpul lui Thomas Rose a fost, pentru un motiv rămas necunoscut, transportat în Noua Caledonie, unde a fost aruncat în apă. Fără acel pește lacom n-am fi aflat niciodată...

— Nu ar fi putut să se ducă de bunăvoie acolo?

— Imposibil. Pe de o parte, pașaportul i-a rămas în valiză, iar pe de alta, am verificat toate plecările posibile între data dispariției și momentul în care i-a fost găsit corpul. Nici o urmă. Nu uitați că Thomas Rose nu avea nici un motiv să se ascundă.

Bizar, chiar foarte bizar acest incident. Malko reflecta.

— În privința anchetei sale nu se cunoaște nimic?

— Nu-și prezentase încă raportul. Consulul nostru nu știe nimic. Avea impresia că Thomas Rose era în siguranță...

— Cu toate acestea, după părerea dumneavoastră, a fost asasinat... De către cine?

David Radcliff ridică neputincios privirea.

— Dacă am fi știut nu v-ar fi trimis aici. În orice caz, nu-i bănui pe fidjieni. Au mintea ca de găină... Mai rămân două trei mii de albi din insule și hindușii.

— Hindușii?

Pentru Malko, aceștia erau echivalent cu pacifismul. David Radcliff făcu o mutră dezgustată.

— Se pare că printre ei sun unii care au niște relații dubioase cu niște indivizi din Indii. De aici până la a-și exporta ticăloșia nu e drum lung... Fiindcă veni vorba, odată ajuns acolo, va trebui să fiți foarte atent cum acționați, pentru că hindușii și fidjienii se urăsc într-un mod aproape cordial, iar englezii sunt de o susceptibilitate... Lohan vă va explica.

— Lohan?

— Vice consulul. Corespondentul nostru la Suva. Un tip simpatic, cu o soție fermecătoare.

Construind un plan de anchetă în sinea lui, Malko își continuă întrebările.

— Nu înțeleg ce motiv ar fi avut să-i transporte corpul peste Pacific până în Noua Caledonie, insistă el.

— Dacă am ști... Să sperăm că nu a fost o lovitură dată de cei de la SDEC. Uneori sunt foarte afurisiți. O să aflați mâine când veți ajunge acolo.

Era ceva dacă nici în aliați nu se mai puteau încrede!

Malko avea un chef nebun să-i tragă vreo câteva palme americanului de să-i dispară pistruii.

— Dacă înțeleg bine, trebuie să traversez Pacificul ca să mă întorc la Fidji, unde am aterizat ieri cu UTA. De ce am venit până aici?

Încurcat, David Radcliff roși: nu îndrăznea să-i mărturisească lui Malko că avusese pur și simplu chef să stea de vorbă cu

un nou venit. Putea foarte bine să-i trimită verigheta împreună cu un raport lui Dan Lohan la Suva, scutindu-l pe Malko de o călătorie de o mie cinci sute de mile... și atunci minți:

— Este o problemă administrativă. Sun șeful sectorului Pacificului de sud și Dan Lohan îmi este subaltern.

Malko nu dădea doi bani pe asemenea subtilități administrative.

— Singurul mod în care v-aș putea ierta, spuse el plin de demnitate, ar fi dacă mi-ați face rost pe această insulă pustie de o sticlă de șampanie Moët et Chandon, de preferat din 1962, și ați bea-o cu mine astă seară. M-ar ajuta foarte mult să-mi ordonez gândurile, pentru că am impresia că micile mele celule cenușii vor fi puse la grea încercare pe o asemenea căldură.

— Unde aș putea găsi aici șampanie franțuzească? gemu David.

— Cereți-i guvernatorului, îi ordonă Malko triumfător, și spuneți-i că de asta depinde salvarea patriei. Dacă îmi va fi dat să sfârșesc precum Thomas Rose în burta unui rechin, aș vrea măcar să plec cu o amintire plăcută... Apropo, nu mă duc la Nandi. Plec la Nouméa și de acolo pe Insula Pinilor. Vreau să verific dacă nu a mai rămas vreo bucățică din Thomas Rose. Pe curând, și vă aștept cu șampania.

Plăti totuși nota. În orice împrejurare voia să-și dovedească buna creștere. Holul care ducea spre camera lui era o galerie exterioară. Căldura umedă îl învălui imediat. Privi cerul. Crucea Sudului strălucea deasupra portului din Pago-Pago. Malko se simți deodată la capătul lumii. Spera totuși că David avea să găsească șampanie franțuzească.

Cu cât se apropia mai tare de moarte, cu atât aprecia mai tare micile plăceri ale vieții.

* * *

Așezat în fața bungaloului, pe plajă, Malko privea morocănos și în același timp visător apa de culoarea

smaraldului ce scălda laguna Insulei Pinilor. Paradisiacul popas Kanuméra era construit pe o limbă de pământ așezată între două lagune. Soarele îi arsese umerii și reușea cu greu să stea întins. Timp de două zile cercetase împreună cu Stephan metru cu metru zona care înconjura Illot Brosse, se scufundase la baza fiecărui recif, pe o rază de o milă în jurul laguinei, apoi cercetaseră cu ajutorul șalupei coasta Insulei Pinilor. Găsiseră doar cadavrul unui cașalot pe trei sferturi devorat de rechini.

Nici urmă de Thomas Rose. Nu puteau să prindă toate murenele și să le despice burta ca să dea de vreun indiciu.

Dacă Thomas Rose ajunsese pe Insula Pinilor, nu putuse să locuiască decât la Popasul Kanuméra, dar numele lui nu figura în registru. Singurul acces oficial pe insulă era cu ajutorul micului avion Heron de la ora 16. Împreună cu Stephan, Malko stătuse de vorbă cu singurul jandarm din zonă. Nimeni nu văzuse picior de alb...

S-ar fi părut că Thomas Rose ajunsese acolo adus de un delfin. Descurajat, Malko se pregătea să se întoarcă în Fidji.

În lipsă de altceva mai bun, Malko se mulțumea să stea la soare. Mai bronzat ca niciodată, Stephan se apropie de el. Malko se prezentase drept funcționar al consulatului din Suva. Plimbările sale cu tânărul instructor îl convinseseră că Stephan nu avea nici o legătură cu dispariția lui Rose. Un al șaselea simț care nu-l înșela aproape niciodată.

— Până la urmă ați găsit ceva? întrebă Stephan.

Malko strivi cu o lovitură precisă un enorm gândac ce se cățăra pe peretele bungaloului. Clădirile erau de două feluri: obișnuite și „de lux". Acestea din urmă se deosebeau esențial de cele din categoria inferioară prin mărimea gândacilor, niște insecte nemaivăzute. În ciuda faptului că mai fusese de multe ori la tropice, Malko nu mai văzuse unii atât de mari... Cu toate acestea, nu ei îl devoraseră pe Thomas Rose.

După ce termină „execuția" îi răspunse tânărului:

— Nu. Se pare că acest deget a ajuns aici printr-o minune. Sunteți sigur că nu a putut fi desprins de corp la câteva sute de kilometri de aici?

Stephan îl ocoli pe Malko și se așeză lângă el.

— Imposibil. Trăiesc de zece ani în zona Pacificului. O murenă atât de mică nu se îndepărtează la mai mult de câțiva kilometri, maxim zece.

— Oare ce s-a întâmplat cu corpul?

— S-au ocupat rechinii de el.

— A căzut de pe un vas?

— Nimeni nu vine pe Insula Pinilor. Este prea departe de Nouméa și este un loc periculos. Chiar și mineralierele care transportă nichel trec mai pe la vest. Singura copaie care mai vine este *Fidjian-Princess*.

— *Fidjian-Princess?* Ce fel de barcă este? Un vas de croazieră?

Stephan râse în hohote.

— Este cea mai nenorocită copaie care mai plutește încă în Pacificul de sud. Hoinărește din insulă în insulă transportând câte puțin din toate. Acum două săptămâni ne-a adus ciment de la Nouméa pentru noile construcții, și banane din Fidji.

— Din Fidji?

— Da. Portul său de domiciliu este Suva, unde ancorează destul de des. Reparațiile sunt mai ieftine decât aici.

Ochii aurii ai lui Malko fixau cadavrul gândacului.

Fidji. Și Thomas Rose venea din Fidji. Poate că era o pistă. Stephan se juca cu un pumn de nisip.

— Cui aparține *Fidjian-Princess*?

— Unui australian bătrân și bețiv, «Dirty Joe», care trăiește într-o mizerie de nedescris, și adoră să mănânce inimă de broască țestoasă. Le pescuiește la ancoră și le lasă apoi să putrezească la soare. Este singurul vas care mai vine pe aici. Odată, echipajul de canaci l-a lăsat baltă pentru că-i înșelase, și trei săptămâni a tot aruncat cu cutii goale de bere în lagună...

— Unde e acum? întrebă Malko, fără să pară prea interesat.

Stephan ridică din umeri.

— Mi-a spus că se întoarce la Suva, trecând prin Tonga, dar poate că s-a răzgândit pe drum, sau s-a scufundat. Mare minune că mai plutește încă. Doar apăsând cu degetul și coca se găurește...

Clopotul pentru dejun se auzi sunând. Malko se ridică. Aflase destule.

— Cred că mă voi întoarce la Nouméa, spuse el. Nu vom ști niciodată de ce Thomas Rose a murit aici.

— Dacă aflu ceva, promise Stephan, vă dau de știre...

Capitolul III

Cramponat de volanul micului Datsun 1000, Malko înghiți înjurătura nu prea potrivită cu excelenta educație de care avusese parte. Tocmai trecuse de Navua, mai avea încă șaizeci de mile până la Sigatoga și drumul era în continuare mizerabil.

Nici măcar nu putea fi numit drum. Era asfaltat doar pe porțiunile în care traversa nenumăratele sate. În rest, părea opera unui inginer dement și bețiv: o pistă îngustă ca o potecă pentru capre, plină de gropi ca o bucată de șvaițer, urcând și coborând nenumărate coline acoperite de junglă, și unde cea mai lungă linie dreaptă nu depășea zece metri.

Cu toate acestea, era singurul drum din Vita Levu, urmărind cu fidelitate meandrele coastei. Englezii nu se osteniseră să croiască un drum spre interiorul insulei.

Dintr-un viraj apăru brusc un camion mare, și Malko de-abia avu timp să vireze la stânga pentru nu a fi strivit. Orbit de norul de praf alb, pe lângă care smogul californian părea o ceață ușoară, Malko aproape se opri. Avea gura uscată și plămânii plini de praf. Transpirația îi lipise cămașa de spate. Cu toate că geamurile erau ridicate, norul de praf făcuse ca totul, inclusiv cămașa, să capete o culoare cenușie.

Era epuizat de efortul de a conduce pe stânga și de drumul mizerabil. Zguduiturile îi trezeau dureros amintirea vechilor răni și îl bătea gândul să se întoarcă din drum.

Cu toate acestea, peisajul era încântător. Ferigi arborescente, înalte cât niște clădiri cu trei etaje, umbreau drumul, și în fiecare sat Malko întâlnea fidjieni goi pușcă, ce îl salutau cu voioșie din mersul calului.

La un moment dat se uită în oglinda retrovizoare și zări un automobil rulotă care mergea foarte aproape în spatele lui. Un Hillman sau un Ford, plin de praf. Viră ușor spre dreapta, ca să poată fi depășit, dar mașina rămase în spatele lui, atât de aproape încât îi putea vedea pe cei dinăuntru.

La volan era un bărbat cu ochelari fumurii, iar alături de el o femeie brunetă, cu părul legat la spate, pomeții supți și osoși, tenul mat și nasul fin și lung... Drumul se îndepărta de mare și urca o colină. Motorul trăgea cu greu.

În momentul în care ajunse în vârf, auzi din spate un claxon nerăbdător. Botul celeilalte mașini ajunsese în dreptul său.

Neavând chef să-și continuie drumul în asemenea condiții, viră ușor stânga. Pe distanță de o milă, drumul trecea peste o surplombă stâncoasă, suspendată la cincizeci de metri de nivelul apei, și fără parapet.

Rulota îl ajunsese din urmă. Ridică instinctiv piciorul de pe accelerație pentru a o lăsa să treacă, dar capota masivă rămase în continuare în dreptul lui, ca și când celălalt șofer încetinise și el. Surprins, Malko privi în dreapta și văzu profilul impasibil al brunetei. În aceeași clipă, se auzi un sunet de table lovite, și Malko apăsă cu putere pe frână.

Cu o mișcare bruscă de volan, șoferul rulotei se năpusti spre Datsun, dându-i o lovitură puternică. Malko zări deodată golul din fața mașinii, și intuind că avea să se zdrobească de stâncile de jos, trase puternic de volan spre dreapta și simți cum Datsun-ul se răsucește spre stânga. Rulota dispăruse într-un nor de praf care îl orbea.

Datsun-ul se înclină puternic spre stânga.

— Asta e! îi trecu prin minte lui Malko.

Dar mașina făcu un salt, motorul vui și Malko se trezi oprit perpendicular pe drum, cu motorul calat. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, deschise portiera și coborî. Examinând partea din spate stânga, înțelese ce îl salvase. În acel loc era un acostament lat de cincizeci de centimetri, puțin mai jos de nivelul drumului, fiind astfel invizibil de pe șosea. Roata din

spate stânga ricoșase în el și făcuse mașina să se întoarcă pe drum. Altfel, după un zbor de cincizeci de metri, s-ar fi zdrobit de stânci.

Pus pe gânduri, Malko porni la drum. Undeva jos, marea de culoarea smaraldului scânteia în soare. Era posibil să fi fost o manevră greșită, dar în minte îi stăruia chipul impasibil al femeii. Pe fața ei nu se citise nici urmă de emoție, iar rulota nu oprise...

Rulând cu viteză redusă pe serpentine, trecu în revistă ce făcuse la Suva și încercă să ghicească ce anume putuse să ducă la încercarea de a fi suprimat.

* * *

Zborul 1564 al Companiei UTA, în direcția Tahiti și Los Angeles îl duse pe Malko la Nandi, în celălalt capăt al insulei. De acolo fusese nevoit să ia un avion DC-3 al Companiei Fidjian Airways până la Suva. Nandi nu exista decât pe hărți. Cinci sau șase hoteluri, un aeroport, trestie de zahăr și câteva căsuțe. Viața din Vita Levu era concentrată în Suva.

Consulatul american se afla pe Cumming Street, o stradă îngustă care dădea în piață, plină de dughene hinduse pentru turiști și mărginită de un canal cu apă infectă. După aspectul clădirii cu trei etaje, se vedea că administrația americană își începuse programul de economii cu Insulele Fidji.

În momentul în care intră în biroul vice consulului, anunțându-se în prealabil, împreună cu Dan Lohan se mai afla o tânără blondă. Camera era minusculă, cu o hartă mare a Pacificului pe perete și un aparat de aer condiționat care scotea un zgomot infernal. Dan Lohan îi strânse mâna lui Malko de parcă ar fi vrut să-i smulgă brațul din umăr. Semăna cu David Radcliff, mai puțin pistruii. Se părea că Agenția trimisese în sectorul Pacific numai persoane rotofeie și atinse de calviție.

— Soția mea Grace, spuse americanul.

Grace păru surprinsă că Malko îi sărută mâna, lucru rar în

mijlocul Pacificului... Blondă, cu părul pieptănat în coc, avea pe chip o expresie puritană și distantă, trăsături fine și o bărbie voluntară. Avea aerul unei învățătoare în vacanță. Picioarele lungi puneau în valoare silueta minioną. Ochii ei albaștri îl măsurară pe Malko fără să-i arate vreo urmă de interes. Părea aproape jenată de prezența lui, asta în contrast cu atitudinea plină de căldură a lui Dan Lohan.

Dispăru aproape imediat și Lohan îi făcu semn lui Malko să se așeze pe singurul fotoliu din încăpere.

— Sunt foarte flatat să primesc vizita unuia dintre agenții subterani, spuse el. Ecoul reputației de care se bucură SAS a ajuns până aici. David mi-a trimis un telex. Cum mai merg treburile la Pago-Pago? Aici, în afară de cricket și de întrecerile de la Yacht Club, n-ai ce face mare lucru...

Suva părea un oraș de jucărie, strivit de căldură. În afară de bulevardul care mergea de-a lungul mării – Victoria Parade – pe care se aflau toate clădirile oficiale, singurele hoteluri decente, în număr de două, restul era un talmeș-balmeș de străduțe mărginite de dughene hinduse, care vindeau tot soiul de mărfuri. În comparație cu fidjienii însă, hindușii, la fel de buni comercianți precum chinezii, deveniseră leneși.

De îndată ce se făcea cu adevărat cald, adică timp de șase ore pe zi, închideau dughenele și adormeau pe baloturile de stofe. Înainte de a-l vizita pe Lohan, Malko dăduse o raită prin oraș pentru a vedea atmosfera locală. Destul de deprimantă.

Se gândi ce făcuse Lohan de îl deportaseră într-un asemenea loc. Tot timpul anului munții erau acoperiți de nori groși de furtună, revărsând aproape în fiecare zi asupra orașului Suva trombe de apă, fără ca temperatura să scadă măcar cu un grad. Nu exista vară sau iarnă, iar aerul nu era niciodată proaspăt.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Lohan suspină și spuse:

— Dacă ați ști cât regret New Delhi! Era murdar, la fel de călduros, dar cel puțin era un oraș! Aici, când ajungi la capătul bulevardului Victoria Parade, nu ai altceva de făcut decât să te întorci. Suntem în plin centru al orașului, adăugă el ironic...

— Cum ați ajuns aici?

— Washingtonul mă consideră un specialist. Proastă idee am avut să recunosc că îi cunosc pe hinduși... Am venit pentru trei ani și m-au uitat aici...

— Care este procentul?

Lohan tresări la auzul ignoranței lui Malko.

— Cum, nu știți că jumătate din populație este hindusă? Din cauză că fidjienii sunt leneși ca niște șopârle, aproape au pus monopol pe comerț și pe politică. Au școli peste tot, chiar și în cele mai mici sate și se instruiesc, în timp ce fidjienii sforăie la soare. Aceștia au început să le ia frica însă, pentru că prea au invadat totul. Am fost însărcinat să întrețin legături cu liderii hinduși care ar putea veni la putere, menținând în același timp relații amicale cu fidjienii și cu guvernatorul... Am un prieten, un șef Gurkha, care a cam colaborat cu englezii și care a preferat să-și părăsească țara. Controlează o parte din comunitate și mă ține la curent...

— Un soi de turnător, deci.

Lohan sări în sus.

— Vai de mine! Să nu folosiți un asemenea cuvânt. Hindușii ar putea să vă taie gâtul. Sunt bănuitori ca fetele bătrâne. Nu, este vorba despre un prieten, un adevărat consilier.

Malko, temându-se să nu i se servească un curs de geopolitică, îl întrerupse:

— Ce știți despre moartea lui Thomas Rose?

— Nimic mai mult decât am scris în raport. Până să apară povestea cu degetul, eram convins că se întâmplase un accident.

Se ridică și se duse la un dulap metalic de unde scoase o valiză albastră model Samsonite.

— Astea sunt lucrurile pe care le-am recuperat de la Travelodge. Dacă doriți să le examinați...

Malko scotoci rapid prin valiză: nu era nimic deosebit, în afara unei foarte bogate colecții de fotografii pornografice, japoneze după toate aparențele. Lohan întoarse rușinos capul...

După ce închise valiza, Malko se lipi de aparatul de aer condiționat.

— Ce știți despre misiunea lui aici?

Americanul suspină:

— Nu mare lucru. Rose a stat aici zece zile apoi a... dispărut. L-am văzut doar de trei ori și nu mi-a spus nimic deosebit. Cred că prefera să rămână în anonimat, pentru că n-a luat legătura nici măcar cu persoanele pe care i le-am recomandat. Se pare că își pierdea vremea prin port.

— Poliția a deschis o anchetă? Vreau să spun, după dispariția lui?

— Da, dar nu s-a prea ostenit. Am vorbit personal cu căpitanul Armstrong. N-au găsit nimic. În seara zilei în care a dispărut a plecat singur de la hotel, fără să spună unde. Poliția mi-a anunțat dispariția.

— I-a fost percheziționată camera?

— După câte știu, nu.

Vice consulul avea un aer foarte amărât... Se vedea că nu știa nimic. Malko începuse să creadă că întreaga poveste era rodul imaginației, apoi își aduse aminte de *Fidjian Princess*. Se pare că dispariția lui Thomas Rose nu fusese anchetată în mod serios.

— Aveți cunoștință despre un vas care se numește *Fidjian Princess*?

Americanul ridică surprins din sprâncene.

— N-am auzit niciodată de el. De ce?

— Ar putea avea legătură cu dispariția lui Rose.

Lohan surâse cu un soi de indulgență amuzată.

— Vă puteți interesa în port, dar să nu vă așteptați la prea multe. Este posibil ca degetul să fi ajuns acolo unde a fost găsit în împrejurări așa zis normale. Nu văd pe nimeni în Suva care să ne ucidă omul. Fidjienii sunt cei mai liniștiți oameni din lume. Nici măcar n-au aflat de războiul din Vietnam.

Cu toate acestea, Thomas Rose dispăruse de pe insula paradisiacă, populată de oameni pașnici...

— Mă voi duce să dau o raită în port, îl anunță Malko.

Dan Lohan ridică din umeri.

— N-o să vedeți mare lucru. Dacă nu aveți planuri pentru astă seară, vă invit la cină la Golden Dragon, singurul local din Suva. Soția mea este ocupată să joace bridge.

Afară, căldura umedă și lipicioasă îl strânse parcă de gât. Portul se afla chiar în fața lui, la capătul străzii Princess, de cealaltă parte a pieței, așa că putea merge pe jos. O luă pe lângă casele de lemn cu acoperiș din tablă ondulată, croindu-și drum printr-o viermuială de fidjieni și de hinduși, ghemuiți în fața mormanelor de ananași curățați, de banane sau de crabi. La digul și el minuscul erau ancorate trei copăi vechi care încărcau diverse mărfuri, sub privirea atentă a unui polițist cu caschetă de piele.

Malko îl întrebă pe un chinez bătrân cu cască colonială, ocupat să păzească un maldăr de cufere, dacă știa ceva despre un vas numit *Fidjian Princess*.

După o oră, slăbise un kilogram și pierduse cinci lire fidjiene sub formă de bacșișuri, dar nu aflase nimic. Nimeni nu știa unde putea fi găsit *Fidjian Princess*, când avea să se întoarcă și când plecase din Suva. Moleșiți de căldură, oamenii de abia îi răspundeau. Cele trei epave făceau naveta între Vita Levu și Vana Levu, insula geamănă, și nu-și băteau capul cu restul lumii.

Epuizat, Malko se întoarse la mașină, jinduind după aerul condiționat de la Travelodge. Unul dintre hinduții pe care îi întrebase despre vas îl însoți până la Datsun și îi deschise șiret și servil portiera. Malko îi mai dădu doi șilingi. În interiorul mașinii era cald ca într-un furnal. Prudent, parcă Datsun-ul sub unul dintre copacii din fața hotelului Travelodge.

* * *

Recepționera fidjiană, cu un corp sculptural pus în evidență de rochia imprimată, lungă până la glezne, își scărpină capul cu vârful pixului înfipt în părul scurt și creț. În ochii căprui care îl fixau pe Malko se citea o dezolare sinceră.

— Domnul Rose ne-a pricinuit multe necazuri, spuse ea. A venit poliția, ne-a interogat. De parcă i-am fi făcut vreun rău!

Bustul impozant fremăta de indignare. Ochii aurii ai lui Malko deveniră și mai calini.

— Sunt sigur că nu aveți nici o vină, o asigură el, dar încerc să găsesc un indiciu. Domnul Rose nu a primit nici o vizită? Nu a dat nici un telefon?

Fidjiana clătină din cap.

— Nu, nu domnule. Nici un telefon, în afară de consulat. Ne-a întrebat și poliția. Nu a adus pe nimeni la hotel, în afară de domnul bărbos cu care a cinat, în ajunul dispariției sale.

Un bărbos. Malko se gândi imediat la un hindus. Iată un lucru care îi scăpase vice consulului.

— Un hindus? întrebă el.

— Nu, nu, un alb, vorbea engleză.

Lui Malko îi scăzu imediat interesul. Probabil că era un turist întâlnit din întâmplare, sau un rezident din Suva, bucuros să schimbe câteva vorbe cu un nou venit.

— Îl cunoașteți?

Fata clătină din cap:

— L-am mai văzut de câteva ori în oraș, la piață...

Interogatoriul mai dură cinci minute, apoi Malko îi mulțumi politicos.

Dezgustat, se aruncă sub dușul rece ca gheața. I se părea că slăbește văzând cu ochii.

Thomas Rose se topise pur și simplu la soare...

Încă ud, se întinse pe pat și ațipi, dar tresări brusc la auzul unui tam-tam asurzitor și dădu la o parte perdeaua.

Doi negri îmbrăcați în fuste fidjiene cu franjuri până în dreptul pulpelor, băteau în trunchiuri de copaci, anunțând apusul soarelui după obiceiul local, însoțiți de râsetele pline de veselie ale unor americani care se așteptau la un sacrificiu uman, și considerau totul foarte folcloric.

Malko se îmbrăcă într-un costum de stofă bleumarin și se pregăti pentru întâlnirea cu Dan Lohan. Insulița pierdută în mijlocul Pacificului îi dădea impresia că nu era în misiune. Uriașul cu torsul gol, care se ocupa de mașini, îl salută milităros și îi deschise portiera.

* * *

Mâncarea chinezească de la Golden Dragon era infectă: creveți fără gust, de-abia dezghețați, supă din conservă și pui tare de parcă alergase la curse! Malko murea de foame. Cinaseră într-un soi de separeu, mirosind a prăjeală. Partea din față a restaurantului servea drept băcănie, și localul era la primul etaj. Lohan părea încântat.

— Cum merge ancheta? întrebă el.

Malko luă o înghițitură din ceaiul călduț și fără gust, și ezită înainte de a pune întrebarea.

— Cunoașteți un alb bărbos care locuiește aici?

— Un bărbos?

Lohan îl privi pe Malko de parcă soarele tropical îi topise creierii... încruntă din sprâncene, apoi pocni din degete.

— Sigur! Kim Maclean, tipul din Peace Corps, dar a plecat. Vă e prieten?

Tonul vocii avea o politețe surprinsă. Malko surâse.

— Nu chiar, dar se pare că era prietenul lui Thomas Rose. Au fost văzuți de mai multe ori împreună.

Lohan nu păru prea mișcat:

— Se poate, admise el. Kim aștepta vaporul pentru Samoa de vest și își pierdea timpul prin oraș de cincisprezece zile. L-am invitat la masă o dată, pentru că îmi era milă de el. Vedeți dumneavoastră, tipii din Peace Corps sunt cam lefteri, numai idealurile de ei...

— Ce făcea aici?

Lohan izbucni în râs:

— Ce făceau și ceilalți. A săpat latrine prin sate, încercând să-i convingă pe fidjieni să le folosească. Și cum ei sunt de treabă, s-au prefăcut că îi ascultă, dar cum au plecat au și astupat gropile... Cam asta a făcut Peace Corps...

— Și Kim unde a săpat?

Vice consulul își termină berea.

— Oh! cam peste tot, întâi în nord, lângă Lautoka, apoi între Nandi și Suva, și în sfârșit a ajuns aici. Era un tip mai descurcăreț decât ceilalți pentru că a pus mâna pe o fată superbă, o metisă care părea foarte îndrăgostită de el.

— Păreți foarte informat, sublinie Malko. E adevărat că nu sunt prea mulți albi pe aici...

— Totul se află, spuse Lohan. În plus, acest Kim avea multe legături cu hindușii. Era nebun după yoga și alte chestii asemănătoare. Prietenii mei Gurkha mi-au povestit. Stătea cu orele în soare fără să se miște, încolăcit în poziții imposibile, căutând, zicea el, pacea interioară. Asta nu-l împiedica să-și facă de cap cu fata între două ședințe de yoga...

Malko se abținu să-i spună că sentimentele nu aveau legătură cu religia.

— Ceea ce este interesant, sublinie el, este faptul că a fost ultimul cu care Thomas Rose a stat de vorbă.

Lohan ridică din umeri.

— Nu putea face rău nici unei muște. Era pacifist până în măduva oaselor. Nu omora nici măcar insectele. De asta se înțelegea atât de bine cu hindușii...

Pacifist sau nu, pe Malko îl interesa Kim Maclean. Trebuia să înceapă ancheta de undeva.

— Prietena lui a plecat după el în Samoa de vest?

Privirea vice consulului avu un licăr ghiduș.

— Vă tentează, nu-i așa, o puicuță frumoasă. Ei bine, aveți noroc! Nu numai că nu a plecat după el, dar lucrează sus, la Golden Dragon ca animatoare.

* * *

Dancingul era la fel de infect ca restaurantul, dar Malko fu primit cu brațele deschise de către o chinezoaică destul de fanatică. Golden Dragon avea un bar din bambus, care domina o mică sală cu plafon jos. Iluminarea era asigurată de lanterne roșii agățate de pereți. În semi obscuritate, Malko zări mai multe siluete feminine așezate la bar, fidjiene, hinduse. Câteva

perechi se ascunseseră în separeuri, iar aerul condiționat funcționa prost.

Tristă viață la tropice...

— Singurul loc din Suva unde te poți distra, sublinie vice consulul, după ce comandase două băuturi Fructul pasiunii, specialitate fidjiană, dar n-o văd pe Lena Mar. Așteptați... mă duc să mă interesez.

Americanul se duse la bar și intră în conversație cu o brunetă înaltă, cu un coc de treizeci de centimetri. Consulul o înlănțui cu brațul și o conduse spre ringul de dans. Malko luă o înghițitură din băutura care conținea suc de fructe și Daiquiri. Nu era rea. Dan Lohan își proptise capul chel între sânii partenerei și părea că uitase de grijile meseriei. Malko se gândi să o șteargă englezește, lăsându-l pe vice consul să flirteze. Vedea din ce în ce mai puține motive de asasinare a lui Thomas Rose. Doar de la tipul din Peace Corps ar fi putut afla ceva, dar era în plină junglă, la o distanță de șase sute nouăzeci și cinci de mile depărtare.

O fată îi dădu târcoale, o chinezoaică îmbrăcată într-un chongsam scurt până la jumătatea coapselor, dar o descurajă cu un semn din cap. Avea chef să se ducă la culcare, regretând că îi pomenise lui Dan Lohan despre fată. Acesta, cu nasul în decolteul partenerei, se bâțâia pe loc într-un mod obscen.

Melodia lentă încetă și americanul se întoarse la masă, surâzând cu toți dinții de aur.

— Gata! spuse el triumfător. Am dat de ea. Sunteți mare băftos.

— De ce? întrebă fără chef Malko.

Celălalt saliva de plăcere.

— Pentru că este în cel mai plăcut loc de pe insula asta nenorocită. La Fidjian, hotelul cel mai modern din zonă. Până acolo sunt șaizeci și cinci de mile spre vest, pe linia coastei. Ultramodern, în stil hawaian, pe malul unei lagune de vis, într-o plantație de cocotieri... Mi-ar place să merg vreo opt zile cu dumneavoastră...

— Pacifistul dumneavoastră frecventa milionarii... remarcă Malko.

Lohan izbucni în râs.

— Nu, mititica e recepţioneră acolo. O veţi găsi cu uşurinţă. Nu ştiu dacă veţi afla ceva de la ea, dar cu siguranţă că va aduce un aer de prospeţime în viaţa dumneavoastră. Se pare că a prins gustul albilor.

Deodată, chipul americanului deveni serios. Se aplecă peste masă spre Malko.

— De când sunt aici nu mai fac dragoste... Căldura şi berea. Uitaţi-vă la mine. Parcă am alergat suta de metri. Noroc că lui Grace nu-i pasă! Preferă să joace cricket.

Chemă ospătăriţa în picioarele goale şi comandă încă două băuturi.

— Drum bun spre Fidjian! spuse el ridicând paharul.

Capitolul IV

Prin ochii căprui, imenşi şi migdalaţi trecu o undă de melancolie. Tânăra metisă îl privi pe Malko cu interes.

— Îl cunoaşteţi pe Kim?

Lena Mar era şi mai seducătoare decât îl lăsase să înţeleagă Dan Lohan. Avea ceva care i-ar fi făcut pe cei din Peace Corps să uite complet de săpatul latrinelor. Pielea mată, de culoarea caisei, numai bună de mângâiat, şi trăsăturile fine, puse în valoare de gura mare cu buze cărnoase, erau perfecte.

Stătea în stânga holului de la Fidjian, într-o cuşcă de sticlă. Malko de-abia sosise. Nu mai dăduse cu ochii de rulota care aproape îl trimisese în prăpastie şi începuse să creadă că fusese un accident. După căldura toridă a drumului şi praful alb care învăluia tot, atmosfera de la Fidjian îi păru extrem de proaspătă. Hotelul era construit în stilul hawaian, cu coloane masive de lemn închis la culoare şi măşti agăţate peste tot. Iedera mov se căţăra pe clădiri, transformând totul într-o junglă.

Lena Mar ieşi cu spontaneitate de după tejghea şi se proţăpi în faţa lui Malko. Rochia ieftină nu putea ascunde corpul înalt, elastic şi musculos. Intimidată de privirile lui Malko, fata lăsă ochii în jos.

— Ce mai face Kim? întrebă ea. N-am primit veşti de la el, dar scrisorile ajung greu din Samoa de vest. L-aţi văzut de curând?

— De fapt nu-l cunosc pe Kim, explică el. Avem doar prieteni comuni...

În ochii căprui se citi deodată furia. Lena Mar îl luă drept un american în căutare de aventuri uşoare şi exotice. Se pregăti să-i întoarcă spatele, dar Malko o apucă uşor de braţ.

— N-am venit să vă fac curte, se grăbi el să-i spună. Vreau să vă întreb ceva mult mai important.

— Mult mai important?

Ea repetă rar cele trei cuvinte, ca și când ar fi avut o semnificație ascunsă pentru ea. În hol, un grup de turiști, plini de aparate de fotografiat, își aștepta ghidul. Lena Mar se îndepărtă ușor de ei și Malko o urmă. Trăsăturile fetei se înăsprisseră.

— Ce doriți?

Vocea era joasă și vibrantă.

— Vă amintiți de Thomas Rose?

— Thomas Rose? repetă ea rar. Cine este? Și cine sunteți dumneavoastră? De unde îl cunoașteți pe Kim, dacă nu l-ați văzut niciodată?

Malko se hotărî să încerce marea cu degetul.

— Sunt prințul Malko Linge și lucrez pentru guvernul Statelor Unite, explică el. Thomas Rose lucra și el pentru o agenție federală. A dispărut la Suva, și încerc să dau de el. Se pare că prietenul dumneavoastră Kim îl cunoștea foarte bine. Poate mă ajutați să descopăr ce s-a întâmplat cu el.

Malko nu-și închipuise că putea provoca o asemenea reacție.

Ochii căprui ai Lenei Mar se măriră peste măsură, și corpul îi fu cuprins brusc de un frison. Rămase pentru o fracțiune de secundă cu gura căscată. Pe chip nu i se putea citi nimic.

— Nu știu despre ce vorbiți. Acum trebuie să mă întorc la lucru. La revedere, domnule.

Malko era sigur că mințea și că știa ceva în legătură cu moartea lui Thomas Rose, dar îi era frică. O apucă de braț, împiedicând-o să intre în cușcă.

— Trebuie să stăm de vorbă, insistă el. Este important și am venit de departe pentru asta. Nu mă forțați să folosesc metode de constrângere.

În ciuda surâsului și a blândeții cuvintelor, fata simți amenințarea din glas și începu să ezite. Fulgerându-l cu privirea se grăbi să-i spună, cu buzele tremurând ușor:

— Dacă doriți, după ce termin slujba ne putem întâlni pe plajă. Cam pe la cinci...

Îi întoarse spatele și se așeză în dosul tejghelei. Malko înțelese că nu avea să mai obțină nimic pentru moment. Prea multe coincidențe: accidentul și frica frumoasei metise... În meseria lui așa ceva se întâmpla rar. Traversând holul, o privi cu atenție. Era probabil nouăzeci și cinci la sută hindusă, cu câteva picături de sânge fidjian.

Înainte de a merge pe plajă se hotărî să exploreze hotelul. Holul era legat printr-un sistem complicat de galerii sub cerul liber de un bar și o sufragerie în stil hawaian, separate de o terasă. La nivelul inferior erau o piscină, un snack-bar și câteva mici magazine. Situat pe insulița Yanuca și legat de mal printr-un pod la nivelul apei, Hotelul Fidjian era aidoma unei mici lumi închise în ea însăși.

Aripile pe care se aflau camerele porneau ca niște degete din corpul central și pătrundeau într-o imensă plantație de cocotieri ce mărginea laguna.

Camera lui Malko, climatizată și confortabilă, era la parter, cu ferestrele spre plantație. Se dezbrăcă, închise cu cheia valiza în care avea pistolul extraplat și se îmbrăcă într-un tricou negru. Cicatricele gloanțelor și ale loviturilor de cuțit primite la Bangkok și la Hong-Kong formau pe bustul puternic zone rozalii care nu se bronzau niciodată. În ciuda lor, era mulțumit că trăia.

Înainte de a părăsi camera, puse pe măsuța de lângă pat fotografia castelului de care nu se despărțea niciodată. Avea nevoie din când în când să-și aducă aminte că nu era doar un agent al Serviciului Special CIA, ci un prinț autentic, al cărui nume era respectat în Europa Centrală încă de pe vremea când America era populată doar de indieni...

Avea să se întoarcă într-o zi la viața lui personală, uitând de CIA, de cârtițe și de ororile lumii paralele a spionajului, sau avea să moară prostește și într-un mod atroce, ca un anonim. Nici măcar computerele de la Washington nu-i puteau garanta speranța de viață...

Ieși în plantație. Briza ușoară potolea căldura îngrozitoare. Printre picioare îi trecu un păianjen mare și galben. Din fericire, șobolanii își făceau siesta. Ca să nu devoreze nucile de cocos, trunchiul fiecărui arbore era învelit în tablă zincată.

Piscina era ca un cuptor încins la roșu. Clipind pe sub ochelarii cu lentile negre care ascundeau ochii aurii atât de ușor de reperat, Malko se opri în fața snack-barului, apoi înfruntă vitejește căldura. În ciuda atmosferei destinse de la Fidjian, o neliniște nedefinită îl împiedica să se relaxeze complet.

Se întoarse pe plajă pentru întâlnirea cu Lena Mar, micuța metisă căreia îi era atât de frică. Chiar și după ce se întinse pe nisipul extrem de fin al lagunei, neliniștea persista. Mintea lui analitică nu-i dădea voie să se liniștească.

* * *

Întins la soare, cu ochii închiși, Malko moțăia. Fidjian era într-adevăr un loc paradisiac. Nisipul era la fel de alb ca cel din Insula Pinilor. Privind apa nemișcată a lagunei, se gândea la Thomas Rose. Se ridică și privi în jur.

O frânghie se balansa ușor în dreptul vârfului stâncos pe care se aflau barul și sufrageria de la Fidjian. Două șalupe puternice erau amarate la pontonul de unde se pleca la pescuit în larg.

Plaja era aproape goală: americancele bătrâne preferau siesta în camerele climatizate în locul soarelui arzător.

O voce îl făcu pe Malko să tresară.

— N-ați murit de căldură?

Lena Mar apăruse în spatele lui, îmbrăcată într-un tricou roșu, cu o sacoșă de plajă în mână și cu părul strâns în coc. Malko se ridică și îi sărută ușor mâna.

Ea surâse. Avea o voce caldă și amicală, și părea mult mai destinsă. Pe lângă fidjienele crețe și masive, părea o apariție de vis...

Malko înțelese de ce Kim tot săpase gropi timp de șase luni. Dacă mai stătea mult, din cauza Lenei Mar ar fi transformat Vita Levu într-o imensă latrină...

Nu se dumirea de ce se speriase la auzul numelui lui Thomas Rose. Acum avea un aer extrem de natural.

— Așezați-vă, îi spuse el.

Lena Mar clătină din cap:

— Prefer să nu rămânem aici. Managerului nu-i convine când angajatele se întâlnesc cu clienţii. Să mergem mai bine dincolo de deal. Vom fi mai liniştiţi...

Malko se ridică şi o urmă. Avea un mers foarte senzual şi o ştia, iar Malko avu impresia că îi făcea chiar plăcere să-şi accentueze unduirile.

Peste zece minute, după ce îşi muiaseră picioarele în apa călduţă, ajunseră de cealaltă parte a dealului. Plaja era mult mai mică, în formă de semilună, lipită de o mică faleză în vârful căreia se găsea sufrageria de la Fidjian. Cuterul alb era ancorat la treizeci de metri de mal, şi pe el nu se zărea nici un semn de viaţă.

Lena Mar se întinse alături de Malko pe nisipul încins. Surâzând puse mâna lungă pe braţul lui. Pe buza de sus îi apăruseră nenumărate picături de sudoare.

— Ştiţi ce aţi face dacă aţi fi cu adevărat drăguţ?

Vocea ei semăna cu cântecul sirenelor...

— Ce anume? întrebă Malko precaut.

Avusese de prea multe ori de-a face cu creaturi de vis, care se dovediseră apoi la fel de nocive ca stricnina...

— V-aţi duce să-mi aduceţi o stea de mare violetă. Poartă noroc. Sunt o mulţime pe aici.

Degetele ei subţiri arătară spre apa de culoarea smaraldului. Nu era prea adâncă, mai puţin de un metru, şi atât de transparenţă încât se zărea nisipul de pe fund. Valurile din larg se spărgeau ceva mai încolo, cam la o milă, la limita barierei de corali.

— Vreţi să scăpaţi de mine dându-mă hrană la rechini? glumi el.

Ea izbucni într-un râs clar şi sincer.

— Rechinii şi-ar zdreli burta de fund ! Nu e destulă apă pentru ei... Vă e frică?

Malko se simţi puţin ridicol. Nu vedea ce ar fi riscat într-o apă care îi ajungea până la coapse. Se ridică şi îi întinse mâna Lenei Mar.

— Veniţi cu mine.

Ea clătină din cap cu încăpăţânare.

— Vin şi eu mai încolo, sunt obosită. Am stat toată ziua în picioare.

El nu insistă și intră în apă. În definitiv, dacă putea să-i îndeplinească o plăcere... Venise la întâlnire și era deci dispusă să vorbească despre Thomas Rose.

Apa călduță îi mângâie plăcut picioarele. Se întoarse. Lena Mar îi făcu un semn vesel arătându-i extremitatea golfului, nu departe de cuterul alb.

Malko înainta încet, destins, căutând stele de mare violete. Apa fără valuri îi ajungea până la jumătatea coapselor. Merse aproape cincizeci de metri, privind cu atenție nisipul. Bancuri de pești multicolori îi treceau printre picioare.

Nici urmă de stea de mare. Absorbit de căutare își uitase temerile.

Se întoarse. Lena Mar era în picioare, arătându-i un punct în spatele lui.

— ... Acolo, puțin mai departe.

Malko îi făcu pe plac. Dacă apa ar fi fost mai adâncă ar fi înotat și s-ar fi răcorit puțin. Cuterul se afla în dreapta lui, la vreo douăzeci de metri. Din acel punct fundul apei cobora brusc.

Un pește îl atinse și el tresări. Soarele cobora rapid în direcția Casteways Islands.

Deodată, pe cuter se deschise o trapă. Prin deschizătură apăru capul unei femei, cu tenul închis la culoare și cu părul în dezordine. Apăru apoi și corpul bronzat, înfășurat într-un pareo înnodat în jurul gâtului. Era foarte tânără, cu nasul cârn și părul scurt.

Malko îi surâse vesel, apoi privirea îi coborî spre fund, în căutarea stelelor de mare violete, dar nisipul era neted și fără nici o pată de culoare. Un banc de peștișori galbeni cu dungă neagră înota în jurul picioarelor lui Malko, fără să se sinchisească de prezența lui.

— Atenție !

Strigătul îl făcu să ridice brusc privirea. Bruneta era aplecată peste bastingaj, aproape gata să cadă în apă, cu o expresie de groază pe chip.

Întinsese brațul în direcția lui Malko.

El rămase nemișcat, înțepenit, asaltat deodată de o presimțire. În jurul lui apa era limpede și fără valuri. Întoarse capul spre plajă. Lena Mar dispăruse.

— Sunteţi nebun, strigă fata de pe cuter. Complet nebun. Vă paşte un pericol de moarte.

Vocea îi vibra de frică. Malko încercă să-şi învingă panica. Care putea fi ameninţarea? Unde era Lena Mar? Se răsuci, vrând să se întoarcă pe plajă. Strigătul strident al fetei îl opri:

— Nu vă mişcaţi ! Mai ales nu vă mişcaţi.

Malko încremeni. Se gândi la nisipuri mişcătoare, şi simţi nevoia să o ia la fugă.

— Ce să fac? strigă el.

— Nu vă mişcaţi, repetă ea. Vin să vă ajut. Dacă pot.

Dispăru în interiorul velierului, şi Malko rămase nemişcat, prăjindu-se sub razele piezişe ale soarelui.

Cercetă plaja. Nici urmă de Lena Mar. Pentru a-şi stăpâni panica ce îl invada, Malko scrută apa limpede. Nu văzu nimic, în afara unui peşte mare. În ciuda interdicţiei formulate de necunoscută, avea chef să o ia la fugă până pe plajă. Oare ce pericol necunoscut şi invizibil îl ameninţa?

Fata apăru din nou, ţinând în mână o planşă scurtă de surf, pe care o aruncă în direcţia lui Malko.

Planşa pluti şi se opri atât de aproape de el încât o putu prinde cu mâna. Ridică privirea şi văzu uşurarea pe chipul fetei. În ciuda nasului cârn, părea să fie chinezoaică.

— Întindeţi-vă pe planşă, strigă ea, şi vâsliţi până aici cu mâinile. În orice caz, nu atingeţi fundul.

Malko se întinse uşor pe planşă, de parcă era de cristal. Sub greutatea lui, aceasta se cufundă puţin în apă.

Transpirând din belşug, reuşi în cinci minute să ajungă în dreptul velierului cu coca murdară de gudron. La fiecare mişcare bruscă risca să se răstoarne. Cu inima bătându-i nebuneşte, fu nevoit să se oprească de mai multe ori. În sfârşit, reuşi să vadă chipul fetei la un metru de el.

— Agăţaţi-vă de cocă, spuse ea, am să vă ridic.

Îi întinse mâna dreaptă şi dintr-o singură mişcare îl ridică pe punte. Avea forţa unui bărbat. Malko îşi înghiţi strigătul de durere. Puntea ardea. Se îndreptă repede spre un colţ umbros. Fata se luă după el şi îl apostrofă.

— Sunteţi complet nebun dacă aţi venit să vă scăldaţi aici. Nu ştiţi că e periculos?

— Nu, dar care este motivul?

Ea îl contemplă cu sinceră uimire.

— Din cauza peștilor de piatră. Sunt cu sutele. Mare minune că ați ajuns până în locul unde v-am găsit.

Malko fu scuturat de un frison.

— Ce sunt acești pești de piatră?

Necunoscuta râse sec și spuse:

— O să vedeți.

Coborî în cabină și se întoarse peste câteva clipe ținând în mână o farfurie pe care era ceva ce semăna cu o piatră. Malko întinse mâna, dar metisa se dădu brusc înapoi.

— Atenție, mai are încă otravă !

Malko se aplecă totuși spre farfurie. De la distanța de douăzeci de centimetri părea o piatră lustruită, aproape pătrată, cu câteva asperități și un rând de țepi lungi cam de două degete. Nu era mai mare decât o nucă de cocos.

— Dacă ați fi călcat pe unul din acești țepi, explică fata, ați fi fost mort. Este o otravă vegetală și nu are antidot. Peștii de piatră se ascund în nisip, lăsând afară doar țepii. Nu-i puteți vedea.

Avantajul țărilor tropicale, mereu pline de surprize.

— De altfel, continuă necunoscuta, pe plajă e un panou mare care interzice intrarea în apă. Nu știu cum nu l-ați văzut. Nimeni nu vine niciodată pe aici, din cauza asta am ancorat și noi. Nu suntem deranjați.

Malko începu să înțeleagă.

— Stele violete sunt pe aici? întrebă el.

— Peste tot, dar sunt locuri mult mai puțin periculoase de unde le puteți aduna. Pe partea cealaltă, în lagună.

Frumoasa Lena Mar îl trimisese într-un câmp de mine... N-avea rost să facă scandal. Prefera să-și rezolve singur problemele, chiar dacă erau atât de încurcate.

Malko se simți brusc foarte obosit. Înseamnă că rulota încercase totuși să-l ucidă. Cheia dispariției lui Thomas Rose se afla la frumoasa Lena Mar... Necunoscuta îl contempla intrigată.

— Vă mulțumesc, spuse el. Mi-ați salvat cu adevărat viața. Cum vă numiți?

— Ai-Ko. Sunt un pic chinezoaică, un pic tahitiană și un pic malaeziană. Un adevărat talmeș-balmeș. Sunt prietena lui Georges, care este proprietarul acestui cuter. Fac curățenie și gătesc. Nu e prea amuzant, dar e mai bine decât să fiu ospătăriță.

Văzându-i trupul zvelt, Malko se gândi că mai făcea și altceva...

— Unde e Georges?

— În satul fidjian. A plecat să cumpere plase și să facă puțin troc. Ne plimbăm prin Pacific din insulă în insulă. E nebun după navigație și nu suportă să trăiască decât pe apă. Veniți înăuntru, e mai răcoare. Vă pot oferi un rom.

O urmă pe o scară îngustă. Salonul era atât de jos încât de abia putea sta în picioare. Ai-Ko se duse în mica bucătărie și aduse două pahare pline cu un lichid alb. Îi întinse unul lui Malko.

— Rom alb cu lămâie.

Bău paharul dintr-o înghițitură. Ai-Ko îl privea amuzată.

— Sunteți în vacanță?

Lichidul înghețat și tare îi făcu bine lui Malko, dar mâna încă îi tremura când puse paharul pe masă. De-abia acum realiza prin ce trecuse.

— Am poposit la Fidjian pentru o noapte. Mă duc la Nandi să iau avionul.

— Păcat, v-aș fi dus în larg la pescuit. E foarte amuzant.

Îi luă paharul și se îndreptă spre mica bucătărie. Spațiul dintre masă și perete era atât de strâmt, încât îi simți sânii acoperiți de paréo atingându-i pieptul, și căldura coapselor.

Instinctiv puse mâna pe șoldul elastic. Imediat, pântecul fetei se lipi de al său. Chipul măsliniu se ridică, cu buzele întredeschise.

În ciuda dorinței neașteptate, Malko se desprinse de corpul fetei. Ai-Ko surâse ușor, ca și când și-ar fi bătut joc de timiditatea lui, și intră în bucătărie, legănându-și crupa pe care se mula pânza imprimată.

— Acum trebuie să plec. N-ați vrea să cinați cu mine la Fidjian împreună cu prietenul dumneavoastră?

Ea reapăru cu un pahar plin în mână și clătină din cap:

— Nu știu dacă se întoarce până atunci. În plus, nu-i prea plac locurile elegante.

Cu toate acestea, Fidjian nu era Maxim's.

— Atunci veniți singură.

Ochii lui Ai-Ko străluciră.

— Oh da ! Vă conduc cu barca.

Peste două minute, Malko punea piciorul pe nisipul uscat al plajei. Ai-Ko plecă imediat, vâslind ca un adevărat lup de mare. Era incredibil de musculoasă, în ciuda corpului fragil.

Seara aproape se lăsase, dar Malko voia să fie sigur de ceva. Examină plaja și găsi imediat ceea ce căuta în spatele unei stânci: un panou mare pe care scria: Interzis înotul. Pericol.

Malko îl puse jos, lipit de stâncă în așa fel încât să fie vizibil.

Lena Mar dorise să-l asasineze, în așa fel încât să pară un accident.

Se întoarse în cameră, traversând plantația de cocotieri. Își dădu imediat seama că fusese percheziționată de un amator. Valiza încuiată nu fusese însă forțată. Malko se îmbrăcă într-o cămașă și un pantalon și se duse la recepție. Înainte de toate trebuia să pună mâna pe Lena Mar.

Holul era pustiu. Malko îl întrebă pe portarul fidjian unde era camera fetei. Indigenul îi arătă o mică clădire locuită de personal, situată la distanță de hotel, în plantația de cocotieri.

Găsi ușor ușa Lenei, aflată la parter: numele ei era scris pe o hârtie lipită de ușă. Bătu dar nu răspunse nimeni. Bătu din nou, fără să-și facă prea multe iluzii. În momentul în care bătea pentru a treia oară, o altă ușă se deschise și în cadrul ei apăru chipul ciufulit al unei fidjiene.

— O caut pe Lena Mar, spuse Malko, surâzând cât putea de frumos. Nu e aici?

— Lena Mar nu aici, zise fata într-o engleză aproximativă. Plecat. Terminat slujbă.

Se duse până în dreptul camerei și deschise ușa. Camera era goală... nimic personal înăuntru.

Malko îi mulțumi și se întoarse la recepție. Directorul adjunct îi confirmă că Lena Mar ceruse lichidarea și plecase de

o oră, fără să lase vreo adresă. Se pare că îi murise mama. Autobuzul hotelului o lăsase pe șosea, la intrarea într-un sat hindus.

Fără să-și facă prea mari iluzii, Malko se urcă în Datsun și parcurse cinci mile în ambele sensuri. Nici un rezultat. Autobuzele treceau unul după altul. Logodnica lui Kim Maclean se putea ascunde în oricare din satele hinduse, sau la Suva. Malko se simțea prea epuizat pentru a porni imediat în urmărirea ei.

De ce încercase Lena Mar să-l ucidă, când putea pur și simplu să fugă? Avusese atâtea ocazii.

Dacă Maclean, amantul metisei ar fi fost la Suva ! Poate că l-ar fi ajutat. Așa, era nevoit să se întoarcă la Samoa. Traversarea Pacificului începea să devină epuizantă, mai ales din cauza temperaturii de 45° care nu scădea niciodată. Întins gol pușcă pe pat, Malko asculta zumzăitul aparatului de aer condiționat și se gândea cu nostalgie la brazii castelului său din Austria...

Ceru o convorbire cu Dan Lohan, la Suva, dar acesta plecase de la birou și nu ajunsese acasă. Nu avea să fie ușor să dea de Lena Mar, printre două sute cincizeci și două de mii de hinduși care semănau unii cu alții... iar despre *Fidjian Princess* tot nu aflase nimic.

Cu ochii în tavan, Malko încerca disperat să înțeleagă de ce încercaseră să-l ucidă. Murea de căldură și nu pricepea deloc de ce dispăruse Thomas Rose.

* * *

La vederea lui Ai-Ko, trei americani scăpară hamburgerii din mână. Cu picioarele goale, o floare mare de ibiscus în păr și înfășurată într-un paréo pe sub care nu purta nimic, întruchipa pentru ei însăși esența păcatului. Unul dintre ei de-abia se abținu să nu-și facă semnul crucii. Intimidată, Ai-Ko abia îndrăznea să privească imensa sufragerie climatizată. Ospătărițele fidjiene, durdulii și surâzătoare, circulau cu gravitate printre mese, cu pixul înfipt în părul scurt și creț. Torțele aprinse în fiecare seară la apusul soarelui se stingeau rând pe rând pe plantație.

Mută de respect, Ai-Ko îl lăsă pe Malko să comande fileuri de scrumbie. Îl mânca din ochi cu o adorație de copil.

— Georges n-a vrut să vină? întrebă el.

Ea ridică nepăsător din umeri:

— A rămas în sat să bea rom. Probabil că i-au mai dat și niște fete.

Lui Malko i se făcu rău.

— Bine dar fidjienele sunt îngrozitoare...

Ai-Ko surâse malițios:

— Da, dar sunt ceva nou. Pe mine mă are în fiecare zi. De altfel, nici nu-mi mai dă atenție. Sunt obligată să insist ca să facă dragoste cu mine...

— De ce nu-l părăsiți?

Ea suspină.

— Și unde să mă duc? Nu știu să fac nimic. Poate să mă fac ospătăriță sau târfă. Cel puțin e drăguț cu mine, nu mă bate, și nu muncesc prea mult decât atunci când trebuie să ridic velele.

Mâncară în tăcere, apoi Ai-Ko neobișnuită cu aerul condiționat începu să strănute de zor. Brusc, Malko avu o inspirație.

— Cunoașteți un vas numit *Fidjian Princess*?

Întrebase la noroc. Pacificul era mare.

Chipul metisei se lumină.

— Sigur ! Unde e acum?

Malko fu gata, gata să se înece cu cuburile de gheață. Ai-Ko era cu adevărat zâna bună.

— Și eu aș vrea să știu, suspină el.

Ea râse.

— Dirty Joe vă datorează bani? Odată, îi datora zece lire lui Georges. A fost obligat să-l amenințe cu un ciob de sticlă ca să-și recupereze banii. Când a coborât de pe *Fidjian Princess*, Joe a dat după el cu un lemn, încercând să-l ucidă.

Conversația între doi gentlemani era într-adevăr pasionantă... Ai-Ko își continuă ideea.

— Un ticălos bătrân. M-a înghesuit într-un colț și m-a amenințat cu cuțitul, zise ea. Am fost obligată să sar în apă...

— Nu-mi datorează bani, preciză Malko, dar mi-ar place totuși să-l întâlnesc...

— În perioada asta a anului, spuse Ai-Ko, e la Tonga, și-și bea berea într-un golfuleț pustiu, asta în cazul în care are lovele. N-a mai fost văzut de ceva vreme...

Li se adusese nota de plată și Malko puse pe farfurie cardul American Express. Ai-Ko făcu ochii mari.

— Ce e asta?

Malko îi explică principiul cărților de credit. Ochii fetei străluciră.

— Ați putea cumpăra și rochii de la magazinul hotelului?

— Desigur, și asta chiar mâine ! Vă datorez acest lucru.

Picioarele goale se frecară pe sub masă de pulpele lui. Fata strălucea de fericire.

— Cât sunteți de drăguț ! Aș vrea să merg cu dumneavoastră la Suva, se spune că în magazinele de acolo sunt de vânzare ceasuri japoneze care funcționează toată viața. Georges nu are niciodată bani.

— Nu pot să vă iau cu mine la Suva, obiectă Malko. Cum rămâne cu Georges?

— Dacă îi dați bani, nu va spune nimic. Niciodată nu are destui. Mi-aș dori tare mult un ceas.

Ospătărița cu picioarele goale îi aduse înapoi cardul. Ai-Ko îl luă și îl inspectă pe toate părțile.

— Vorbiți europeana? întrebă ea.

Îi trebuiră cinci minute ca să o facă să înțeleagă că în Europa se vorbeau mai multe limbi, și că el era austriac.

— Austria este o colonie engleză, afirmă Ai-Ko.

Dacă ar fi auzit-o, strămoșii lui Habsburgi s-ar fi răsucit în mormânt. Cu adevărat erau la capătul lumii.

Ieșiră pe terasa unde niște văduve californiene flecăreau, bând nenumărate cocteiluri. Ai-Ko îl prinse pe Malko de mână și îl trase după ea.

— Haideți pe plajă, vreau să facem baie.

Mai jos de piscină nu era nici țipenie de om. Marea clipocea ușurel și temperatura atinsese în sfârșit un nivel suportabil. Ai-Ko desfăcu nodul rochiei și se întoarse spre Malko.

— Veniți.

Era complet goală.

Corpul bronzat lucea în penumbră. Avea niște sâni mici și ridicați, și șolduri înguste ca de băiat. Malko se dezbrăcă și el și plonjă în apa călduță.

Ai-Ko înota ca un pește. Se întoarse cu fața spre el și îl prinse cu brațele pe după gât.

— Nu sunt pești de piatră pe aici?

Fără Ai-Ko, ancheta asupra morții lui Thomas Rose s-ar fi încheiat pe malul acelei minunate lagune...

— La ce vă gândiți?

Un gentleman nu vorbește niciodată despre așa ceva în fața unei doamne care nu i-a fost prezentată. Ai-Ko izbucni în râs și se lipi de Malko.

— Și eu am chef. E așa de bine în apă.

Stăteau în picioare față în față. Ai-Ko îl îmbrățișă neîndemânatic pe Malko și îi cuprinse șoldurile cu picioarele, frecându-se de el ca un mic animal.

— Acum, spuse ea. Georges se va întoarce și trebuie să fiu pe vas.

Îi dădu drumul brusc și plonjă împrăștiind apa. Aproape în aceeași clipă Malko îi simți gura lipindu-i-se de corp, într-o mângâiere care dură aproape un minut. O specialitate pe care o omiseseră la Jocurile Olimpice... Apoi Ai-Ko țâșni brusc din apă cu o mișcare poznașă și i se aruncă de gât, lăsându-se să alunece până când Malko o pătrunse. Se mișca foarte repede, ca și când se grăbea să ajungă la orgasm, apoi se crispă și se lăsă să cadă pe spate în apă. Până să se dumirească Malko dacă visase sau făcuse cu adevărat dragoste, ea ajunsese pe plajă și se scutura de apă.

Ai-Ko rămase în penumbră, părând satisfăcută de scurta lor îmbrățișare. În momentul în care Malko ajunse și el pe plajă, ea se și înfășurase în paréo. Cu părul încă ud, îl sărută pe Malko pe bărbie.

— Trebuie să mă întorc. Dacă Georges nu mă găsește, va fi furios. Veniți mâine dimineață și întrebați-l despre *Fidjian Princess*. Pe urmă mergem să cumpărăm rochii...

Începu să alerge pe plajă. Malko își adună hainele și se afundă în plantația în care domnea tăcerea, întreruptă doar de bâzâitul insectelor.

Cine avusese interesul să-l ucidă pe Thomas Rose pe această insulă paradisiacă din Pacificul de sud? Un șobolan se strecură prin întuneric, chițăind încetișor. Malko se strecură în cameră. Mâine avea să plece la Suva în căutarea Leșei Mar.

Capitolul V

Malko tresări și se trezi lac de sudoare, cuprins de o neliniște nedefinită. Inima îi bătea nebunește. Îi trebui mai bine de un minut pentru a realiza unde se afla.

Cântecele și bătăile ritmice ale tobei din spectacolul de afară îl sculaseră din primul somn. În fiecare seară, întreg personalul de la Fidjian, mima un dans războinic, încununat cu un solo demn de Johnny Holliday. Aproape goi, rostogolindu-și cu ferocitate ochii în orbite și agitând lăncile, bravii fidjieni se dezlănțuiau cu ardoare războincă, după care se întorceau cuminți la bucătărie sau la alte îndatoriri.

În timpul spectacolului serviciul se oprea complet, ceea ce nu deranja pe nimeni, pentru că show-ul era practic obligatoriu.

Malko respiră adânc, încercând să scape de neliniștea care îi dădea târcoale, apoi încercă să adoarmă la loc, în ciuda vacarmului de la piscină.

Ațipise deja de câteva minute, când simțurile îi traseră un semnal de alarmă. Ceva nedefinit se schimbase în atmosfera camerei. Ritmul respirației i se acceleră și deschise ochii, rămânând complet nemișcat.

Mai întâi se auzi un foșnet ușor, venind dinspre fereastra care dădea spre plantație.

Ușurat, Malko se gândi că era probabil vreun șobolan sau o insectă mare care încerca să intre în cameră. Mușchii contractați se destinseră și inima își reluă cadența normală. Se gândi că era prea nervos.

Foșnetul se transformă într-un zgomot ca de mătase șifonată.

De această dată simţi că îl ia cu frig pe şira spinării. Pistolul era la fundul valizei încuiate. Era sigur că cineva încerca să intre în cameră. Putea foarte bine să se ridice din pat şi să aprindă lumina, punând astfel intrusul pe fugă, dar aşa n-ar fi aflat niciodată cu cine se confrunta. Se mişcă uşor în pat, adoptând o poziţie de atac, apoi suspină, ca şi când ar fi dormit adânc.

Foşnetul se auzi din nou. Camera se încălzi uşor şi din asta deduse că fusese deschisă fereastra. De altfel, tam-tamul şi cântecele se auzeau mai tare.

Pentru o fracţiune de secundă Malko crezu că distinge o umbră în cadrul ferestrei. Un necunoscut se strecurase în cameră, şi se ghemuise în apropierea fotoliului unde Malko îşi aşezase hainele.

Malko se simţea extrem de vulnerabil, aşa cum stătea întins în pat şi acoperit cu cearceaful.

Cu simţurile ascuţite la maxim, pândea orice scârţâit. Nu-şi vedea agresorul. Acesta se apropia de pat târându-se pe mochetă şi încerca să-l atace prin surprindere. Mâna lui Malko pipăi după întrerupătorul veiozei. Elementul surpriză i-ar fi permis poate să atace la rândul lui.

Asta în cazul în care celălalt nu şi-ar fi golit încărcătorul, fără să mai aştepte aprinderea luminii. Chestie de sincronizare...

Brusc, o umbră apăru la capătul patului. Malko ezită o secundă, apoi apăsă pe butonul veiozei şi aruncă cearceafurile.

Timp de o clipă cei doi se contemplară încremeniţi. Adversarul era un hindus de aproape doi metri, gol puşcă, în afara unei apărători de sex şi a unui turban maroniu prins pe după bărbie. Ochii negri şi stranii îl fixau fără să clipească. O fracţiune de secundă Malko şi adversarul lui rămaseră nemişcaţi, apoi acţionară la unison.

Malko avu timp să observe că hindusul nu era înarmat. Se aruncă înspre valiza aşezată într-un colţ al patului, în timp ce agresorul smulgea de pe perete un soi de harpon cu trei braţe, care împodobea camera. Acesta era motivul pentru care nu avea armă!

Malko lăsă baltă valiza. Nu avea timp să o deschidă. Privirea hindusului îi fixă pântecul, locul unde voia să înfigă harponul. Își luă elan, ducând mâna spre spate. Cu forța de care dădea dovadă l-ar fi putut țintui pe Malko de perete ca pe un fluture.

— Ajutor!

Malko urlase din toate puterile. Ca și când asta l-ar fi salvat, își încordase mușchii atât de tare că îl dureau.

Încercă să-l atace pe hindus, dar salteaua îl făcu să alunece pe o parte, chiar în momentul în care sulița improvizată se îndrepta spre el.

Căderea îi salvase viața!

Vârfurile zimțate îl ratară cu puțin și se înfipseră în saltea trecând prin cearceaf. Hindusul trase cu furie pentru a-și recupera arma, dar aceasta era înfiptă adânc în material.

Malko se rostogoli și sări în picioare. Renunțând la pistol, se aruncă asupra hindusului aplicându-i o lovitură de autoapărare pe care o învățase la școala de comando din San Antonio, Texas.

Adversarul se debarasă cu o singură mână, continuând să tragă de harpon. Dacă reușea să-l recupereze, l-ar fi masacrat pe Malko. Acesta privi în jur, căutând o armă.

Pe perete, la capul patului se afla un soi de secure rudimentară, formată dintr-o piatră înfiptă într-un mâner de lemn tare.

Malko o smulse în momentul în care hindusul recuperase în sfârșit harponul, în care rămăsese înfiptă o bucată de material. Ținând arma cu ambele mâini, Malko o agită și îl lovi pe hindus în tâmplă.

Acesta scoase un strigăt ascuțit și dând ochii peste cap, începu să se clatine încercând să arunce harponul. Fără să lase arma din mână, se prăbuși cât era de lung. Sângele îi curgea din ureche. Malko se gândi că îl ucisese.

Se repezi la ușa care dădea spre galeria exterioară și o deschise. Holul era pustiu. Întreg hotelul, personalul și clienții, se afla în jurul piscinei. Malko făcu câțiva pași, apoi se întoarse în cameră.

Hindusul stătea în patru labe, clătinând penibil din cap. Probabil că avea țeasta cât o baniță! Fără să ezite, Malko sări asupra lui.

Senzația fu că încerca să prindă o anghilă: hindusul avea întreg corpul acoperit cu ulei. Chiar și pe jumătate amețit, era de două ori mai puternic decât Malko. Cu o zvâcnitură se debarasă de acesta și țâșni spre fereastră, cu chipul acoperit de sânge, pierzându-se în plantație.

Malko încercă să-l urmărească. Hindusul avea deja douăzeci de metri avans. Alerga cu pași mari și acceleră ritmul în continuare, luând-o paralel cu marea. Malko renunță: își pierduse suflul și cursa putea ascunde o capcană. Se întoarse în cameră. Dacă n-ar fi fost cearceafurile și cuvertura sfâșiate, ar fi crezut că visase urât. Pentru a doua oară în aceeași zi încercaseră să-l ucidă.

Ridică de jos fotografia castelului, căzută în învălmășeală, și o puse la loc. În lipsa unor circumstanțe favorabile, moartea lui ar fi fost atribuită fie unui accident, fie unei crime înfăptuite de un vagabond. Ceea ce îl sâcâia cel mai tare era că nu avea idee cine îi erau adversarii, în afara faptului că erau hinduși... Ce legătură putea avea asta cu dispariția lui Thomas Rose?

După ce închise ușa spre hol, stătu un moment pe gânduri. Era o idioțenie să riște. Nu avea chef să stea treaz toată noaptea. Singurul loc unde putea fi în siguranță era cuterul lui Ai-Ko. Era posibil ca adversarii săi să aibă cheia camerei... Îmbrăcă un pantalon, își luă pistolul din valiză și traversă plantația.

* * *

Ai-Ko dormea pe punte înfășurată într-o pătură. Se trezi cu un strigăt ușor când Malko sări la bord, după ce înotase în apa călduță.

— Credeam că e Georges, ce căutați aici?

Era înfășurată în paréo doar până la brâu, lăsând complet la vedere bustul. Se frecă de Malko, dar se dădu înapoi cu un strigăt de surpriză: simțise patul pistolului. Întinse mâna și o retrase brusc.

— De ce purtați pistol la dumneavoastră?

Malko simți teamă în vocea ei. În noaptea senină, siluetele lor se detașau cu ușurință. Suspină:

— Nu vă temeți. Am fost atacat. Au încercat să mă ucidă. Din acest motiv sunt înarmat. Aș putea dormi aici pe vas? Este mai sigur decât la hotel.

Tonul vocii lui Ai-Ko deveni imediat călduros.

— Desigur. Se pare că Georges nu mai vine.

Malko se întinse pe pătura care mirosea a gudron și a pește, cu Ai-Ko încolăcită de el. După câteva clipe își scoase pantalonul ud și pistolul și le puse alături, ca să se simtă mai comod. Imediat simți cum gura caldă a lui Ai-Ko îi căuta pântecul. Cu ochii pierduți în cerul plin de stele, se bucura de mângâierea aproape imperceptibilă, care se prelungea la nesfârșit, de parcă fata i-ar fi refuzat plăcerea. Se simțea bine, după atâta frică și pericol. Cuterul aproape nu se mișca, și briza călduță sufla dinspre larg.

* * *

Ceaiul era îngrozitor de amar, dar Malko îl bău cu plăcere. Prins între atacul hindusului și încetineala ceremonioasă a lui Ai-Ko, nu reușise să adoarmă decât în zori. Sprijinindu-se pe singurul picior, Georges îl contempla cu simpatie. Atunci când apăruse la bord, Malko și Ai-Ko se treziseră de mult. Nu făcuse nici un comentariu asupra pistolului sau a prezenței lui Malko pe vas. Era un tip înalt și deșelat, îmbrăcat într-un jeans decolorat și un maiou de o culoare incertă. Trăsăturile lui erau vag negroide, purtând amprenta tuturor neamurilor din Pacific: canaci, chinezi, negri, malaezieni. Avea niște mâini uimitoare: lungi, fine și îngrijite, mâini de artist sau de pianist. Vocea îi era plăcută, și evita să-și privească interlocutorul în ochi. Nu se miră când Malko îi spuse că îl căuta pe Dirty Joe.

— E greu de știut unde se află *Fidjian Princess*, spuse el visător. Nu are un traseu fix, dar peste două, trei zile, când ajung la Suva, am să mă interesez în port. Cunosc multă lume, poate că...

Lăsă fraza neterminată și îi surâse lui Malko. Degetele lungi se jucau cu o parâmă. De fiecare dată când dădea cu ochii de pistol, întorcea privirea.

— Vă dau o sută de dolari dacă mă ajutați să-l găsesc.

Surâsul metisului se accentuă.

— Poate să fie la două, trei mile marine distanță. Cu el nu se știe niciodată.

Malko clătină din cap. Era opt dimineața și soarele dogorea deja îngrozitor.

— Acum trebuie să plec. Ne vedem la Suva. Luați legătura cu mine prin Dan Lohan, vice consulul SUA. Știe cum să dea de mine.

La vederea chipului neliniștit al lui Ai-Ko, adăugă imediat:

— O răpesc pe Ai-Ko pentru câteva minute, i-am promis o surpriză pentru că m-a salvat ieri de peștii de piatră.

Georges făcu un gest de mare senior, dând de înțeles că Ai-Ko îi aparținea din acel moment lui Malko și numai lui... Ceea ce din punct de vedere biologic era adevărat.

De îndată ce se urcară în barcă, ea explodă de bucurie:

— Cât sunteți de drăguț! Am să-l găsesc eu pe Dirty Joe. Cunosc toată lumea din port, la Suva, și toți sunt amabili cu mine...

Luând în considerare ușurința cu care își oferea corpul minion și brun, nu era de mirare că nu avea decât prieteni...

O jumătate de oră mai târziu, Malko se lupta cu drumul prăfuit, lăsând-o în urmă pe Ai-Ko pradă viselor de bogăție.

Îi cumpărase trei rochii de opt dolari.

Viitorul era mai puțin trandafiriu. Trebuia să dea de Lena Mar, să se dumirească de ce pașnicii hinduși se transformaseră în ucigași însetați de sânge și pe lângă asta să afle de ce se încăpățânau să-l facă să rămână la Vita Levu. Definitiv.

* * *

Malko ajunse la Suva la ora trei, găsind Consulatul SUA închis.

Era ora siestei.

— Îi puteți găsi pe domnul și pe doamna Lohan la bowling, în spatele primăriei, îi explică gardianul clădirii. Se duc acolo în fiecare zi.

Nu era departe, chiar pe Victoria Parade. Malko parcă Datsun-ul plin de praf în fața primăriei ultramoderne, lipite de clădirea care îl interesa, și împinse ușa de lemn, intrând în Bowling-Club-ul din Suva.

Avu impresia că se dusese înapoi în timp cu un secol, pe vremea reginei Victoria. Femeile purtau fuste lungi și albe, și un soi de pălăriuță ciudată de pânză, cocoțată pe creștetul capului. Bărbații purtau șorturi lungi din care ieșeau la iveală pulpele păroase.

Nu se auzea nici o exclamație, nici un râset, de parcă era o adunare bisericească. Jucătorii aruncau bilele adunate de niște puști fidjieni, cu o precizie și o seriozitate fără cusur.

Între două partide bărbații beau bere, femeile serioase se delectau cu ceai de-la gheață, iar celelalte, cu Passion Fruit. Seara, la Yacht Club, se discutau cu seriozitate rezultatele partidelor jucate după amiaza.

Malko îl căută din priviri pe Dan Lohan, dar nu o văzu decât pe Grace, care era totuși drăguță, în ciuda deghizării perimate.

Se simțea ușor rușinat de costumul lui prăfuit, în mijlocul acelui ocean de albeață. Ar fi fost bun doar să adune bilele...

Traversă pista și ajunse în spatele lui Grace, prinsă în discuție cu adversara ei, care purta o superbă cască colonială. Malko de-abia se abținu să nu pufnească în râs. O adevărată reconstituire de epocă.

— Bună ziua, îi spuse lui Grace. Unde este Dan?

Tânăra se întoarse brusc, de parcă ar fi avut un șarpe cu clopoței în corsaj. Cu ochii măriți de surprindere, înghiți în sec și reuși să articuleze:

— Dumneavoastră... dumneavoastră aici?

Aparent, nu-i plăcea să fie deranjată în timp ce juca, sau se temea de bârfe. Pentru urechile „căștii coloniale", Malko se grăbi să clarifice echivocul.

— Îl caut pe soțul dumneavoastră, nu sunteți împreună?

Grace surâse forțat.

— Ba da, e acolo...

Dan Lohan bea o bere la bar. Malko o salută pe Grace și se îndreptă spre el. La vederea lui, americanul lăsă repede paharul jos și îi veni în întâmpinare.

— Ce s-a întâmplat, credeam că sunteți la Fidjian, cu Lena Mar...

— Am fost, spuse Malko. Cât pe ce să rămân de tot.

Îi povesti vice consulului pe scurt despre cele trei tentative de omor cărora le căzuse victimă.

— Trebuie să mă ajutați să o găsesc, conchise el. Știe multe despre dispariția lui Thomas Rose... și cine știe dacă nu l-a ajutat să dispară și pe Kim Maclean...

Dan Lohan se uită speriat în jur.

— Șșt! Englezii sunt îngrozitor de susceptibili, mai ales în privința hindușilor. N-aș vrea ca guvernatorul să vă expulzeze... Îi urăsc pe cei de la Agenție.

Malko ridică din umeri.

— N-am intenția să-mi construiesc o căsuță la Suva, dar vreau să știu cine l-a ucis pe Thomas Rose și de ce. Rugați-l pe prietenul dumneavoastră Gurkha să vă ajute. Acum ori niciodată... Să mergem împreună la el.

Era cam agasat de nonșalanța americanului. Clima din Fidji nu le prea pria cârtițelor de la CIA.

— Pentru început e mai bine să mă duc singur, spuse repede vice consulul. E foarte bănuitor, și mi-a luat mult timp să-l îmblânzesc.

Malko nu insistă. După drumul îngrozitor, ar fi dorit mai degrabă să facă un duș decât să stea de vorbă cu un hindus.

— De acord. Vă aștept la hotel. De această dată mă duc la Grand-Pacific. E mai pitoresc. Pe curând.

Grace Lohan era întoarsă cu spatele și nu putu să-și ia rămas bun de la ea. Brusc, resimți oboseala drumului. Îl dureau brațele: răsucise volanul de sute de ori.

Grand-Pacific, situat pe Victoria Parade, mai aproape decât Travelodge, era o relicvă din epoca victoriană, o clădire de culoare roz, care semăna cu o prăjitură. Holul imens era slab răcorit de patru ventilatoare imense, care se roteau încetișor. Funcționarul de la recepție îl primi pe Malko cu o reținere și o gravitate demne de Buckingham Palace, și ezită îndelung

înainte de a-i „recomanda" o cameră la etajul trei și consimți să-l însoțească. Încăperea era atât de mare încât se putea juca golf în ea, iar pe timp de ceață tavanul nu s-ar fi zărit... De altfel, Grand-Pacific era o oază de calm și de liniște, ca o biserică dezafectată.

În așteptarea lui Dan Lohan, Malko făcu un duș și se întinse pe patul imens. Acum ardea de nerăbdare să părăsească Vita Levu și orășelul tropical care asuda sub povara umidității permanente.

* * *

Dan Lohan avea o mutră de parcă înghițise o bilă de bowling. Fruntea plesuvă era acoperită de transpirație. Se trânti într-unul dintre cele două balansoare și spuse.

— Nu vrea să admită nimic, zise el pe un ton jalnic. Pretinde că nu hindușii sunt de vină și că ați fost victima unui vagabond oarecare...

Malko se cam îndoia. Văzând aerul nenorocit al vice consulului, nu vru să-i mai răsucească și el cuțitul în rană. Nu prea credea în existența hindusului fantomă...

— Nu face nimic, vom anunța poliția...

Vice consulul sări în sus ca mușcat de șarpe.

— Imposibil, se împotrivi Dan Lohan. Aici hindușii sunt priviți ca niște indezirabili. Poliția este fidjiană, și se știe că fidjienii nu scapă nici o ocazie să-i distrugă pe hinduși, de care se tem foarte tare...

— Parcă și văd titlul în „Fidji Times": Asasini „hinduși" în libertate la Vita Levu...

— Guvernatorul nu ne-ar ierta niciodată, și afacerea ar fi înăbușită din față, ca să nu se iște un incident diplomatic.

— Bine, dar în principiu suntem aliați, protestă Malko. Războiul de independență s-a sfârșit de mult.

Dan Lohan ridică din umeri.

— Poate, dar aici, în insule, guvernatorul comandă, și acesta nu vrea bătăi de cap cu hindușii, doar pentru a ne face nouă pe plac. Și dacă asasinează discret niște agenți CIA, asta e! Cu atât mai rău pentru ei. *God save the Queen.*

— În plus, ne vor împuia capul cu pacifismul binecunoscut al hindușilor, care n-ar ucide nici o muscă...

O muscă nu, dar un musulman, cu siguranță. Malko își aducea aminte de răscoalele sălbatice din 1947, de la împărțirea Indiei, când nevinovații hindași cam strânseseră de gât porumbelul păcii.

Cu toate acestea, înțelegea argumentele lui Dan Lohan. Nu era pentru prima oară când avea probleme cu englezii... La Hong-Kong era gata, gata să-și lase pielea.

— Haideți să luăm masa la Yacht Club, propuse Dan. Vom muri de plictiseală, dar e singurul loc cumsecade din Suva. Hindusul dumneavoastră nu-și va lua zborul.

A muri de plictiseală, sau a muri din alt motiv... Malko se lăsă convins. Era totuși mai bine decât în camera sinistră și solemnă de la Grand-Pacific.

Capitolul VI

Malko explodă!

— Nu-mi pasă de guvernator. Vreau să o găsesc pe Lena Mar, și asta înainte de sfârșitul secolului.

Dan Lohan se făcu mic în fotoliu, privindu-l scurt pe Malko ai cărui ochi deveniseră verzi... Semn rău. Acesta din urmă, turbat de furie, măsura cu pași mari biroul. Aparatul de aer condiționat era iarăși în pană, și simțea cum căldura lipicioasă îi pătrunde în piele. Epuizat brusc, se trânti pe un scaun, față în față cu americanul.

— Să mergem la poliție, repetă el pentru a suta oară. N-or să ne mănânce...

Ce figură frumoasă făcea CIA în Fidji! Toată puterea în mâna unui omuleț burtos care asuda de frică în fața *Majestății Sale* guvernatorul! Probabil că Allan Dulles se răsucea în mormânt.

Dan Lohan își frângea mâinile. De trei zile Malko se învârtea prin Suva ca un leu în cușcă, pisându-l la cap să ceară ajutorul poliției locale sau oricui altcuiva, numai să-l ajute să o găsească pe Lena Mar.

— Dacă aș face asta, gemu el, ar trebui să le povestesc totul. O vor pasa celor de la Intelligence Service, care ar îngropa-o definitiv. Pentru ei, tot ce ține de hinduși este sacru. În afară de asta, v-ar expulza, și eu aș avea mari necazuri.

— Atunci luați-l de gât pe prietenul dumneavoastră Gurkha și scuturați-l până vă dă informații...

— Vreau să mai încerc o dată, spuse Lohan. Am să-i spun că ați venit special de la Washington ca să stați de vorbă cu el.

— Spuneți-i că sunt președintele în persoană, numai faceți ceva!

Căldura umedă din Vita Levu părea că topește totul. *Fidjian Princess* se volatilizase în Pacific împreună cu Dirty Joe. Dan Lohan trimisese un mesaj tuturor bazelor americane din Pacificul de sud, cerându-le să semnaleze prezența acestuia, dar existau insule unde cei din Navy nu puneau niciodată piciorul.

Ai-Ko și șchiopul ei nu se grăbeau să ancoreze la Suva. Numai Dumnezeu știa când aveau să apară, și dacă i-ar fi fost de vreun ajutor...

Mai rămânea Kim Maclean, în Samoa de vest, asta în cazul în care afurisiții de hinduși nu-l făcuseră și pe el să dispară... Malko era totuși convins că centrul afacerii era la Vita Levu. Probabil că nici Kim nu știa nimic.

Singura pistă de exploatat rămânea Lena Mar, cu condiția să o mai găsească în viață, și să fie de acord să vorbească.

Malko devenise cel mai bun client de la Golden Dragon, dar Baby, animatoarea care îi dăduse informații despre Lena Mar, pretindea că nu știa nimic, păgubind CIA de o liră pentru Passion Fruit. În timp ce se îndrepta spre ieșire, Malko îi simțea privirea în ceafă, fiind convins că își bătea joc de el. Din nefericire, lumea hindusă era de nepătruns, și era nevoit să se descurce cu propriile forțe.

Numai vederea holului solemn de la Grand-Pacific îi provoca greață.

Se sculă cu greu de pe scaun, și întinse un deget amenințător spre Dan Lohan.

— Băgați-i mințile în cap. Dacă nu vă vedeți cu el până la șase, vin eu să-l scot din bârlog...

Cumming Street era pustie. Dughenele hinduse închiseseră: era ora siestei. Fațada albastru deschis a Băncii Baroda, aflată la capătul străzii, părea că îl sfidează. Acolo, din Wainanu Road începea cartierul hindus, în care se ascundeau nevăzuții săi adversari. Avea impresia că intrase într-un furnicar care îl înghițise...

* * *

Telefonul antic scoase un zbârnâit muribund. Malko ridică precaut receptorul, temându-se parcă să nu se transforme în pulbere.

— Vom cina la Harilal Parmeshwar, îl anunță Dan Lohan, într-un amestec de emfază și exaltare. L-am convins.

— Sper că l-ați convins să mai facă și altceva, suspină Malko. N-am străbătut douăsprezece mii de mile ca să mă întrec în politețuri.

Vice consulul păru disperat.

— Oh! vă rog să fiți foarte amabil cu el. Este o persoană foarte importantă.

— Ca și mine, spuse senin Malko, pe care servilismul americanului îl agasa.

Datsun-ul urca vioi strada Waimanu, care trecea pe deasupra portului și a zonei joase a orașului. Priveliștea era superbă, dar peisajul se schimba ușor, ușor. Casele frumoase dispăruseră, făcând loc unei imense mahalale tropicale: clădiri din chirpici și acoperișuri din tablă ondulată. Drumurile laterale mișunau de copii desculți. Fetele erau înfășurate în bucăți de mătase în culori stridente.

Harilal Parmeshwar, șeful Gurkha, locuia în apropierea liceului hindus, pe Mbanimai Road, într-o zonă traversată de terenuri gazonate, dominând Suva de la înălțime.

Aproape sugrumat de papion, și îmbrăcat într-un costum de pânză deschisă la culoare, Dan Lohan transpira copiós, în contrast cu Malko, pe care costumul de stofă bleumarin venea ca turnat.

— Să sperăm că prietenul dumneavoastră nu are intenții rele, remarcă el.

Vice consulul surâse slab.

— E de preferat să ne avem bine cu acești Gurkha. Au un mod foarte straniu de a prețui viața umană. Ca să fiu cinstit, sunt niște asasini.

Datsun-ul încetini, hurducăindu-se pe un drum de pământ, și intră în curtea unei case din cărămidă roșie, izolată în mijlocul unei peluze. Acoperișul cobora peste fațadă, formând o verandă susținută de stâlpi din lemn. Mai mulți câini înfometați îi adulmecară pe nou-veniți. Doi hinduși, purtând bucăți de pânză înfășurată în jurul șoldurilor, se ridicară de lângă stâlpii lângă care erau așezați, și se înclinară fără un cuvânt în fața lui Dan Lohan. Erau atât de slabi, că mușchii se vedeau clar pe

sub piele, ca în planșele de anatomie. Fiecare purta la brâu, chiar pe piele, un pumnal cu două tăișuri și cu mâner de fildeș.

— Gărzile de corp ale lui Parmeshwar, comentă Lohan. Sunt un fel de fachiri. Mi-au explicat că ar continua să lupte și dacă ar avea o toană de plumb în pântec.

Cele două schelete îi conduseră într-o cameră întunecoasă care mirosea a santal, luminată doar de două opaiițe. Așa cum se întâmpla întotdeauna la tropice, noaptea se lăsa în câteva minute. În încăpere nu era altă mobilă decât o canapea încărcată de perne. Niște draperii lungi ascundeau complet peretele din fund. Cei doi hinduși închiseră ușa și Malko și Lohan rămaseră în picioare. De cealaltă parte a ușii se auzi cheia răsucindu-se în broască.

— Curioasă ambianță, remarcă Malko pe un ton scăzut. Sunteți sigur că vă e prieten?

Lohan nu avu timp să răspundă. O voce gravă îi făcu să tresară.

— Bună ziua domnilor, sunt fericit să vă primesc.

Cei doi vizitatori erau întorși cu fața spre ușă, și gazda lor ieșise de după draperii. O apariție uimitoare.

Îmbrăcat într-o tunică trei sferturi stil Mao, de culoare albă ca și cu pantalonii, Harilal Parmeshwar era înalt și suplu, foarte elegant, cu o infinită distincție naturală. Ochii lui negri îi fixau cu interes pe cei doi europeni. Dan Lohan îl prezentă pe Malko drept un trimis al Departamentului de stat și hindusul se înclină ușor, cu mâinile împreunate în dreptul pieptului. Engleza pe care o vorbea era perfectă, iar întreaga lui atitudine degaja o politețe înghețată și distantă. Malko începu să înțeleagă problemele lui Lohan.

După un schimb de banalități, Harilal Parmeshwar îi pofti după draperiile ținute ridicate de către doi hinduși. În mijlocul unei camere micuțe se zărea o masă joasă încărcată cu farfurii de argint și cristaluri fine.

La capetele mesei luminate de un candelabru imens cu șapte brațe, ardeau două vase cu tămâie. Harilal Parmeshwar se așeză în capul mesei pe niște perne, făcând semn oaspeților să ocupe locurile din dreapta și din stânga sa.

Cina se compunea numai din carne de oaie, asezonată cu vreo şase feluri de sosuri straniu colorate. După ce luă prima înghiţitură, Malko fu nevoit să facă apel la bunele maniere ca să nu scuipe tot: mâncarea ardea ca focul! Putea găuri chiar şi stomacul unei cămile.

Vru să bea o înghiţitură de ceai dar aproape că strigă de durere: lichidul era clocotit.

Impasibil, Harilal Parmeshwar, degusta tocana , bând ceaiul de parcă era apă de la gheaţă. Dan Lohan transpira copios. Până la urmă se împăcă cu gândul că rămăsese nemâncat.

De abia după o jumătate de oră care nu se mai termina, cei doi se putură înfrupta din fructele proaspete de mango care se serviră la desert. Şeful Gurkha mâncase ca un căpcăun. După ce savură ultima bucăţică de fruct, începu un monolog despre politică, India şi englezi, sugerând politicos că aceştia erau scursoarea lumii. Malko îl asculta impasibil. Discuţia era promiţătoare...

Profitând de momentul în care Harilal Parmeshwar luă o gură de ceai, Dan Lohan abordă cu infinite precauţii problema care îi interesa, insistând asupra tentativelor de omor ale căror victimă fusese Malko. Gurkha ridică imediat mâna lungă şi îngrijită, întrerupându-şi interlocutorul. Malko îşi făcu iluzii, dar hindusul spuse doar atât:

— În numele comunităţii hinduse din Vita Levu, vă rog să acceptaţi scuzele mele pentru asemenea fapte incalificabile.

Avea umor. Dacă s-ar fi dus la ONU, Parmeshwar ar fi făcut furori. Când era vorba de lacrimi de crocodil, era perfect. Malko îi mulţumi, totuşi, şi Dan Lohan îşi reluă spusele. După expresia vagă de pe chipul gazdei, ar fi putut foarte bine să recite şi din Vechiul Testament. Numai să nu vorbească necuviincios despre vacile sacre...

Ca şi când nu ar fi auzit nimic, Harilal Parmeshwar bătu din palme, surâzând promiţător. Imediat, patru fete îmbrăcate ca nişte dansatoare apărură de după draperie şi se înclinară în faţa şefului Gurkha. Trei muzicanţi, purtând nişte ciudate instrumente cu coarde, se ghemuiră în jurul mesei. La un semn uşor al stăpânului casei, fetele începură un dans lent, acompaniate de o muzică ce părea un zgomot de fierăstrău

mecanic. Feţele lor impasibile şi concentrate din cauza efortului, păreau cioplite în mahon. Harilal continua să bea ceai, ca şi când era singur. Malko pica de somn, dar din când în când furia îl trezea. Gurkha îşi bătea joc de el. Abia se abţinea să nu-l zgâlţâie, în speranţa de a-l face să reacţioneze.

Supliciul dură o jumătate de oră, apoi dansatoarele dispărură aşa cum veniseră.

De această dată, Malko nu-l lăsă pe Gurkha să deschidă gura.

— Excelenţă, spuse el cu brutalitate, am venit să vă cer să mă ajutaţi. Trebuie să-i găsesc pe asasinii lui Thomas Rose, şi sunt sigur că sunt hinduşi. Ce părere aveţi?

Dan Lohan nu-şi mai găsea locul. Era atât de agitat că bău din ceaiul fierbinte fără măcar să se strâmbe.

Răspunsul şefului Gurkha dură exact douăzeci şi şapte de minute. O capodoperă a dialecticii. Atinsese toate consideraţiile politice, inclusiv profunda prietenie care îi lega pe Gurkha de poporul american, totul împănat cu complimente mieroase.

Vorbele zburau de pe buzele frumoase ale hindusului cu regularitatea unui metronom. Dan Lohan, bun ascultător, aproba totul dând din cap, mulţumit că nu fusese pus pe banca acuzaţilor.

Malko profită de momentul în care Harilal îşi trăgea sufletul şi întrebă:

— Deci ce ne sfătuiţi, Excelenţă?

Harilal Parmeshwar îndreptă spre el ochii negri fără expresie şi spuse pe un ton egal:

— Să anunţaţi poliţia. Este extrem de eficientă şi nu mă îndoiesc că îl va găsi pe agresor. Cât despre acea tânără, probabil că a greşit atunci când v-a dus pe acea plajă, şi i-a fost atât de ruşine, încât a fugit...

În faţa unui cinism atât de nevinovat, Malko fu gata să explodeze... În cazul acesta, probabil că şi Thomas Rose înotase până în Noua Caledonie, doar ca să joace o festă celor de la CIA.

Fără să-i dea lui Malko răgaz să scoată o vorbă, Harilal Parmeshwar se ridică, dând de înţeles că vizita se terminase. Malko ezita: nu se hotărâse dacă să-i dea un şut în burtă, sau

să-l trateze cu dispreț. Educația îl făcu să aleagă a doua soluție. Despărțirea fu mai degrabă rece. Șeful Gurkha se înclină în fața oaspeților și dispăru în umbra peluzei. Sub privirile indiferente ale celor doi „fachiri", stând pe vine lângă coloane, Malko și Dan Lohan se urcară în Datsun.

— Or e un glumeț, or e cea mai mare canalie de pe pământ, Gurkha ăsta al dumneavoastră, răcni Malko, după ce depășiră veranda. Pur și simplu ne-a făcut figura...

Străzile cartierului hindus nu mai erau atât de animate, dar în întuneric se ghicea prezența tăcută a unor ființe umane. Lămpile cu petrol luminau fugar interioare mizerabile. Dan Lohan clătină din cap.

— Nu e chiar atât de simplu. Îl cunosc pe Harilal Parmeshwar de mult. Este un om de onoare. Ne-a dat de înțeles în felul lui că nu se poate amesteca în această afacere.

— Măcăr ar fi putut să ne ajute să o găsim pe Lena Mar.

Datsun-ul străbătea Waimanu Road îndreptându-se spre port. Așezat pe banchetă, Dan Lohan protestă:

— Nu aveți dreptate. Hindușii știu totul. Puteți fi sigur că adversarii dumneavoastră sunt deja la curent cu această vizită...

— Atunci ce ar trebui să fac?

— Să dați de urma lui *Fidjian Princess*, sugeră americanul, sau să vă duceți în Samoa de vest să vedeți ce știe Kim Maclean. În definitiv, era amantul Lenei Mar, care se pare că e pionul principal al afacerii...

Malko opri în fața Hotelului Grand-Pacific. Victoria Parade era liniștită și pustie, cu toate că era doar unsprezece noaptea.

Cu toate acestea, orașul liliputan ascundea niște asasini în libertate...

* * *

Telefonul zbârnâi un minut până când Malko se trezi tresărind...

După ce spuse „Alo!" auzi o voce de femeie vorbind prost englezește:

— Sunteți americanul care o caută pe Lena Mar?

Malko intră busc în alertă.

— Da, eu sunt. Unde e?

Recunoscu imediat vocea vulgară și răgușită: era Baby, animatoarea fidjiană.

Ea nu-i răspunse la întrebare.

— Știți unde se află Yacht Club-ul? întrebă ea. Chiar în fața închisorii.

— Îl găsesc eu.

După o tăcere desul de lungă, ea întrebă precaută:

— Chiar vreți să-i dați bani lui Lena Mar?

— Dacă are nevoie.

— O puteți scoate din Vita Levu?

Malko își reținu o exclamație de triumf. Vizita la șeful Gurkha agitase apele. Misterioșii săi adversari consideraseră că riscurile erau prea mari pentru a o lăsa pe Lena Mar în viață. Aceasta aflase și încerca să-și salveze pielea trecând de partea dușmanului... Mecanismul trădării nu ținea cont de emisfera geografică...

Cursa contra cronometru între ucigașii aflați pe urmele metisei și el începuse.

— Voi face orice pentru ea, afirmă Malko, dar nu avem timp de pierdut. E în pericol de moarte.

În vocea femeii se simți disprețul.

— Nu vă faceți griji pentru ea. Vă sun din nou imediat.

Înainte ca Malko să mai poată spune ceva, ea închisese. Îl sună imediat pe Dan Lohan. Din fericire, americanul era acasă.

— Cunoașteți insula mai bine ca mine, veniți imediat, îi ordonă Malko.

Americanul nu avea de ales. Washingtonul trimisese deja destule note amenințătoare în legătură cu afacerea Thomas Rose.

Când vice consulul bătu la ușă, Malko era deja îmbrăcat, cu pistolul extraplat pus la centură.

Se așezară pe pat și așteptară. Peste cinci minute, telefonul sună din nou. Silindu-se să rămână calm, Malko ridică receptorul. Aceeași voce întrebă:

— Mai sunteți de acord?

— Desigur.

— Sunteţi de acord cu cinci mii de dolari americani?

— Cinci mii de dolari.

— Vă aştept peste o jumătate de oră lângă Golden Dragon.

Victoria Parade era complet pustie. La Suva, a circula după ora nouă seara, în afara seratelor consacrate de la Yacht Club, era un semn de destrăbălare şi de dezmăţ. Parcară maşina sub un copac, stinseră farurile şi aşteptară. Lovitura uşoară în lunetă îi făcu să tresară. Malko şi Dan Lohan săriră din maşină în acelaşi timp,

Era chiar animatoarea, cu părul pieptănat într-un coc voluminos. La vederea lui Lohan, îl apostrofă pe Malko.

— V-am spus să veniţi singur. În cazul ăsta, am şters-o.

Dan Lohan se scotoci în buzunar şi îi întinse o bancnotă.

— E în regulă. Unde se află Lena Mar?

Suspiciunea animatoarei nu putea fi înlăturată cu zece lire.

— În cazul ăsta trebuie să dau un telefon. Aşteptaţi-mă aici. N-am chef de încurcături, repetă ea. N-ar fi trebuit să mă bag...

Malko o luă de braţ şi o ajută să urce în maşină.

— N-avem timp de telefoane, spuse el ferm. V-am spus că e în pericol de moarte. Veniţi.

Fata păru impresionată de asigurarea lui Malko. Surâse într-un mod ce se voia amabil, dând la iveală dinţii îmbrăcaţi în aur.

— O.K. în acest caz, dar veniţi singur. Prietenul dumneavoastră ne va aştepta în maşină.

— De acord, consimţi Malko. Unde mergem?

— La Hotelul Garrick, pe Ronwick Road.

Malko demară. Era cam la o jumătate de milă distanţă, mergând pe Victoria Parade şi făcând la dreapta. Pe drum, încercă să o chestioneze pe prietena Lenei Mar.

— De ce se ascunde? întrebă el. De ce nu mi-a telefonat chiar ea?

Animatoarea ridică din umeri.

— Întrebaţi-o. M-a sunat acum o oră, mi-a spus că are necazuri şi m-a rugat să iau legătura cu dumneavoastră pentru că ea nu putea, probabil din cauza poliţiei...

Hotelul Garrick era o clădire veche şi dărăpănată cu două etaje, cu o galerie exterioară la primul etaj, ce părea gata să se

năruie. La parter era o cârciumă, închisă la acea oră târzie. Malko și animatoarea trecură prin fața unui paznic cu părul scurt și creț, care dormea cu pumnii la gură.

Camerele de la primul etaj dădeau toate spre galerie. Malko avea senzația că la fiecare pas piciorul îi intra în lemnul putred. Animatoarea se opri în fața camerei cu numărul 21 și bătu.

Nu răspunse nimeni.

Malko o dădu la o parte și apăsă pe clanță. Prin ușa deschisă se zări camera pustie. Nici măcar așternutul nu fusese desfăcut.

Animatoarea înjură în fidjiană:

— Mi-a spus că nu se mișcă de aici...Probabil că trebuie să se întoarcă.

— M-ar mira, spuse Malko pe un ton sumbru. Să coborâm. N-aveți idee unde ar putea fi?

Fata scutură din cap, făcând să se clatine cocul enorm.

— Nici una.

Trezit, fidjianul de la recepție nu-i putu ajuta cu nimic. Malko se urcă în mașină și îi povesti pe scurt lui Dan Lohan ce se întâmplase. Americanul înjură zgomotos:

— Dacă n-o găsim, am dat-o în bară!

Din cauza sensului interzis de pe Cumming Road, Malko fu obligat să coboare pe Marks Street, apoi pe Princess Street, ajungând în port. La chei, un vapor luminat părea că acostase între case. Malko avu o idee.

— Poate a încercat să fugă. Să mergem pe vas.

Când ajunseră în dreptul lui, ultimii pasageri se îmbarcau sub supravegherea unui ofițer alb. Era un vas de croazieră sub pavilion australian. Vice consulul scoase legitimația de diplomat.

— Ați remarcat cumva o femeie, o indigenă frumoasă, care a cerut să fie îmbarcată de curând?

Australianul nu ezită.

— Desigur, a venit acum douăzeci de minute, dar vasul era deja plin. Părea terorizată, și m-am gândit la o ceartă între îndrăgostiți. Când e vorba de o fată frumoasă... A luat-o într-acolo...

Arătă spre Princess Street, direcția din care veniseră. Malko întârziase cu cinci minute...

Dan Lohan și Malko se priviră, gândindu-se la același lucru. Nu mirosea a bine.

— Dacă, din întâmplare, o mai vedeți, îi spuse el ofițerului australian, lăsați-o să urce la bord și anunțați-l imediat la următoarea escală pe consulul SUA. Va plăti el drumul.

Se urcară din nou în mașină. Malko se întoarse spre animatoare.

— O cunoașteți bine pe Lena Mar. Unde s-ar fi putut duce?

Fruntea încrețită de efort dovedea că fata se străduia cu adevărat. Brusc, privirea i se lumină.

— Se putea duce doar la mama ei.

Chipul i se întunecă imediat.

— Numai că am uitat drumul, n-am mai fost de mult acolo.

Malko o fixă cu ochii lui aurii, încercând parcă să o hipnotizeze.

— Încercați. E o problemă de viață și de moarte. În care parte este?

— Pe coline, în cartierul Toorak, undeva pe Amy Road.

Amy Road era coloana vertebrală a celui mai mare cartier hindus din Suva. Până la intersecția Toorak – Amy Road, Malko făcu mai puțin de cinci minute. Zona era în contrast cu orașul de jos. În ciuda orei târzii, peste tot ardeau opaiturі, iar străzile și străduțele adiacente mișunau de lume. Malko o luă pe Amy Road, mergând la pas.

— Recunoașteți ceva?, o întrebă el pe animatoare.

Ea clătină din cap.

— Cam pe acolo, la dreapta, în pantă.

Mama Lenei Mar locuia într-un labirint de străduțe fără nume, pline de cocioabe din lemn.

Malko opri la mai multe intersecții, lăsând-o pe animatoare să se orienteze, dar nefericita, cuprinsă de panică, se pierduse de tot. La fiecare oprire, puști cu ochi negri și sperioși se apropiau în tăcere de Datsun. Cei mai în vârstă rămâneau pe pragul caselor, privindu-i cu suspiciune pe albi.

— Întrebați pe cineva, îi ordonă Malko, altfel s-a zis cu noi.

Animatoarea întrebă o fetiță care o ascultă fără un cuvânt, apoi spuse ceva și arătă cu mâna spre o străduță întunecoasă, prea îngustă chiar și pentru micul Datsun.

— Crede că e acolo, traduse metisa.

Malko încuie mașina, și porniră unul după altul pe străduța cufundată în beznă, neîndrăznind să privească lucrurile de care se atingeau. La fiecare zece metri se opreau să întrebe. Încet, încet, conduși de indicațiile vagi, se afundară în labirintul care acoperea colina: poteci murdare, pline de resturi pe care alunecau, fără electricitate și fără apă curentă.

Când e vorba de murdărie, pe hinduși nu-i întrece nimeni.

După un sfert de oră, se opriră într-o intersecție mai mare.

— N-o s-o găsim niciodată! mormăi Malko.

Din cauza transpirației, cămașa i se lipise de piele, dându-i impresia că purta un giulgiu.

În aceeași clipă, Dan Lohan care stătea de vorbă cu o bătrână, urlă de bucurie:

— A treia casă, pe poteca ce urcă pe dreapta. O cunoaște pe Lena Mar pentru că îi aducea plicuri cu chibrituri de la Golden Dragon.

Malko alerga deja în direcția indicată. Pământul impregnat de umiditate era negricios și noroios. Grohăind indignat, un purcel trecu printre picioarele lui Malko.

„Casa" cu pricina era o cabană confecționată din lăzi, carton asfaltat și tablă ondulată. Nu s-ar fi zis că o fată frumoasă ca Lena Mar putea să provină de acolo...

Lampa cu petrol a unei magherniță vecine lumina vag împrejurimile. Totul părea abandonat și pustiu. Lohan îl ajunse din urmă pe Malko, fetița încheind coloana. Animatoarea rămăsese jos la intersecție. Nu părea prea liniștită.

Înainte de a bate la ușa care se clătina, Malko scoase pistolul și îi armă. Geamurile fuseseră înlocuite cu hârtie maronie

— Hei! zise Dan Lohan, atenție... Să nu fiți linșat.

Fără să răspundă, Malko bătu. În mâna stângă ținea pistolul. Fetița care îi urmase îi contempla fără urmă de teamă.

O pală de aer închis răbufni din interior, împreună cu câteva muște, dar asta era tot. Malko intră, cu arma îndreptată spre beznă. Lohan se opri în prag și aprinse bricheta Zippo.

— Lena Mar?

Vocea lui Malko nu stârni nici un ecou. Dan Lohan întinse brațul, luminând cu bricheta o cameră plină de rămășițe, cu niște saci într-un colț, care serveau probabil drept pat. Nici măcar o pisică nu se putea ascunde acolo. Malko puse arma la loc și ieși.

— N-a venit aici, suspină el. M-am înșelat.

Coborâră poteca în tăcere. Animatoarea păru ușurată, văzându-i venind întregi.

— Mergem? întrebă ea neliniștită.

— Mergem, spuse Malko.

Deodată, o mână îl trase de sacou. Fetița care venise după ei, întinsese mâna cu un aer rugător. Rochia în zdrențe nu reușea să ascundă corpul scheletic, plin de jeg. Mesteca o coajă de cartof... Malko scotoci în buzunar și îi dădu o hârtie de o liră: judecând după nivelul cartierului, reprezenta hrana pe o lună. Copilul murmură imediat o frază care îl făcu pe Dan Lohan să sară în sus.

— Pretinde că a văzut-o adineauri pe Lena Mar urcând la cabană. Nu a mai coborât, și de altfel, mama ei era și ea acolo...

Malko urca deja în fugă cărarea. Înconjurând magherniță, se afundă în labirintul de curți care ajungeau pe colină până în dreptul pomilor.

Nu merse prea departe.

Chiar în spatele curții mamei lui Lena Mar, se poticni în ceva moale. Bricheta lui Dan Lohan lumină un corp îmbrăcat într-un pantalon și o bluză verde, întins cu fața în jos în humusul tropical.

Malko se aplecă și întoarse corpul, știind dinainte ce avea să găsească.

— Dumnezeule!

Corpul era călduț și încă moale. Murise de mai puțin de o oră. Fata avea ochii închiși și o tăietură urâtă la gât. Gura era plină cu pământ și sângele se mai prelingea încă din rană. Mirosul fad se amesteca cu cel grețos al humusului. Malko fu cuprins de fiori. Fusese asasinată practic sub ochii lui, pe când căuta drumul. Bricheta lumină deodată un obiect așezat lângă

capul moartei. Instinctiv, Dan Lohan întinse mâna și îl luă. Aproape imediat, scoase un strigăt care îl făcu pe Malko să tresară. De-abia după un minut reuși să vorbească.

— Limba ei, murmură, i-au tăiat limba.

Capitolul VII

Cei doi rămaseră față în față, ca niște stane de piatră, un timp care i se păru lui Dan Lohan o veșnicie. Fraza pe care i-o aruncase Malko lui Harilal Parmeshwar încă îi mai răsuna în urechi.

„Sunteți un trădător și un mincinos."

Lui Dan Lohan i se puse un nod în gât. Cuvintele răsunaseră puternic în cămăruța în care plutea liniștea. Se uită temător peste umăr: gărzile hinduse cu pumnale la brâu se așezaseră de-a curmezișul ușii, cu brațele încrucișate, nemișcați ca niște pietre funerare.

Pe gâtul șefului Gurkha se zbătea o venă groasă. Ochii lui negri păreau și mai întunecați. Dan, care îl cunoștea mai de mult, știa că nimeni nu-i mai vorbise pe un asemenea ton, și că erau în pericol de moarte. Malko părea mult prea furios ca să se teamă. Imediat după descoperirea corpului Lenei Mar, îi ceruse lui Dan Lohan să-l conducă la șeful Gurkha. Fusese nevoie de îndelungi parlamentări pentru ca gărzile adormite să se îndure să-și trezească stăpânul. Malko și Dan Lohan așteptaseră pe peluză. Harilal Parmeshwar apăruse după zece minute.

Turbat de furie, Malko nu-l lăsase să scoată un cuvânt, dar violența ultimei fraze îl făcuse pe hindus să tresară.

În încăperea întunecată, luminată doar de două lămpi cu ulei, tensiunea era insuportabilă. Cele două gărzi așteptau amenințătoare. După ce-și vărsase furia, Malko nu știa ce să mai spună. Uciderea Lenei Mar, imediat după vizita lor la șeful Gurkha, nu putea fi o coincidență.

Se auzi un ușor șuierat. Mâinile lui Dan se crispară. Gurkha răsuflase zgomotos, pe nas, fără să deschidă buzele. Vena de pe gât nu mai pulsa atât de tare. I se adresă lui Malko pe un ton aproape normal.

— Vă înțeleg reproșurile. Coincidența este într-adevăr supărătoare, dar nu am nimic de-a face cu această crimă.

Dan Lohan trase atât de tare aer în piept, încât înghiți un tânțar, și se sufocă. Scoțându-și batista, îl privi pe Malko cu coada ochiului. Avea tupeu să-i vorbească hindusului pe un asemenea ton.

Ochii galbeni aveau vinișoare verzi, semn de furie. Îl fixă pe hindus, ca și când încerca să-l străpungă. Tensiunea crescu din nou. Nici unul nu voia să coboare privirile.

Fără să dezarmeze, Malko îl întrebă pe un ton aspru:

— Atunci cine?

Șeful Gurkha schiță un surâs ușor.

— Nu știu chiar tot ce fac frații mei, remarcă el.

Malko înțelese că nu avea să mai scoată nimic de la el. Izbucnirea lui fusese în zadar. Surâse și el, puțin disprețuitor.

— Așa cum spunea Wilhelm de Orania, de dușmani mă ocup singur, de prieteni să mă ferească Dumnezeu.

Îi întoarse spatele, trăgându-l după el și pe Dan Lohan. Gurkha nu schițase nici o mișcare, rămânând nemișcat în mijlocul camerei. Malko dădu la o parte una dintre gărzi și se pregăti să iasă. Vocea hindusului îl opri:

— Stați.

Malko și Dan Lohan se întoarseră încet. Americanului îi trecură prin fața ochilor scene din copilărie. De data asta Malko mersese prea departe...

— Pentru insulta pe care mi-ați adus-o aș putea pune gărzile să vă ucidă, spuse rar Harilal Parmeshwar, dar vă admir curajul.

Expresia privirii era atât de puternică, încât ochii păreau fosforescenți.

— Veniți peste câteva zile. Cred că v-aș putea ajuta.

Fără să aștepte răspunsul lui Malko, se întoarse și se pierdu în umbra draperiilor. Gărzile se dădură imediat la o parte, eliberând ieșirea.

Fără să mai aștepte altceva, Dan Lohan o zbughi pe ușă. După ce se urcă în Datsun, aprinse o țigară. Mâna îi tremura.

— Vă place să jucați la ruleta rusească, remarcă el, în timp ce Malko pornea mașina. Putea foarte bine să ne ucidă. L-ați insultat așa cum n-a mai făcut-o nimeni până acum. Nu-i cunoașteți pe Gurkha.

— L-am cam atins, admise Malko, și cred că a fost sincer. Ne va ajuta. E prea mândru ca să lase să planeze asupra lui o bănuială. Dacă tot nu ne-a ucis, ăsta e singurul mod în care își poate dovedi buna credință...

Dan nu se simțea în largul lui și începu să se agite.

— Vreți să spuneți că l-ați înfuriat intenționat, cu riscul să ne sfâșie?

— Cam așa ceva, mărturisi Malko. Uneori trebuie să-ți asumi niște riscuri. Acum doar Harilal mai poate să ne ajute. A meritat, nu?

— Desigur, spuse americanul fără putere.

Se grăbea să ajungă la Yacht Club și să bea un whisky dublu. Era hotărât ca niciodată să nu ceară un post la serviciul "Acțiuni".

— Mă duc în Samoa de vest, spuse brusc Malko. Așa îi dăm timp lui Gurkha să facă o anchetă. Poate că aflu ceva de la Kim Maclean despre Lena Mar.

Ușurat, Dan Lohan aprobă din cap.

— Bună idee. Plecați mânie dimineață la Nandi cu o cursă Fidjian Airlines, și de acolo aveți zboruri spre Apia.

Malko opri mașina în fața Hotelului Grand-Pacific.

* * *

Ai-Ko dormea pe patul lui Malko, cu pumnii strânși, cu rochia ridicată până la brâu, și cu nasul înfundat în pernă. Revenindu-și din surpriză, Malko o mângâie și ea se trezi tresărind.

După ce îl recunoscu, îi sări de gât, lipindu-se de el cu tot corpul, într-o îmbrățișare extrem de senzuală. Malko fu nevoit să facă apel la tot sângele rece pe care îl poseda, ca să se degajeze.

— Cum ai intrat aici? întrebă el. Și cum m-ai găsit?

Ai-Ko micșoră malițios ochii și se frecă din nou de el.

— Am întrebat la toate hotelurile dacă au văzut un alb cu ochii de aur. Apoi, camerista mi-a dat drumul în cameră, și m-a încuiat ca să nu risc să fiu luată la goană...

— Știi, adăugă ea mândră, Georges a făcut dragoste cu mine îmbrăcată într-una din rochiile cumpărate de tine.

— Sunt încântat, spuse Malko.

Pe măsură ce îmbătrânea, devenea mai altruist. În seara aceea, farmecul lui Ai-Ko îl lăsa rece.

— Știu unde se află *Fidjian Princess*, conchise Ai-Ko mândră.

Malko își ascunse bucuria:

— Adevărat?

Metisa surâse.

— Desigur. Mi-a spus un hindus din port. Dirty Joe se află de două, trei zile la Nioué.

— Ce e Nioué?

Ai-Ko se întinse. Subiectul nu o mai interesa.

— O insuliță între Tonga și Samoa, un recif de coral. Mergem acolo din când în când ca să cumpărăm miez uscat de nucă de cocos. Cu vasul nostru facem cinci zile până în acel loc. Dacă îi dai câteva lire, Georges te poate duce.

Se părea că în Pacific timpul nu conta.

De ce să nu se fi dus înot? Malko ridicase deja receptorul. Dan Lohan avusese timp să ajungă acasă. Din păcate, nu răspundea nimeni. Îi veni ideea că putea fi la Yacht Club. Americanul veni imediat la telefon.

— Plec la Nioué, îl anunță, după ce îi explicase de ce. Când am avion?

— Niciodată, spuse americanul pe un ton serios.

— Nu-mi rămâne decât să închiriez unul.

Înveselit de cele trei pahare de whisky pe care le băuse pe nerăsuflate, americanul își permise o ușoară ironie.

— Și unde aterizați? Pe cocotieri? Acolo nu există pistă...

Malko era prea stârnit ca să bage de seamă ironia.

— Trebuie să ajung oricum pe insulă.

— Doar cu vaporul, dar nici acela nu circulă prea des. Nioué este o posesiune neo-zeelandeză, locuită de o duzină de albi; restul sunt sălbatici care mai fac focul frecând două bețe unul de altul. Acum un an, l-au torturat și l-au asasinat pe guvernatorul neo-zeelandez, împreună cu soția lui, doar așa, ca să se distreze.

— *Fidjian Princess* e acolo, zise Malko, așa că găsiți-mi și pluta Meduzei dacă doriți, pentru că trebuie să ajung oricum.

După ce închise, puse mâinile pe coapsele lui Ai-Ko.

— Dacă *Fidjian Princess* este într-adevăr acolo, am să te duc în cel mai mare magazin din Suva și am să-ți cumpăr câte rochii vrei.

Ai-Ko încă mai bătea din palme când Lohan sună la telefon.

— Pregătiți-vă valizele, spuse el surescitat. Probabil că sunteți un pic fachir. Vasul *Tofua* din Auckland se pregătește să plece spre Nioué și Pago-Pago. Va ridica ancora mâine dimineață. Face o escală de o zi la Nioué și așa îl veți putea interoga pe acel tip. V-am reținut o cabină, și veți putea dormi.

— Plec cu *Tofua*, spuse Malko. Dacă dau de belea, veniți după mine vâslind...

Ai-Ko urmărise conversația și se bosumfla din ce în ce mai tare.

— Pleci, deci? întrebă ea.

— Nu pot face altfel, spuse Malko, dar mă voi întoarce.

— Dar eu am chef să fac dragoste chiar acum, zise ea.

Își desfăcuse deja paréo-ul. Îngenunchind pe pat, își strecură mâinile pe sub cămașa lui Malko. Acesta mângâie carnea elastică. În definitiv, *Tofua* pleca de-abia la răsăritul soarelui.

* * *

Un negru solid, îmbrăcat într-un șort kaki și o cămășuță albă, lovea cu îndemânare clapele unui pian cu coadă, sub privirile înduioșate ale unui grup de doisprezece americani.

Sufrageria vasului *Tofua* părea desprinsă din paginile unui roman de Somerset Maugham. Toți pasagerii dădeau impresia că o cunoscuseră personal pe regina Victoria. Arătau ca un grup de fantome. *Tofua* era aidoma unui soi de animal

preistoric marin. Cargou neo-zeelandez, plimba din insulă în insulă prin Pacificul de sud, o mână de anglo-saxoni pentru care avionul era un mijloc necurat de deplasare. Vârsta medie: șaptezeci de ani.

Un barman într-o uniformă de un alb impecabil se înclină în fața lui Malko.

— Încă o votcă, domnule?

— Desigur, spuse Malko.

Toți ceilalți beau coniac sau brandy. Scufundat într-o banchetă lipită de peretele lambrisat, privea prin hubloul de la tribord ultimele raze ale soarelui.

Seara petrecută în salon era singurul moment de destindere pe *Tofua*.

Viața la bord era guvernată de o disciplină de lagăr. La ora șapte dimineața, după prima bătaie a clopotului, ultimele rămășițe ale armatei Indiilor luau cu asalt micul dejun, cu furia unor lăncieri bengalezi.

Ospătarii schimbau farfuriile cu o rapiditate de magician. Practic, era nevoit să mănânce cu farfuria în mână.

Mâncarea era neo-zeelandeză și absolut necomestibilă. Sensibilizat de un bacșiș generos, ospătarul îi mărturisise lui Malko încă din prima seară că își prăjea friptura pe un reșou cu spirt, pentru că ceea ce servea bucătarul șef îl îmbolnăvea...

Ușoara vibrație a motoarelor îl legăna pe Malko. Insulele Fidji erau departe. A doua zi urmau să treacă pe la nord de falezele Insulelor Tonga, multe dintre ele pustii, apoi urma Nioué, pierdută în mijlocul Pacificului de sud. Nioué, unde se afla, poate, cheia morții lui Thomas Rose. Malko își cercetă tovarășii de drum. Păreau inofensivi. Se simțea izolat, și în același timp în siguranță pe *Tofua*. Era o paranteză, o oază de calm în viața sa agitată.

Negrul plecă de la pian, și câteva doamne bătrâne aplaudară discret acel reușit exemplu de emancipare rasială.

Lumea se culca devreme pe *Tofua*. Malko privi înduioșat cuplurile în vârstă care urcau încetișor scara spre puntea superioară, îndreptându-se spre cabine.

Își termină votca dintr-o înghițitură și ieși și el pe puntea de promenadă. Pacificul clipocea ușor și o briză plăcută îi

mângâie fața. Nu se vedea nici o lumină în jur: *Tofua* era singură pe mare. Vapoarele mari de linie nu ajungeau până acolo. Singurele care puteau fi întâlnite erau vechiturile aidoma lui *Fidjian Princess*, care făceau cabotaj de la o insulă la alta.

Sprijinit de bastingaj, Malko reflecta, încercând să facă bilanțul. Încă nu avea nici cea mai vagă idee despre motivul pentru care fusese asasinat Thomas Rose. Acesta era cheia problemei.

Care era motivul pentru care hindușii se amestecaseră în crimă? Părea ceva serios, odată ce o reduseseră definitiv la tăcere pe frumoasa Lena Mar. Ce lucru neștiut se putea petrece într-o regiune pustie din Pacific, zonă slab populată și fără importanță strategică!

Capitolul VIII

Dirty Joe simţi o furnicătură sub pleoapa stângă şi înjură. Gângăniile care îl ciupeau se trezeau la viaţă odată cu lăsarea întunericului. Se pipăi precaut cu degetul murdar, simţind o umflătură sub pielea subţire.

Nişte paraziţi microscopici îi mâncau de luni de zile albul ochilor. Puteau fi zăriţi mişunând prin vinişoarele sparte, cum se îmbuibau de sânge. Uneori durerea devenea insuportabilă, şi bătrânului australian îi venea să se dea cu capul de pereţii de metal ai cabinei.

Ar fi trebuit să meargă la spital... dar ce s-ar fi ales de *Fidjian-Princess*? Şi atunci, Dirty Joe încerca să uite de gângăniile care îi mâncau ochii, bând bere până nu mai putea.

Furnicătura încetă. Viermii microscopici nu se treziseră încă. Fusese doar o amânare.

Dirty Joe se scărpină pe pieptul păros şi înăclăit. Prinse cu unghiile lungi şi negre o gânganie cu multe picioare şi o strivi, fără să se ostenească să vadă despre ce era vorba. *Fidjian-Princess* ascundea în lemnul putred mai mulţi paraziţi şi insecte decât toate vechiturile plutitoare din Pacific la un loc.

Tolănit pe o banchetă din lemn de fier, în cămăruţa care ţinea loc de careu, Dirty Joe se descheiase la şliţ şi la cămaşă, ca să se simtă mai în largul lui. Echipajul canac era pe mal, ceea ce îi dădea ocazia lui Dirty Joe să-şi bea în linişte lada cu bere, fără să o mai împartă cu secundul, un fidjian creţ, amator de băuturi alcoolice, inclusiv apă de colonie.

Acest gând plăcut îl făcu pe căpitanul lui *Fidjian-Princess* să râgâie cu voluptate. La cât costa berea în insulele acelea pierdute în largul mărilor...

Fidjian-Princess nu cunoștea aerul condiționat, și temperatura urca până la 45° în careul în care gudronul cu care erau impregnate scândurile se topea... Într-o asemenea perioadă, căpitanul consuma cu ușurință o ladă de bere pe zi.

Luă o înghițitură lungă, strivi cutia goală și o aruncă în spate. Un șobolan o rupse la fugă chițăind. Mirosul era mai puternic decât de obicei. Înainte de a ancora la Nioué, canacii pescuiseră o țestoasă mare, care zăcea ciopârțită pe punte, împuțind aerul, undeva deasupra capului lui Dirty Joe. Broasca servea drept momeală pentru rechini, ai căror dinți Dirty Joe îi vindea cu regularitate în Tahiti. Din fericire, de la prima înghițitură de bere, devenea imun la orice miros.

Un val mai puternic făcu vasul să se clatine. Pentru o fracțiune de secundă, Dirty Joe fu cuprins de panică. Barca lui ar fi putut fi făcută bucăți fără nici o problemă. Sub acțiunea termitelor și a apei de mare, era o minune că nu se alesese praful de ea. Degeaba ancorase la mai puțin de un sfert de milă de faleza de coral, pentru că Dirty Joe nici măcar nu era sigur pe frânghia putredă a ancorei.

Din fericire, căpitanul nu știa să înoate, astfel că problema subzistenței sale ulterioare nu avea de ce să se mai pună.

Stocurile lui de bere se epuizau, și nu întrezărea prea curând ocazia de a câștiga cincizeci de lire... Așa cum se întâmplase la Suva cu o lună mai devreme.

Fusese pentru prima oară amestecat într-o crimă. Necunoscutul își dăduse sufletul pe vas. Dirty Joe îl văzuse apărând pe scara de bord, cu sângele șiroind din rănile numeroase. Se prăbușise pe punte, și căpitanul avusese timp doar să-i ia portofelul și brățara de aur de la mână, înainte să apară ceilalți... Cu toate că era rănit de moarte, bărbatul sărise probabil în apă în port, încercând să scape de ei.

Dacă termometrul n-ar fi arătat 44° și lui Dirty Joe nu i-ar fi rămas decât o jumătate de cutie de bere călduță, probabil că le-ar fi spus să se care cu cadavru cu tot... Dar cele cinci hârtii de zece lire reprezentau un stoc de băutură aproape imposibil de imaginat.

Acceptase să scape de cadavru undeva în larg, între Fidji și Noua Caledonie. Ceilalți îi impuseseră chiar să înfășoare

cadavrul într-o pânză de iută și să-l lesteze cu patru lingouri de plumb. Dirty Joe îl ascunsese în spatele cușetei personale, acolo unde își ținea lăzile cu bere, și unde nimeni nu scotocea.

De-abia când ajunsese în larg realizase că asasinii îi cumpăraseră indirect tăcerea, făcându-l complice la crimă...

Evident că nu avea să le spună niciodată celor care îl plătiseră că lucrurile nu se petrecuseră așa cum fuseseră prevăzute.

În seara crimei era singur pe *Fidjian-Princess* și ascunsese cu ușurință cadavrul. După aceea nu mai găsise nici o ocazie să se debăraseze de el, astfel încât să nu fie observat de echipaj. Era mult prea periculos să se încreadă în canaci. Soluția eroică era să le ofere o ladă de bere ca să se îmbete criță... dar Dirty Joe șovăise în fața enormității unui asemenea sacrificiu... și așteptase ca echipajul să coboare pe Insula Pinilor, ca să facă vânt cadavrului în lagună.

Era și timpul. Canacii începuseră să se întrebe ce putea atât de tare în careu. Din fericire, aceștia dormeau pe punte, nu ca el...

Cadavrul fusese devorat de rechini și iată că berea se sfârșise și ea.

Dirty Joe pipăi mașinal buzunarul de la spate, acolo unde pusese portofelul și brățara mortului. Făcea pe puțin zece lire, dar pe ea era gravat un nume și Dirty Joe nu îndrăznise încă să o vândă. Portofelul din piele de crocodil îi plăcuse atât de mult, încât nu avusese inima să-l arunce...

În rarele lui momente de luciditate, se întreba câteodată cine era cel omorât și de ce fusese ucis.

Întinse mâna și apucă o cutie de bere plină. Deodată, pe punte se auzi un zgomot surd, ca și când căzuse ceva. Dirty Joe rămase cu cutia în aer. Nu aștepta pe nimeni. Canacii plecaseră cu singura barcă de la bord, și văicărelile lor le recunoștea cu ușurință.

Dacă altă barcă ar fi abordat *Fidjian-Princess* s-ar fi simțit un șoc în cocă. Vrând să fie sigur, urlă:

— E cineva, pentru numele lui Dumnezeu?

În afară de scârțâiturile obișnuite, nu mai auzi nimic. Probabil că fusese un șobolan ceva mai mare decât ceilalți.

Dirty Joe întinse brațul și apucă un cuțit mare cu care tăia carnea. În cazul în care un hoț s-ar fi urcat pe vas, urma să coboare în careu. Dirty Joe bău puțină bere și ațipi. După ce termina berea, avea de gând să frigă o bucată din inima țestoasei.

* * *

Malko fu primul care coborî din barca venită să ia la mal pentru câteva ore pasagerii de pe *Tofua*.

Apa era extrem de limpede, dar avea treizeci de metri adâncime, aproape până în dreptul falezei de coral, permițându-i astfel vasului să se apropie de țărm la mai puțin de un sfert de milă.

Întreaga Insulă Nioué era pe un soi de ponton, undeva mai jos de nivelul drumului care făcea turul insulei. Sosirea vasului *Tofua* era singura distracție. O orchestră locală îi aștepta pe turiști și niște barje lungi se îndreptau spre *Tofua* pentru a prelua încărcătura. Malko nu avea ochi decât pentru o ambarcațiune scundă care plutea lângă vas: o copaie amărâtă, cu o dunetă ca de trauler, o etravă înaltă și o cocă îngrozitor de ruginită.

Malko se apropie de un polițist negru, în uniformă kaki, care supraveghea debarcarea.

— Vasul de acolo e *Fidjian-Princess*?

Canacul fu cât pe ce să-și înghită limba de uimire. Malko nu avea mutra unuia care ar fi călătorit cu Dirty Joe.

— Da, dom'le, zise el, cred că acela este.

— Aș putea găsi o barcă care să mă ducă până acolo? întrebă Malko.

— O barcă?

Din ton reieșea că nici o persoană sănătoasă la minte nu s-ar fi dus pe *Fidjian-Princess*. Dezgustat, polițistul îi arătă lui Malko un grup de negri așezați pe ponton.

— Întrebați-i pe ei.

Discuția mai dură un sfert de oră. Voiau să-l ducă să viziteze Nioué, să-l aducă înapoi, dar în nici un caz pe *Fidjian-Princess*.

În fine, cu ajutorul a cinci dolari neo-zeelandezi, Malko se urcă într-o pirogă scobită într-un trunchi de cocotier și se îndreptă spre *Fidjian-Princess*, pilotat de doi canaci negri ca tăciunele.

O pasarelă șubredă atârna de-a lungul corpului vasului. Cablurile erau atât de murdare că luceau. Malko se agăță de ele și se săltă pe punte.

— Întorceți-vă peste două ore, le strigă el canacilor, și vă mai dau cinci dolari.

Se temea să nu fie nevoit să se întoarcă înot la *Tofua*. Dacă totul mergea bine, putea pleca spre Pago-Pago chiar în aceeași seară, ducând cu el o piesă din puzzle.

Puntea lui *Fidjian-Princess* era de o mizerie respingătoare. Malko dădu ocol cu prudență butoaielor și lăzilor aflate în dezordine pe punte. Mirosul cadavrului broaștei țestoase îl îngrețoșă. Vasul părea abandonat.

Ocolind mortăciunea acoperită de niște muște enorme, se apropie de o deschizătură cufundată în întuneric.

— E cineva aici?

Din măruntaiele lui *Fidjian-Princess* se auzi un mormăit. Lui Malko i se păru că auzise „valea", dar nu se împiedică de acel amănunt. Sprijinindu-se de balustradă, începu să coboare scara șubredă.

* * *

Nimeni nu băgă de seamă prezența celor doi bărbați care coborau alunecând pe coca lui *Tofua*, pe partea dinspre mare, agățați de o frânghie ce atârna de puntea inferioară. Întreg echipajul și pasagerii își concentraseră atenția de cealaltă parte, pe unde coborau mărfurile și călătorii.

Înotară paralel cu faleza, aproape pe sub apă și fără să facă zgomot. Semănau cu doi rechini, și erau la fel de periculoși. Fiecare purta în apărătoarea pentru sex un pumnal lung cu două tăișuri, ascuțite ca niște brice.

După un sfert de milă se despărțiră și înconjurară *Fidjian-Princess*. Nu schimbaseră un cuvânt din momentul în care intraseră în apă, știind fiecare pe de rost ce aveau de făcut. Crima era ocupația lor de bază.

* * *

Malko se împiedică de ultima treaptă a scării și se întinse pe podeaua metalică și unsuroasă. La început nu distinse nimic în penumbra din interiorul vasului, apoi din întuneric se detașă silueta neclară a lui Dirty Joe întins pe banchetă. Bărbatul masiv, așezat cu coatele pe masă, îl contempla cu un aer bovin. Nu-și amintea ca vreo persoană așa de bine îmbrăcată să fi pus vreodată piciorul pe vasul lui, și din acest motiv simțea față de străin un soi de respect.

— Căpitane?

Malko n-avea habar de adevăratul nume al lui Dirty Joe, dar se gândise că apelativul îl putea flata.

Nu cu mult timp în urmă toată lumea îi spunea așa. Dirty Joe își șterse gura cu dosul palmei.

— Mda!

Își storsese creierii să-și amintească figura dar era clar că nu-l mai văzuse pe tip niciodată. Malko scruta epava umană, întrebându-se cum putea trăi cineva într-o asemenea putoare.

— Căpitane, spuse el, aș vrea să vă fac o propunere. V-aș putea oferi o sumă de bani deloc neglijabilă.

Când auzi cuvântul „bani", Dirty Joe mormăi. Văzu cu ochii minții un morman de lăzi cu bere, și se sili să adopte o atitudine agreabilă. Din păcate, acesta era un lucru peste putință pentru trăsăturile lui răvășite. Ochișorii porcini se umeziră de lacrimi în momentul în care îl văzu pe necunoscut scoțând din portofel cinci hârtii de zece dolari și punându-le pe masă. Dolari neozeelandezi, dar tot era ceva... Creierul lui era prea încețoșat ca să-și mai pună întrebări. Necunoscutul îi oferea provizii de bere pentru două luni.

Un rest de prudență ipocrită îl împiedică să înșface imediat bancnotele.

— Propunerea dumneavoastră e cinstită? râgâi el, fiind absolut sigur de contrariu...

De altfel, nu dădu nici o atenție răspunsului lui Malko.

— Absolut cinstită. Vreau doar o informație.

— O ce?

— Aș vrea să știu, spuse Malko pe un ton egal, cine v-a cerut acum două luni să luați un cadavru de la Vita Levu. Nimeni nu va afla că mi-ați spus.

Malko se dădu puțin înapoi și își strecură mâna sub sacou, apucând patul pistolului. Se temea de reacțiile lui Dirty Joe. Fraza spusă de Malko reuși abia după un minut să pătrundă în mintea încețoșată de aburii berii, apoi brusc, corpul lui Dirty Joe fu scuturat de o panică îngrozitoare. Se ridică pe jumătate și urlă:

— Valea!

Epuizat de efort, căzu la loc, făcând lemnul să trosnească. Ochii mici și plini de răutate îl fixau pe Malko.

Acesta se așteptase la o asemenea reacție. Clătină din cap, dar nu se mișcă.

— Căpitane, spuse el apăsat, cel pe care l-ați transportat era un agent al Serviciilor de Informații ale Statele Unite. S-ar putea să aveți necazuri serioase dacă nu mă ajutați. A fost asasinat, și vrem să știm de cine. Sunteți singurul care ne poate spune acest lucru...

Tirada lui Malko nu-i făcu nici o impresie lui Dirty Joe. Pipăi cu mâna după mânerul cuțitului înfipt în masă, și îl apucă strâns. Nu avea altceva de făcut decât să-l spintece pe acel nenorocit, și să-i lase pe canaci să-l dea hrană rechinilor. Pântecul proeminent împinse masa.

— N-am idee despre ce vorbiți, mormăi el, dar dacă nu plecați, vă fac un buzunar la burtă. Sunteți pe teritoriul meu.

Malko scoase pistolul cu mâna dreaptă, într-un gest care nu mai lăsa loc de comentarii.

— Nu plec de aici până nu capăt informația, spuse el, chiar dacă pentru asta voi fi nevoit să vă fac praf amândoi genunchii și coatele cu gloanțele acestui pistol.

Panica îi goli mintea lui Dirty Joe. Nici măcar nu se punea problema să vorbească. Ceilalți l-ar fi ucis fără ezitare. Necunoscutul părea și el periculos. Turbat de furie, aruncă o cutie de bere pe jumătate plină în direcția lui Malko. Acesta o evită cu ușurință și ridică puțin țeava pistolului.

— Nu faceți pe prostul. Dacă refuzați să vorbiți, mă voi adresa poliției din Nioué, și ei nu vă vor oferi bani...

Lui Dirty Joe i se păru că gângăniile din ochi o luaseră razna. Ca să scape de suferință, strânse pleoapele, dar furnicăturile nu încetară...

Nu știa dacă tipul din fața lui avea dovezi, dar i se păru imposibil acest lucru.

Nici măcar canacii din echipaj nu bănuiau nimic. *Fidjian-Princess* era probabil singurul vas din lume pe care mirosul unui cadavru nu s-ar fi simțit nici la 40° la umbră.

— Valea, repetă el, fiind din ce în ce mai hotărât.

Ceva din vocea lui îl făcu pe Malko să-și dea seama că nici poliția nu avea să scoată nimic de la el. Bănuielile lui nu erau susținute de nici o probă. Nu putea aplica decât o singură tactică. Puse pistolul la loc, și spuse:

— De acord, căpitane, plec, dar asasinii știu deja că am trecut pe aici. N-au de unde să ghicească dacă ați vorbit sau nu, sau dacă veți vorbi. Vă vor ucide, căpitane.

Australianul își frecă mașinal ochii, nereușind să ascundă teama care făcea să-i tremure fălcile.

— Toate astea sunt prostii, bolborosi el. Valea!

Dar din cuvinte lipsea convingerea.

— V-aș putea proteja, insistă Malko. Dacă aflu cine sunt asasinii lui Thomas Rose, ne vom ocupa de ei, și veți fi în siguranță.

— Nu mai spune, mormăi Dirty Joe.

Malko nu avu timp să răspundă. În spatele lui se auzi o trosnitură, din direcția deschizăturii care dădea spre punte. Se puse la adăpost dintr-un salt, chiar în momentul în care ceva trecu șuierând pe lângă capul lui. Dirty Joe privea prostit un pumnal cu lama lungă și mânerul de abanos, care se înfipsese în masă. Ratase cu puțin spatele lui Malko. Lama care se înfipsese în lemn de trei degete mai vibra încă.

— Au și ajuns, spuse Malko, lipit de perete.

Dirty Joe nu reușea să-și dzlipească ochii de pe pumnal. Se ridică brusc și urlă:

— Pe aici băieți, otreapa e aici. L-am prins.

Răsturnând banca, se repezi spre Malko, cu cuțitul ținut la orizontală. Colacii de grăsime îi tremurau de furie.

Malko ridică pistolul. Trebuia să se salveze, și pe el, și pe pântecosul australian. Hublourile erau mult prea mici, și coasta mult prea departe ca să strige după ajutor. Nu știa cu câți adversari avea de-a face. Dirty Joe sărise peste banca răsturnată. De acolo venea pericolul cel mai mare.

Malko îndreptă arma spre el.

— Nu faceți prostii, căpitane, *pe dumneavoastră* vor să vă ucidă, nu pe mine.

Lucrurile nu stăteau chiar așa. Ceilalți ar fi împușcat bucuroși doi iepuri dintr-un foc.

Îl putea împușca ușor pe Dirty Joe, dar ar fi pierdut unica șansă de a afla cine îl ucisese pe Thomas Rose...

În fața țevii negre a pistolului extraplat Dirty Joe se opri, dar schelălăi cât îl țineau plămânii:

— Coborâți, pentru numele lui Dumnezeu, e aici!

Malko se mai dădu un pas înapoi. Supraveghea și scara, și pe Dirty Joe, dar nu avea să țină o veșnicie.

Primele trepte trosniră. Malko ochi și trase două focuri. Unul dintre ucigași stătea la pândă după ușă, într-un loc unde Malko nu-l putea atinge. Se întrebă câți erau.

Bărbatul masiv era chiar în dreptul scării, într-o poziție extrem de vulnerabilă.

— Înapoi, strigă Malko. Or să vă ucidă.

Pentru că Dirty Joe nu-i dădu ascultare, trase un foc în podea, chiar în fața lui. Australianul făcu un salt înapoi și înjură. El și Malko erau acum separați la o distanță egală cu lățimea lui *Fidjian-Princess*, și între ei se balansa lampa cu ulei.

Deodată, privirea furioasă a lui Dirty Joe se încețoșă, ca și când gângăniile i-ar fi mâncat irisul. Bărbatul dădu capul pe spate și deschise gura, rostogolindu-și disperat ochii în orbite. Malko auzi un soi de șuierat, aidoma unui cazan cu aburi la golire.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

Dirty Joe bătu aerul cu brațele, de parcă era lipit de perete și nu se putea desprinde. Tuși, și la colțul gurii îi apăru o spumă roșiatică, apoi se prăbuși brusc, făcând să tremure podeaua metalică. Din spate îi ieșea mânerul unui pumnal, chiar în dreptul rinichilor, ca o excrescență obscenă. Unul

dintre ucigași se strecurase de-a lungul părții laterale a lui *Fidjian-Princess* și îl lovise prin hubloul deschis.

Malko se furișă traversând încăperea și îngenunche lângă muribund. Dirty Joe avea deja ochii sticloși și mâinile încleștate în jurul gâtului. Deschise gura de mai multe ori, ca un pește pe uscat, dar nu se auzi nici un sunet.

— Cine v-a cerut să transportați cadavrul? Cine?

Bărbatul masiv voia să vorbească, dar sângele îl sufoca. Scuipă un cheag enorm, se întinse pe o parte și scoase un suspin. Trăsăturile i se destinseră. Malko supraveghea scara. Chipul australianului înțepenise, dar în ochii rămași deschiși, gângăniile continuau să mișune, minuscule și scârboase, dând un aspect fantastic feței mortului. Cuprins de dezgust, se ridică tremurând. În acel moment observă umflătura din buzunarul lui Dirty Joe. Malko se aplecă și scoase portofelul din piele de crocodil. Își dădu seama dintr-o ochire că obiectul nu avea cum să-i aparțină australianului.

Îl puse în buzunar și privi în jur, căutând o ieșire. Ucigașii îl așteptau sus pe scară.

Brusc, un obiect lovi lampa cu ulei, care scoase un zgomot surd și explodă. Uleiul încins se răspândi pe podeaua care luă foc imediat. Primele trepte ardeau și ele. Malko privi spre deschizătură. Era curată sinucidere să o ia pe acolo, dar ar fi ars de viu dacă rămânea pe loc. Flăcările cuprinseseră deja piciorul drept al lui Dirty Joe.

Lucirea flăcărilor îi dezvălui deodată o ușă joasă, aflată în spatele mesei, pe care reuși să o deschidă cu ușurință, chiar în momentul în care scara era mistuită de foc. În câteva clipe, *Fidjian-Princess* avea să se transforme într-o torță.

Nările lui Malko fură invadate de un miros de păcură. Ajunsese în camera mașinilor. Coborî trei trepte metalice și închise ușa în urma lui.

În întunericul care cuprinse brusc încăperea, se lovi de ceva dur și lipicios, și căzu, alunecând până la peretele metalic.

Auzi un chițăit, și ceva îi trecu printre picioare. Nu se putu abține și scoase un mormăit de groază: sala mașinilor era plină de șobolani. De la aventura din Mexic, nu putea suporta să mai vadă rozătoare.

Se întoarse la ușă pe pipăite, vru să o deschidă, dar scăpă din mână clanța, strigând de durere: era fierbinte. Chiar și fără ucigași pe urmele lui, nu putea ieși pe acolo...

În aceeași clipă, sirena de pe *Tofua* șuieră prelung. Incendiul fusese observat... În patru labe, Malko făcu turul închisorii de metal. Podeaua se înclina ușor, ușor spre babord. *Fidjian-Princess* se scufunda, târându-l și pe el în adâncuri. Apa murdară și mâloasă îi clipocea în jurul gleznelor, măturând șobolanii.

Din cauza fumului care pătrundea printre tablele cu spații între ele, fu cuprins de un acces de tuse. Chiar dacă echipajul de pe *Tofua* sărea în ajutor, era prea târziu.

Își puse pistolul la brâu și aprinse bricheta. Primul lucru pe care îl văzu fură șobolanii, zeci și zeci, cățărați pe motoarele înțepenite, fugind de apă și chițăindu-i printre picioare. Fascinați de lumină, se îndreptară spre Malko. Stinse repede bricheta, lovindu-se în cot din cauza grabei, dar avu timp să vadă un panou pătrat, înșurubat cu buloane mari, aflat deasupra motorului. Dădea probabil spre punte.

Cu inima strânsă, aprinse din nou bricheta. Fumul se îngroșase. Alungă șobolanii cu piciorul, făcând să țâșnească apa mâloasă. Cotrobăi furios întro ladă cu scule și găsi ceea ce căuta: un clește enorm cu fălcile reglabile. Apa îi ajunsese deja la genunchi, și podeaua se înclinase la treizeci de grade.

Când se urcă pe motor, un șobolan îl mușcă de mână. Urlă de durere și de dezgust, și scăpă cleștele. Fu nevoit să coboare și să se scufunde până la umeri în mizerie. Șobolanii înotau în jurul lui, chițăind ascuțit.

Tremurând de repulsie, Malko reuși să strângă cleștele în jurul primului bulon, și trase din toate puterile, dar unealta alunecă, și fu nevoit să repete operația de trei ori până când șurubul începu să se desfacă.

Prin peretele de oțel se auzea sirena de pe *Tofua*, care dădea semnale la intervale regulate. Malko de-abia putea să respire. Spațiul îngust nu-i permitea să rotească cleștele cu mai mult de 60°. Avea mâinile zgâriate, pline de vânătăi, și mușcătura sângera. Fără să lase cleștele din mână, Malko lovi puternic panoul cu umărul, făcându-l să se miște ușor.

O rază de lumină se strecură prin deschizătură. Imediat șobolanii se îmbulziră... Malko zdrobi unul cu cleștele. Măruntaiele îi săriră pe față și vomită, incapabil să se abțină. Dezlănțuit, strecură mânerul uneltei prin deschizătură și apăsă.

De această dată dreptunghiul de metal jucă în țâțânile ruginite, și Malko, arcuindu-se, reuși să-l desprindă cu spatele. Cu o lovitură de picior împrăștie un mănunchi de șobolani, și se săltă pe punte.

Din cauza incendiului, putea vedea în jur ca ziua. Se afla la pupa lui *Fidjian-Princess* între niște baloți înalți și ancorați. Partea din față a vasului ardea. Malko își șterse ochii plini de unsoare și de transpirație, reușind să zărească luminile de pe *Tofua*, care părea enorm.

Aerul fierbinte i se păru minunat după ce îndurase sub punte. Fu nevoit să se agațe de un balot ca să nu cadă la loc în sala mașinilor. Se simți deodată lipsit de puteri. Tot corpul îl durea. Șobolanii săreau în jurul lui, încercând să fugă pe puntea cuprinsă de flăcări.

Se căță cu greutate pe unul dintre baloți și rămase în așteptare.

Pe acoperișul dunetei încă intactă, zări un bărbat ghemuit. Malko îi putea vedea spatele lat și lucitor. Ar fi putut să-l ucidă cu ușurință, dar era incapabil să împuște pe cineva din spate.

Ucigașul se întoarse în aceeași clipă. Într-o fracțiune de secundă, Malko zări o barbă deasă, niște ochi ca de cărbune și o piele închisă la culoare. Mâna i se destinse, și Malko plonjă printre baloți. La adăpostul lor, scoase pistolul și ochi. Trosnetul flăcărilor acoperi zgomotul împușcăturii.

Malko aruncă o privire și îl văzu pe hindus ducându-și mâinile la față și căzând pe burtă. Glonțul blindat pătrunsese prin ochiul stâng și smulsese o jumătate de craniu.

Apăru o a doua siluetă, înaintând pe vine. La vederea lui Malko, țâșni ca o panteră, silindu-l pe acesta să descarce tot încărcătorul.

Atunci se petrecu ceva de necrezut. Malko vedea cum gloanțele pătrundeau în corpul hindusului, în pântec și în piept. La fiecare lovitură, corpul tresărea ca ținut de niște fire invizibile, dar nu se oprea. Sângele îi șiroia pe pântec.

Malko ochi capul: glonțul trecu prin gât, dar ucigașul păru să nu bage de seamă. Era la mai puțin de un metru de el. Atâta plumb ar fi putut scufunda și un cuirasat... dar acesta era în continuare gata să ucidă.

Hindusul sări pe baloți, făcând să țâșnească sângele din răni. De această dată, Malko încălecă bastingajul, dar nu lăsă arma din mână. Celălalt era prea grav lovit ca să mai fie în stare să înoate repede.

Apa călduță îl cuprinse și se lăsă cu voluptate în voia ei, încercând să stea cât mai puțin la suprafață.

Luă o gură de aer și se scufundă imediat, înotând spre *Tofua*. Când ieși pentru a doua oară la suprafață, *Fidjian-Princess* de-abia mai plutea. Se uită în jur, dar probabil că hindusul murise până la urmă. Gândindu-se la ce pățise, Malko fu cuprins de frisoane... Apa sărată îi ardea zgârieturile.

Cu mișcări greoaie, reuși să pună pistolul la brâu. Mai avea nevoie de el.

Brusc, deasupra lui apăru o lumină, și cineva îl strigă în engleză. Zări o șalupă mare cu motor: era de pe *Tofua*. O voce strigă:

— Repede, se duce la fund.

Mai multe mâini îl apucară de sacou, și luă o gură de apă sărată. În momentul în care fu ridicat la bord, leșină.

Capitolul IX

Malko fu cuprins de frică atunci când se privi în oglinda micuță din cabină: plin de unsoare și de zgârieturi semăna cu un negru. Corpul și mâinile îi tremurau fără încetare: o reacție la clipele de groază pe care le petrecuse. Gâtul încă îl mai ardea și avea ochii complet roșii.

Fidjian-Princess se odihnea la douăzeci de metri adâncime în golful Insulei Nioué, împreună cu cadavrul lui Dirty Joe.

Acesta luase secretul cu el în mormânt.

Ofițerii de pe *Tofua* nu-l întrebaseră prea multe pe Malko. Din fericire, nu-l dezbrăcaseră, și le spusese că vizitase *Fidjian-Princess* doar din curiozitate. Neo-zeelandezii nu crezuseră o iotă, dar nu insistaseră. Nu era treaba lor. *Tofua* era un vas de croazieră, nu un bârlog al agenților secreți...

Acum se îndreptau spre Pago-Pago. Încă două zile pe mare...

Se înfășură într-un prosop, și după ce încuie ușa, traversă culoarul și se duse la duș. La început, apa caldă îl sufocă, dar, încet, încet, tremuratul se opri și se simți mai bine. Începu să se curețe de unsoare. Zgârieturile nu erau serioase, și fusese vaccinat antitetanic de îndată ce ajunsese la bord, ca o precauție împotriva mușcăturii de șobolan.

Lăsând apa caldă să-i curgă pe corp, începu să reflecteze.

Cine îi avertizase pe ucigași că plecase? Numai Dan Lohan și Ai-Ko erau la curent. Era ceva inexplicabil.

Ce avea să afle în Samoa de vest? Kim Maclean era cu siguranță în pericol, în cazul în care știa ceva.

Simțindu-se mai bine, Malko se întoarse în cabină. Puse lanțul de siguranță și inspectă hublourile. Nu erau deschise îndeajuns pentru a putea permite intrarea cuiva.

Costumul lui frumos de stofă era o zdreanță împuțită. Gândindu-se la șobolanul pe care îl zdrobise, Malko se înfioră de scârbă. Își aduse aminte de portofelul din piele de crocodil. Era tot în buzunar, îmbibat cu apă de mare.

Îl scoase și îl deschise.

Primul lucru peste care dădu fu o legitimație de liberă trecere de la baza SUA din Yokohama, pe numele lui Thomas Rose... Plasticul protejase documentul de apa sărată.

Goli complet portofelul pe masă. Conținea și alte lucruri pe numele lui Thomas Rose, cărți de credit, documente ilizibile și fotografii. Malko le examină cu atenție. Trei dintre ele îl reprezentau pe Thomas Rose împreună cu familia, dar a patra era stranie. Îngălbenită, șifonată, era atât de impregnată cu apă de mare și cu transpirație, că de abia se distingea ce reprezenta. Era vorba despre doi bărbați, chipul unuia fiind însă de nerecunoscut.

Celălalt era un chinez surâzător, îmbrăcat civil.

Malko răsuci poza pe toate părțile. Putea fi o pistă, sau pur și simplu o amintire a lui Thomas Rose, care călătorise destul de mult.

Puse pozele și actele la uscat, și se întinse pe pat. Nu mai avea nimic de făcut până la Pago-Pago. David Radcliff fusese anunțat de sosirea sa de către Dan Lohan. Escala urma să fie scurtă, pentru că intenționa să ia primul avion spre Apia. Începuse să se sature de magia croazierelor pe mările sudului... se transformase în magie neagră.

* * *

O mână îl bătu pe Malko pe umăr.

— Nu te-ai putut abține să nu treci prin Pago-Pago!

Era același David Radcliff, la fel de rotofei și jovial, și la fel de plin de pistrui. Urcase primul la bord. *Tofua* tocmai acostase în port, și un samoian uriaș, îmbrăcat într-o cămașă hawaiană examina pașapoartele pasagerilor. Ca să-și dea importanță, purta ochelari cu lentile negre, ceea ce îi dădea un aer de gangster.

— Mi-ați reținut un loc pentru Apia?

— Avem timp să ajungem la aeroport, spuse Radcliff. V-aș fi dat un aparat de-al nostru, dar nu era cazul să atragem atenția asupra dumneavoastră. Cei de acolo sunt niște sălbatici... O republică independentă, vezi Doamne.O sută cinci zeci de mii de tipi goi pușcă în junglă. Dacă li s-ar permite, ar ajunge și la ONU...

Dodge-ul sclipitor, cu capota din imitație de crocodil, aștepta pe chei.

Malko avea timp cât să prindă zborul Polinesian Airlines spre Apia.

Micul aeroport din Pago-Pago era plin de o mulțime pestriță. Un jet al Companiei Panam din direcția Honolulu, tocmai aterizase, plin cu văduve californiene. Malko își înregistră bagajul și îl însoți pe David Radcliff la bar.

Din lipsă de votcă, Malko ceru un scotch J & B. Alcoolul îi făcu bine. Se întreba ce avea să găsească în Samoa de vest. Fotografia din portofel avea să plece spre Washington chiar în acea seară. Împreună cu portofelul.

Capitolul X

Între aeroportul din Apia și intrarea în oraș erau exact șaptezeci și șapte de biserici.

Una la cincizeci de metri. Presbiterienii pe stânga și lutheranii pe dreapta, trecând prin toate sectele pornite la vânătoare de suflete. În marea majoritate a satelor prin care trecuse, biserica era singura construcție solidă și întreținută cu multă grijă, în ciuda faptului că drumul era cel mai adesea un șleau plin de gropi, pe care Fordul străvechi în care călătoreau Malko și solidul neo-zeelandez, era gata gata să se desfacă în bucăți la fiecare cotitură.

Malko se lăsă furat de aparenta sfințenie a acelor locuri.

— Iată un popor foarte religios, remarcă el. Un lucru rar pe aici.

Neo-zeelandezul voinic păru că se sufocă de râs.

— Vă bateți joc, nu-i așa? Tipii ăștia sunt doar superstițioși. Misionarii îi îndoctrinează și îi fac să creadă că prin construirea de biserici vor ajunge în Rai, și atunci îi dau bătaie ca nebunii. Pentru a construi o biserică, fură, ucid, sau își încurajează nevestele la prostituție. După ce o termină, se simt cu conștiința împăcată, și tot restul zilelor nu mai pun piciorul înăuntru. Misionarii îi consideră o vacă de muls. Mormonii i-au făcut să construiască treizeci și șapte de biserici. Nu e rău, pentru o populație de o sută cincizeci de mii de locuitori.

— Mormonii? zise Malko surprins.

Era ceva neașteptat să audă de ei pe o asemenea insulă pierdută.

— Sunt cei mai puternici aici, sublinie neo-zeelandezul. Prospectează sistematic satele, trăiesc alături de samoieni, și

încearcă să le explice că nu trebuie să facă dragoste de-a valma în aceeași familie...

— Reușesc?

Celălalt rânji cu cinism:

— Aiurea! Misionarii lor au luptat din răsputeri să nu fie și ei contaminați... Uite, asta este misiunea centrală. Haioasă, nu?

Prin fereastra taxiului, Malko zări chiar la marginea drumului o clădire albă, foarte modernă, înconjurată de junglă. Ajunseseră la Apia, capitala Statului Samoa de vest. Părea un sat gen western, de pe la 1880. Numai drumul care mergea de-a lungul portului era asfaltat.

Aparatul DC-3 al Companiei Polinesian, pe trei sferturi gol, aterizase pe o pistă de iarbă! Aeroportul era format doar dintr-o cabană cu acoperiș din tablă ondulată, în interiorul căreia erau 45°. Era o singură cursă pe zi, din direcția Pago-Pago, și asta doar când vremea permitea.

Cei șase pasageri albi se treziseră într-o etuvă. Un vameș samoian se aruncase mormăind vesel asupra valizelor vecinului lui Malko, pline de articole de birou, cerând nici mai mult nici mai puțin decât o declarație vamală pentru fiecare eșantion. În ritmul în care muncea, n-ar fi terminat înainte de sezonul ploilor.

În momentul în care Malko părăsea vama, reprezentantul comercial plângea. El scăpase ușor, dar samoienii îi primeau pe toți turiștii cu reticență. Trăind izolați, preferau să se țină departe de progres, ceea ce, de altfel, le reușea perfect.

Germanii care, dintr-un capriciu al istoriei, ocupaseră odată insula, nu lăsaseră în urmă decât niște bastarzi cu ochi albaștri, și un spital care ar fi fost rușinea oricărui cartier de magherniță din Harlem. Pacienții veneau să se trateze de răceală, și plecau bolnavi de lepră.

Taxiul opri în fața Hotelului Aggie's Grey, unicul din Apia, un soi de pensiune de familie tropicală. Aflat față în față cu portul, și mărginit de un canal cu apă mlăștinoasă, era paradisul țânțarilor.

Malko își duse valiza într-o cameră lipsită de personalitate, și primi indicații asupra locului unde se afla casa care adăpostea Sfatul bătrânilor — Guvernul Statului Samoa de vest

— și administrația minusculei republici. N-avea nici cea mai mică idee unde îl putea găsi pe Kim Maclean.

Era mult mai cald decât la Pago-Pago. Norii mari, aninați de coline, stăteau gata să-și reverse ploaia. Malko nu avea intenția să ia un taxi, clădirea aflându-se la mai puțin de un sfert de milă depărtare, dar în trei minute, apa se revărsa șiroaie. În plus, pentru a da o mai mare greutate demersului său, îmbrăcase un costum de stofă neagră...

Pentru că Peace Corps nu avea un sediu permanent la Apia, nu găsise altă modalitate de a da de urma lui Kim Maclean. Întrebase la hotel, dar acolo nici măcar nu știau de existența acestui organism...

* * *

Pe chipul plin de cicatrice de variolă al samoianului cu fruntea plată și părul incredibil de creț nu se putea citi ce rang deținea în administrația scheletică a insuliței.

— Faceți parte din Peace Corps? întrebă el, după ce examinase documentele lui Malko.

Întrebare fără obiect: rezulta din acte că Malko era atașat al Departamentului de stat. După expresia interlocutorului, înțelese că făcuse o gafă cerând în mod *oficial* informații despre Kim Maclean... Nu avu timp să facă pe șmecherul.

— Nu chiar, răspunse el.

Chipul samoianului se înnegură puțin atunci când îi întinse actele peste masă.

— Atunci, nu văd ce pot face pentru dumneavoastră. Domnul Maclean este invitatul guvernului nostru, și nu depinde de nimeni. Cu toate acestea, dacă doriți să-i scrieți, vom avea grijă să-i parvină scrisoarea.

Malko simțea cum răbdarea îi dădea în clocot.

— Kim Maclean a fost martor într-o afacere de mare importanță pentru securitatea SUA, și aș vrea să stau de vorbă cu el personal.

Funcționarul reacționă de parcă i-ar fi sărit un miriapod pe birou. Se ridică ca ars, arătând acuzator cu degetul spre Malko.

— Securitatea SUA! Sunteți spion. Nu avem nevoie de spioni în Samoa de vest, relațiile noastre sunt pașnice cu toată lumea...

În ciuda protestelor lui Malko, sună și în câteva clipe apăru un samoian voinic, cu un aer adormit, îmbrăcat în kaki și care își târa un picior. Funcționarul arătă spre Malko. Celălalt dădu leneș din cap, scărpinându-și cu piciorul gol pulpa stângă. După ce scrise ceva pe o foaie de hârtie, și o ștampilă de mai multe ori cu o viteză fenomenală, îi întinse documentul lui Malko.

— Iată ordinul de expulzare, spuse el. De acum sunteți sub paza sergentului Tutuila. Am să vă rețin un loc pentru zborul de mâine spre Pago-Pago. Până atunci, veți avea domiciliu forțat la hotel. Sergentul Tutuila răspunde de dumneavoastră cu viața. Membrii guvernului vor emite un protest scris privind amestecul dumneavoastră de nètolerat în afacerile noastre...

Cu condiția să-i convingă să se dea jos din copaci ca să-l scrie... Malko spumega de furie.

Concediat de funcționarul samoian, ieși împreună cu paznicul. Acesta surâse larg:

— Cald, nu?

Vorbea o engleză bunicică, nu avea armă, și nu părea agresiv. Malko îi oferi o țigară, și se opriră în colțul unei străzi pline de praf să bea un Pepsi-Cola.

— Pleci mâine, deci, spuse sergentul.

— Așa se pare, zise Malko.

Celălalt clătină din cap.

— Păcat, am fi putut merge mâine seară la bal.

O gardă de corp cam stranie. Porniră din nou la drum, spre Hotelul Aggie's Grey. Militarul se instală afară pe o bancă, și Malko se retrase în cameră.

Trebuia să dea de Kim. Imediat, își aduse aminte de conversația din taxi. Mormonii! Mișunau peste tot și știau cu siguranță unde putea fi găsit un alb. Totul era să fugă din hotel, pentru că, după aceea, samoienii nu aveau cum să-l mai hăituiască. Singurul drum din Samoa de vest mergea de-a lungul coastei, iar centrul muntos nu avea decât poteci accesibile doar cu jeep-ul. Liniile telefonice lipseau cu desăvârșire.

Se gândi că cel mai bun moment ca să scape de temnicer era seara, dar nu vedea în ce mod o putea face. Singura ieșire din hotel era păzită de cerber. Din fericire, îndatoritorul neo-zeeladez îi arătase clădirea Misiunii mormone. Mulțumită memoriei lui fenomenale, Malko era în stare să o găsească, fără să fie nevoit să ceară îndrumări, iar noaptea, culoarea pielii lui putea trece neobservată.

În definitiv, era chestie de șansă, dar nu avea de gând să plece din Samoa de vest înainte de a-l găsi pe Kim.

* * *

Ca întotdeauna la tropice, noaptea se lăsa în câteva minute. Malko se trezi în întuneric. Era ora șapte. Îi era sete, și se îndreptă spre barul pustiu. După ce bău un Rom-coca, un soi de otravă locală, Malko se postă în prag, admirând superbele nuanțe de mov ale soarelui care apunea în Pacific.

«Gardianul» lui era la post, sprijinit de zidul de piatră, prins într-o conversație cu o frumusețe locală, în picioarele goale, înfășurată într-o cămașă largă, și cu un chip destul de plăcut, în ciuda părului creț. Samoianul îi surâse larg lui Malko, imitat imediat de fată.

Malko întrezări rapid soluția problemei. Apropiindu-se de ei, îi făcu un semn discret sergentului Tutuila. Acesta abandonă imediat fata cu pântecele ieșit în afară și cu sânii care se reliefau prin cămașă. Erau tari ca piatra. Malko îi șopti confidențial:

— Îmi place prietena ta, crezi că...

Un surâs complice lumină trăsăturile necioplite ale sergentului samoian.

— Este foarte frumoasă, afirmă el cu mândrie.

Malko îl aprobă grav.

— Crezi că am putea aranja ceva?

Celălalt izbucni într-un râs sonor.

— Așteaptă, mă duc s-o întreb.

În definitiv, chiar și condamnații la moarte au dreptul la un pahar de rom...

Malko așeptă rezultatul discuției punctate de hohote de râs. Fata îl privi pieziș, ca și când l-ar fi cântărit. Samoianul se apropie, înveselit.

— Este de acord pentru zece dolari americani, dar vin și eu cu ea.

Malko se întunecă la față.

— Cam scump...

Tânăra Republică Samoa de vest bătuse propria monedă, dar nu valora nici cât hârtia pe care era tipărită, fiind garantată doar cu nuci de cocos și cu șobolani. Oficial, rata de schimb depășea imaginația. Ceea ce îi cerea fata era o sumă fabuloasă pentru Apia.

— Nu e bolnavă, îl asigură sergentul ferm, încercând parcă să-l liniștească.

Lucru care era și mai nesigur. Samoianii nu posedau decât rudimente de morală sexuală. De fapt, exhibiționismul lor plin de familiaritate nu-i mai șoca decât pe misionari. Colibele lor aveau toate pereți glisanți, ridicați în timpul zilei, descoperind astfel interiorul casei, așa cum avusese Malko ocazia să vadă din taxi. Uneori uitau să-i mai coboare, și trecătorii aveau parte de spectacole foarte picante. Samoa de vest nu avea televiziune, locuitorii ei fiind nevoiți să se mulțumească apelând la distracțiile clasice...

Pe scurt, zece dolari, dat fiind libertatea moravurilor, era un preț prea mare. Cu toate acestea, Malko cedă.

— Sunt de acord, dacă nu e bolnavă, admise el.

Bucuria sergentului Tutuila merita filmată.

— Atunci să mergem!

Luă fata de braț și îl precedă pe Malko. Camera acestuia era amplasată într-o zonă mai ferită, în fundul grădinii tropicale.

Samoiana intră prima, scoase o exclamație pe limba ei, și se dădu brusc înapoi: nu mai văzuse vreodată un aparat de aer condiționat. Se apropie curioasă și își lipi mâna de el, izbucnind în râs.

Malko închisese ușa și se gândea cum se se eschiveze. Cu condiția ca sergentul să nu dea dovadă de o politețe excesivă, invitându-l să fie primul... dar se liniști repede în acea privință.

Fără să se grăbească, sergentul își scosese șortul kaki, păstrând cămașa. Postura în care se afla nu lăsa loc nici unei îndoieli asupra intențiilor de care era animat față de tânăra samoiană. La rândul ei, aceasta își scoase cămașa largă și o lăsă să cadă pe podea. În joacă, se apropie de Malko, întorcând spre el fesele și așeptând să fie mângâiată.

Sergentul Tutuila nu era însă de acord cu așa ceva.

O apucă pe fată de coapse, o întinse cu fața în sus pe pat, și o pătrunse dintr-o singură mișcare.

Samoiana gâlgâi de plăcere, unduindu-se și dând ochii peste cap. Mișcarea de du-te vino dură mai puțin de un minut. Bărbatul scoase un soi de nechezat și se ridică brusc în picioare.

Urmă o bătaie peste fesele negre și sergentul își îmbrăcă demn șortul!

— E rândul tău, îi spuse lui Malko.

Negresa se întorsese și îl contempla cu un aer indiferent. Rămăsese cu picioarele desfăcute, într-o postură de o naivitate obscenă. Chiar culcată, sfârcurile erau tot ridicate, făcute parcă din cauciuc. Nu se putea ști dacă îi plăcuse, sau dacă îndeplinise o simplă formalitate.

Malko îi surâse sergentului Tutuila.

— Nu mai vrei? Mi-e sete, mă duc după bere.

Celălalt nu bănui nimic. Îi era imposibil să-și imagineze că cineva putea să scape o asemenea ocazie.

— După aceea e rândul tău, repetă el.

Își scosese deja șortul. La fel de calm, sergentul se apropie de pat și o pătrunse iar pe fată dintr-o mișcare. Aceasta scheună și ridică picioarele.

Malko trecu pe lângă ei. Ochii fetei erau injectați și sergentul Tutuila se opintea, lovind ritmic și gâfâind adânc. La vederea lui Malko, îi făcu cu ochiul și îi spuse:

— Să-mi aduci și mie o bere.

Având în vedere câtă energie consuma, nu era un lux.

În zece secunde, Malko ieși liniștit din Hotelul Aggie's Grey, abandonând valiza. Promenada era pustie. Grăbi pasul, cotind imediat la stânga pe strada principală din Apia, care se îndepărta de mare în unghi drept.

Dacă își amintea bine, Misiunea mormonă era la două mile distanță, undeva pe stânga.

Malko acceleră ritmul. Răgazul de care dispunea depindea de dorința de desfrâu a sergentului Tutuila.

* * *

— Dumnezeu să ne aibe în pază...

— Amin, spuse Malko.

Predica reverendului Barnes, șeful misiunii mormone în Samoa de vest se terminase.

Malko se așezase în dreapta soției acestuia, alături de alți șapte tineri misionari, vârsta celui mai mare nedepășind douăzeci și doi de ani, la masa Misiunii, într-o atmosferă de reculegere și de pace pe care n-o mai cunoscuse de mult. Dacă mormonii ar fi știut cine era cu adevărat, l-ar fi înecat în apă sfințită...

Reverendul Barnes îl primise cu o atitudine plină de amabilitate. Malko se prezentase drept prietenul lui Kim Maclean, spunând că ar dori să-l întâlnească, deși nu știa în ce loc de pe insulă se afla. Mormonul acceptase imediat să-l ajute. Unul dintre misionari auzise probabil de el, și atunci îl invitase pe Malko la cină.

Imediat după ce terminară cina, reverendul Barnes puse întrebarea întregii adunări. O tânără misionară cu ochelari și chipul rotofei ridică mâna.

— Cred că îl cunosc. Trăiește într-un sat din centrul insulei, undeva în munți, la cinci ore de mers de aici. Cel puțin, acolo era săptămâna trecută.

— Cum putem ajunge acolo? întrebă Malko.

Reverendul Barnes surâse indulgent.

— Vă voi pune la dispoziție doi misionari și Toyota noastră. Tinerii noștri vor beneficia astfel de o plimbare. În plus, vorbesc samoiana. Veți pleca împreună cu Oliver Franck și cu Robert Blake, aici de față... Acum să cântăm câțiva psalmi.

Deschise o cărțulie, și o voce frumoasă și gravă intonă un imn în samoiană. Malko regretă sincer că gorilele de la CIA nu erau cu el. Fotografia lui Milton Brabeck și a lui Chris Jones

cântând psalmi ar fi provocat mare distracție la Centrală. În timp ce toți cei din jur cântau, el se ruga pentru ca sergentul Tutuila, după ce-și satisfăcuse plăcerile cărnii, să nu asmută pe urmele lui întreaga suflare din Apia. Din fericire, nimeni nu-l văzuse intrând în Misiunea mormonă.

Imediat după psalmi, se scuză și se duse să se odihnească în camera pe care șeful mormon i-o pusese la dispoziție.

* * *

Toyota se hurduca pe drumul de piatră desfundat. Malko avea impresia că înghițise la praf să-i ajungă pentru toată viața. Mergea de o jumătate de oră, escaladând colinele pustii de la est de Apia. Jungla era superbă. Copaci imenși de cincizeci de metri înălțime, ierburi, ferigi gigante, o vegetație deasă și luxuriantă.

În ciuda căldurii sufocante, cei doi misionari erau îmbrăcați în negru!

Candizi și timizi, de abia îi vorbeau lui Malko. Soarele apuse. Norii acopereau coroanele arborilor. În câteva secunde, picături grele se abătură asupra parbrizului, acoperind jungla cu o perdea groasă de ploaie.

— Aici plouă tot timpul, explică Robert Blake. Norii nu se pot împrăștia din cauza munților.

Înecată de apă, piatra drumului devenise alunecoasă. Toyota rula cu cincisprezece mile la oră. Aruncați în toate direcțiile, cei trei se ghemuiră unul într-altul. Peste tot, se zăreau femei care se spălau goale în râulețe, expunându-și corpul arămiu și greoi fără pic de jenă. Tinerii misionari întoarseră privirea.

— Sunt niște oameni extrem de primitivi, remarcă savant Robert Blake, după ce trecură de un grup de samoieni goi pușcă, ieșind din apă ca, în trecere, să poată fi văzuți...

Drumul era din ce în ce mai îngust și sinuos, escaladând muntele pe o pantă care dădea fiori. Robert Blake rula doar în viteza întâi, și Toyota se târa cu motorul turat la maximum. Într-un final, spre prânz, Robert Blake se opri sub un copac înalt, și îi surâse a scuză lui Malko.

— Trebuie să o luăm pe jos. Nu e departe.

Malko sări din maşină. O ceaţă umedă plutea în jurul lor. Erau la câţiva metri de o cascadă imensă ce se prăvălea de la patruzeci de metri înălţime între doi pereţi cu vegetaţie deasă. Oliver Franck îi întinse lui Malko o cutie de bere, ca să-şi mai spele praful din gât.

Acesta se abţinu cu greu să nu scuipe băutura: berea fără alcool era atât de rea la gust, că îl făcea să se îndoiască şi de existenţa lui Dumnezeu. Cei doi misionari se afundaseră în junglă, mergând cu pas constant. În ciuda cravatelor şi a cămăşilor albe, păreau la fel de rezistenţi ca samoienii! După un sfert de oră, Malko îşi scuipa plămânii. Căldura, umiditatea îngrozitoare şi solul desfundat îi dădeau senzaţia că ridică treizeci de kilograme cu fiecare pas.

Numai dorinţa de a-l găsi pe Kim Maclean îi susţinea. Poate că adevărul asupra morţii lui Thomas Rose se asundea în adâncul acelei jungle.

* * *

— De ce aţi venit aici?

Vocea joasă era furioasă, şi ochii albaştri îl priveau neîncrezător pe Malko. Mâna dreaptă a uriaşului bărbos înţepenise pe mânerul macetei.

Kim Maclean avea peste un metru nouăzeci, şi părea să cântărească o sută douăzeci de kilograme. O barbă blondă şi pătrată accentua duritatea trăsăturilor, iar părul ar fi făcut bucuria unui hippie: chica blondă şi încurcată îi acoperea complet ceafa. Gol până la brâu, purta un jeans ponosit şi zdrenţuit şi pantofi de tenis.

Malko îşi ascunse surprinderea. Imediat ce se recomandase drept funcţionar al Departamentului de stat, Kim Maclean îl considerase apriori un duşman. Tocmai se pregătea să construiască o colibă, la mică distanţă de sat.

Cei doi mormoni îşi exersau cunoştinţele de samoiană cu şeful satului. Malko nu se dumirea din ce motiv fusese primit atât de rece, aproape cu ostilitate.

— Am venit să vă văd, domnule Maclean, spuse el. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Kim lăsă jos maceta sprijinindu-și mâinile de coapse.

— Pentru ce anume?

Malko nu avea nici un interes să ascundă motivul misiunii sale. Peace Corps era totuși un organism agreeat de Casa Albă.

— Fac o anchetă asupra morții unui bărbat pe care l-ați întâlnit la Suva, explică el, Thomas Rose. Se pare că a fost asasinat și cred că...

Americanul nu-l lăsă să-și termine fraza. Cu pumnii strânși, se apropie de Malko.

— Copoi împuțit și capitalist, valea, că-ți crăp capul!

Ca pentru a-și întări intențiile, strivi cu gheata un miriapod. Nu juca teatru. Buzele îi fremătau de furie și încheieturile i se albiseră. Malko făcu un pas înapoi. Nu avea chef să se ia de gât cu un asemenea uriaș.

— Nu sunt polițist. Am venit ca să evit să fiți convocat oficial, spuse el rece, accentuând cuvântul „oficial".

Americanul izbucni într-un râs veninos.

— Așa, deci! Sunteți unul dintre ticăloșii aceia de la CIA, nu? În timp ce alții crapă de foame, voi cu ticăloșiile voastre vreți să dominați lumea.

Izbucnirile lui adunară tot satul. Din ce în ce mai uimit, Malko încercă să-l calmeze.

— Nu e atât de simplu, și nu vreau să discut în contradictoriu cu dumneavoastră.

Celălalt însă își luase avânt. Îndreptă spre Malko un deget gros cât un picior de scaun:

— Nu mai calc în viața mea în Kansas, răcni el. Niciodată, auziți? America e o țară putredă care nu se gândește decât la război, ceea ce m-a dezgustat încă de când eram acolo. Din acest motiv m-am angajat în Peace Corps.

În orice caz, nici o asemenea organizație nu reușise să-i schimbe deprinderile... Kim era dispus să-l strângă pe Malko de gât, în numele păcii universale... Atitudinea lui era totuși stranie, dându-i lui Malko de gândit. El care se aștepta să dea peste un pașnic săpător de latrine...

— De ce urâți atât de tare această țară? îl luă el cu binișorul.

După o secundă de ezitare, tânărul american spuse pe un ton amar:

— Când eram puști, mi-am dorit să devin medic, dar n-am reușit să trec de primul an, cu toate că am spălat mașini noaptea. Dacă s-ar fi cheltuit mai puține parale pentru înarmare, studiile ar fi fost gratuite...

Malko simți că discuția se îndreaptă spre o direcție nedorită. Trebuia să scoată cu orice preț de la Kim Maclean tot ceea ce acesta știa despre moartea lui Thomas Rose.

Se așeză pe un maldăr de lemne și spuse surâzând:

— Vă înțeleg, dar nu toți cei de la CIA sunt niște asasini. Thomas Rose era un om de treabă. Aș vrea să știu de ce a fost ucis.

Trăsăturile lui Kim se înnegurară. Cu vârful macetei smulgea mici tufe de iarbă. Mușchii enormi îi jucau pe sub pielea bronzată.

— L-am întâlnit la Suva de trei ori, mărturisi el în silă, și n-am știut că a murit...

Ocolea privirea lui Malko, și acesta înțelese imediat că mințea.

— Nu vă amintiți de ceva care m-ar putea ajuta?, insistă el.

Kim înfipse lama macetei într-o scorbură. Tăișul rămase înțepenit.

— V-am spus că nu știu nimic, scuipă el cuvintele. Lăsați-mă în pace cu povestea asta.

Ochii aurii ai lui Malko băteau spre verde. Iubitorul de pace îl călca pe nervi.

— În orice caz, spuse el liniștit, Lena Mar știa ceva, căci a fost ucisă înainte să apuce să stea de vorbă cu mine.

— Lena Mar, repetă bărbosul pe un ton scăzut. A...

Ochii albaștri se încețoșaseră. Coborî privirea, și nu mai termină fraza.

O pasăre a paradisului violetă zbură pe lângă ei.

Brusc, Malko avu impresia că se prăbușește cerul peste el. Bărbosul sărise asupra lui, și degetele enorme îl strânseră de gât. Kim Maclean îl ridică fără efort de la pământ, și îl izbi brutal de un copac.

— Ascultă-mă bine, ticălosule, mormăi el, cu buzele la câțiva centimetri de fața lui Malko. Dacă mai pomenești încă o dată de povestea asta, îți strivesc țeasta pe un furnicar. Ai s-o ștergi cât poți de repede, și le vei spune alor tăi că am să-i împușc dacă vin să mă bată la cap...

Iubirea de pace dusă până la o asemenea limită era ceva înălțător. Din ochii lui Malko țâșniră lacrimi mari. Scoase un sunet gâtuit, și bărbosul, cu un aer dezgustat, îi dădu drumul și se îndepărtă balansând maceta într-un mod care l-ar fi pus pe fugă și pe King-Kong...

Malko își masă gâtul care îl durea și încercă să-și recapete cumpătul. Dialectica aplicată de Kim era cam brutală. Se întoarse încet spre mijlocul satului, căutând un mod de a ieși din impas. Ce rol juca Kim Maclean? Nu-l putea interoga în mod serios decât dacă îl făcea să plece din Samoa de vest.

Absorbit de gânduri, aproape că se izbi de Robert Blake. Tânărul mormon avea o atitudine exaltată.

— Șeful satului a decisă să sărbătorească venirea dumneavoastră, îl anunță el. Vor fi dansuri și o masă deosebită. După aceea, vom petrece noaptea aici. Prietenul dumneavoastră s-a bucurat de revedere?

— A fost încântat, îl asigură Malko.

Dacă s-ar mai fi bucurat mult, l-ar fi strâns de gât...

* * *

Robert Blake, fără să renunțe la cravată, se dezlănțuise într-un dans pe loc între două samoiene uriașe, care îl făcuseră afiș. Înfășurate doar într-o bucată de pânză, cu bustul gol, se frecau cu încrâncenare de tânărul misionar. Cu fiecare atingere, își mai lua zborul un an întreg de iertare a păcatelor. Excitați de bere, samoienii râdeau în hohote, amuzându-se în mod special să-i corupă pe mormoni.

Cu degetele pline de grăsime, Malko părea că participă la veselia generală. Oaia fusese mâncată cu mâna, și udată bine cu bere la cutie. Festinul avea loc pe un tăpșan lângă casa șefului. Trei samoieni care băteau în niște tivgi goale, asigurau fondul muzical. Din loc în loc erau aprinse torțe, înfipte direct în pământ, împrăștiind luciri scurte și tremurătoare.

Așezat mai departe, Kim Maclean, tot încruntat, mânca fără să schimbe o vorbă cu nimeni. Din când în când îi arunca priviri furioase lui Malko; îi refuzase pe samoienii care îl invitaseră să danseze. Evoluțiile lor aduceau cu baletul, cu dansurile populare, cu tangoul...

Deodată, o tânără cu părul creț se ghemui în fața lui Malko, surâzându-i. Nu avea mai mult de douăzeci de ani, și trăsăturile ei lipsite de finețe aveau totuși un dram de frumusețe. În locul pânzei tradiționale purta un soi de tunică din plasă de pescar, ceea ce dădea trupului ei un aer încărcat de erotism. Sfârcurile maronii îi ieșeau prin ochiurile plasei și blănița de pe pântec, puțin mai închisă la culoare, îl făcură pe Oliver Jones să holbeze ochii. Cu o voce sugrumată, acesta îi șopti lui Malko:

— Vrea să danseze cu dumneavoastră.

Sfințenia obișnuită îi pierise din glas. Samoiana îl târî pe pistă de pământ bătătorit. Strigă o altă fată, și împreună îl prinseră la mijloc pe Malko. Dacă n-ar fi existat mirosul, totul ar fi fost agreabil.

Cu o lipsă de pudoare fermecătoare, samoiana se freca de Malko, hohotind de râs. Oliver Jones se lăsă și el antrenat pe pistă. Sărbătoarea era la apogeu.

Brusc, Malko nu-l mai văzu pe Kim Maclean. Abandonă dansatoarele și se îndepărtă discret, ca mânat de o nevoie presantă.

Din cauza întunericului îi trebuiră aproape zece minute ca să dea de coliba lui Kim. Pe verandă ardea o lampă cu acetilenă. Malko se opri în spatele unui copac și așteptă. Kim se plimba prin casă ca un leu în cușcă. Ieși în prag și ciuli urechea. Malko își ținu răsuflarea. Imediat, Kim stinse lampa. Clarul de lună îl ajută pe Malko să-i vadă silueta înaltă pierzându-se printre copaci.

După o scurtă ezitare, o luă pe urme lui. Nu avea un motiv special, dar era intrigat de atitudinea americanului. Rumoarea petrecerii acoperea zgomotul pașilor lui neîndemânatici. Kim dădea ocol satului. Coti spre cascadă, înfundându-se în junglă. Imediat, Malko îl pierdu din vedere în dreptul unui baobab. Ezitând, își continuă mersul. Când dădu la o parte o ferigă înaltă de trei metri, auzi o voce sarcastică și tresări:

— V-ați rătăcit?

Mai întâi nu distinse silueta lui Kim, ascunsă de vegetație, apoi razele lunii jucară pe un obiect strălucitor. Se auzi un zgomot sec de chiulasă de armă, și vocea plină de ură a lui Kim:

— Nu v-am spus să mă lăsați în pace?

Capitolul XI

Malko crezu că avea să tragă.

Kim Maclean era nebun. Cu toate acestea, dacă l-ar fi împușcat, zgomotul s-ar fi auzit până în sat. Ca și când i-ar fi ghicit gândurile, americanul îi ordonă lui Malko:

— Luați-o spre cascadă. Fără prostii, pentru că sunt în spatele dumneavoastră.

Bine gândit. Odată ajunși acolo, o lovitură cu patul armei, și apa clocotitoare l-ar fi înghițit... Încă un accident în povestea cu Thomas Rose, deoarece autopsia nu se practica în Samoa de vest...

Încet, Malko se dădu înapoi în direcția opusă. Singura lui șansă era să stea aproape de sat. Kim mormăi în întuneric:

— Nu pe acolo, dacă nu vreți să vă pocesc mutra cu patul pistolului, și să vă târăsc până la un furnicar...

Se părea că avea o slăbiciune pentru furnici. Malko se puse încet în mișcare. Zgomotele petrecerii i-ar fi acoperit strigătele, celălalt având timp berechet să-l lichideze. Ceea ce îl agasa cel mai tare pe Malko era faptul că nu înțelegea atitudinea americanului. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că s-ar fi putut alia cu asasinii lui Thomas Rose. Kim se apropie de Malko. Când ajunse în lumină, acesta zări țeava lungă a unei carabine pe care Kim o ținea pe braț...

— Dumneavoastră l-ați ucis pe Thomas Rose? întrebă Malko.

— Gura, mergi înainte.

Kim ridică amenințător carabina.

În aceeași clipă, crengile foșniră, și se auziră șușoteli. Din vegetație apărură două siluete, punând o oarecare distanță

între cei doi. Din cauza luminii slabe, lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să-l recunoască pe Robert Blake, tânărul misionar, și pe fata îmbrăcată în plasa de pescar!

La vederea lui Malko, tânărul mormon păru extrem de surprins. Dacă ar fi dat nas în nas cu Creatorul și n-ar fi fost mai încurcat. Mai mare rușine, nu mai avea nici cravată. Fata chicoti veselă.

— Eu... eu... zise mormonul.

Culmea dezolării. Triumful cărnii asupra spiritului. Malko se hotărî să facă două fapte bune odată. Surâzând grațios o luă pe samoiană de mână și i se adresă mormonului.

— Sunteți foarte amabil că ați adus-o până aici, spuse el, îndreptându-se cu ea spre potecă. Kim n-ar fi îndrăznit să tragă în el în fața misionarului și a samoienei.

Efectiv, acesta nu reacționă. Revenindu-și din surpriză, Robert Blake își drese glasul și încercând să-și păstreze sângele rece, întrebă :

— Vânați?

— Mda... răspunse Kim, cu un aer absent.

Le întoarse spatele și dispăru în întuneric, lăsându-l pe mormon aiurit și confuz. Dacă incidentul ajungea la urechile reverendului Barnes, ar fi fost dezonorat. Ușurarea de a fi evitat păcatul cărnii era totuși umbrită de regrete vinovate.

La Salt Lake City nu erau fete îmbrăcate în plasă de pescar...

Malko se lăsă condus de samoiană, care îl duse până la o colibă, și îi făcu semn să intre. Cele două panouri erau deja coborâte, și două cupluri dormeau în hamace. Fără cea mai mică jenă, ea își scoase straniul veșmânt, se întinse pe cel de al treilea hamac, și îi surâse lui Malko.

Corpul plin și sănătos, coapsele late, imaginea etalon a samoienelor, desfrânate și fără complexe. Malko se dezbrăcă. În întuneric se auzi o trosnitură. Ridicată într-un cot, una dintre fete îl privea cu interes. Încă o familie în care mormonii nu se impuseseră. Considerându-l probabil nu prea curtenitor, samoiana care îl adusese pe Malko, se sculă și se apropie de el. Își frecă fața de a lui fără să-l sărute, apoi îl apucă cu ambele mâini și îl făcu să o penetreze.

Cu capul dat pe spate, gâfâi și strigă, apoi izbucni în râs, reușind să-i trezească pe ceilalți, care priviră ca la teatru, făcând comentarii vesele asupra performanțelor lui Malko.

Samoiana, căreia nu-i știa numele, scotoci într-un colț și îi aduse o cutie cu bere, pe care o deschise cu o lovitură de macetă.

Malko bău cu aviditate. Câteva minute mai devreme era aproape mort. Kim Maclean nu ar fi atacat niciodată o familie samoiană, și astfel era în siguranță.

Prin gesturi, samoiana îi oferi hamacul încă liber, apoi, după ce termină berea, se lungi pe podea.

* * *

Coliba lui Kim era pustie, cu toate că soarele nu răsărise decât de zece minute. Luciri violete pluteau încă printre nelipsiții nori.

Malko inspectă rapid interiorul. Dispăruse și carabina. Se întrebă dacă americanul se trezea de obicei devreme. După incidentul din ajun, șansele ca el să dispară crescuseră.

Întorcându-se spre mijlocul satului, se ciocni de Oliver Franck. Tânărul misionar își pusese deja cravata.

— L-ați văzut pe Kim Maclean? întrebă Malko.

— Desigur. A plecat adineauri pe jos în direcția aceea.

Fără să bănuiască nimic, misionarul îi arătă cărarea pe care parcaseră Toyota. Brusc, se auzi un zgomot de motor dinspre drum, și Malko înțelese imediat ce se petrecea.

— E Kim! Fuge cu Toyota.

Oliver Franck îl privi de parcă înnebunise subit.

— Kim? De ce? Unde se duce?

Malko o luase deja la fugă pe cărare. Zări printre copaci o pată albastră, și înjură. Încremenit de uimire, misionarul îl ajunse din urmă.

Avea lacrimi în ochi.

— Dumnezeule! ce-am să-i spun reverendului Barnes? Era cea mai bună mașină a Misiunii.

— O veți recupera, afirmă Malko. Mai e vreun vehicul prin împrejurimi?

— Cred că cei din sat au un jeep vechi, dar, Dumnezeule, de ce a făcut asta?

— Pentru că a vrut să mă asasineze aseară, îl întrerupse Malko. Duceți-vă după jeep, dacă vreți Toyota înapoi.

Oliver Franck se îndepărtă făcându-și semnul crucii. Era prea mult.

După douăzeci de minute, Malko și cei doi mormoni călătoreau în ceea ce odată fusese un jeep. Nu mai rămăseseră din el decât roțile și motorul. Caroseria ruginită fusese înlocuită printr-o construcție rudimentară din lemn. Între două hârtoape, misionarii îi aruncau lui Malko priviri pline de nelinişte. Povestea îi depășea. Malko încercă în van să afle ceva interesant despre Maclean. De când venise pe insulă, americanul se comportase normal. Când veni vorba despre tentativa de omor din ajun, tăcerea deveni apăsătoare. Cei doi mureau de curiozitate să afle cine era de fapt, așa că deschise el discuția:

— Lucrez pentru CIA, le spuse el mormonilor intrigați. Kim Maclean este amestecat în ceva foarte serios. Mai mult nu vă pot spune.

Cei doi coborâră pudic privirile, ca și când ar fi pomenit de ceva necurat. Violența era ceva interzis de catehismul mormon. Malko se concentră asupra drumului. Numai condus nu se numea ce făcea el: vehiculul nu avea frâne și nici arcuri, iar drumul era desfundat. Toyota nu se zărea. În ciuda puterii motorului, nu putea rula mai repede, din cauza stării proaste a drumului.

Jeepul intră într-un sat. Mai multe femei stăteau pe vine la marginea drumului. Malko opri și unul dintre mormoni le întrebă ceva în samoiană. Văzuseră Toyota.

— A trecut acum mai puțin de cinci minute. Era singur.

— Acesta este singurul drum?

— Da.

În urletul pistoanelor suprasolicitate, mașina se puse în mișcare.

* * *

Toyota albastră se împotmolise în ierburile înalte ale unui șanț. Robert Blake gemu îngrozit. Malko alerga deja spre vehicul. Portiera din stânga era deschisă. Mașina nu capotase, fusese doar oprită cu brutalitate. Cheia era în contact. Malko reuși să o pornească ușor. În rezervor mai erau vreo douăzeci și cinci de litri de benzină.

Americanul se oprise, deci, de bună voie.

Cei doi mormoni dădeau ocol mașinii, de parcă era o apariție divină, scoțând chiote de bucurie. Problema lor se rezolvase, în timp ce a lui Malko de-abia începea.

— Unde s-ar fi putut duce Maclean pe jos? întrebă el.

Cei doi se uitară în jur. Erau în plină junglă, la picioarele unei coline înalte și acoperite de vegetație.

Robert Blake clătină din cap.

— Nu înțeleg. De aici nu coboară nici un drum spre Apia, doar unul care duce la mormântul lui Robert Stevenson, scriitorul, undeva în dreapta. Îi arătă lui Malko, la câțiva metri, o deschidere în perdeaua de verdeață.

Malko nu mai șovăi. Kim Maclean nu putea fi decât acolo.

— Așteptați-mă aici, le ordonă el. Cred că e nebun, și mai e și înarmat. Dacă nu mă întorc în două ore, duceți-vă după ajutor la Misiune.

Cel puțin ar fi avut o înmormântare creștinească...

Se pierdu pe cărare, în timp ce mormonii, încremeniți de uimire, continuau să-și privească plini de adorație Toyota. Nu avuseseră niciodată o părere strălucită despre Peace Corps, dar nici așa...

La început, Malko înaintă ușor. Adăpostit de verdeață, nu suferea de căldură.

Cărarea urca pieptiș, pe o parte a colinei. Nu se auzea decât zumzetul insectelor. Malko se opri o secundă și ascultă. Chiar dacă americanul nu avea un avans considerabil, se mișca fără zgomot, obișnuit cu jungla. Malko alungă gândul că poate mai sus îl aștepta o pușcă încărcată, cu glonțul care l-ar fi putut ucide, pe țeavă.

Sudoarea începu să-i curgă pe ochi, și își scoase cămașa. Cărarea era când orizontală, când urca brusc, și Malko era nevoit să se agațe de rădăcini ca să poată înainta.

Inima îi bătea nebunește, și începuse să vadă muște luminoase în fața ochilor. Ușor, ușor, îl cuprindea oboseala. Când fu nevoit să străbată un spațiu deschis simți că îi vine să urle din cauza arsurii puternice a soarelui. Razele erau parcă din plumb topit. Aerul cald și umed îl sufoca. Alunecă și se rostogoli pe pantă, reușind să se agațe totuși de o ramură și recăpătându-și suflul.

În ciuda zumzetului puternic din urechi și a faptului că nu putea respira, nu se opri, pentru că știa că n-ar mai fi fost în stare să se urnească. Cursa solitară, căldura infernală, jungla ostilă și urcușul epuizant, deveniseră brusc o probă aproape de netrecut.

Cu cât se apropia mai mult de vârful colinei, vegetația se rărea. Pe anumite porțiuni fu nevoit să înainteze în patru labe, ca un animal, din cauza pantei abrupte. Vechile răni îl săgetau, ochii și buzele îl ardeau, și în creier nu mai avea decât un gând: să se cațere.

Un fluture mare și violet zbură pe deasupra lui. După ce se șterse la ochi, se descotorosi de cămașă.

Se prăbuși la poalele unui copac pipernicit. Cărarea făcea un cot, și se zărea panorama insulei. Jungla înverzită se întindea până în zare, continuată de rocile cenușii și de spuma Pacificului. O frumusețe de nedescris. Întins pe spate, Malko simțea cum îi bătea inima să-i spargă pieptul. Se gândi cu amărăciune la nenumăratele elicoptere pe care le avea CIA, dar se afla la capătul lumii, în jungla din Samoa de vest, singura republică independentă din Pacificul de sud...

Porni din nou la drum, expirând zgomotos la fiecare pas, pentru a-și goli plămânii de aerul arzător. Ajunse în dreptul cotului și dădu cu ochii de un spațiu deschis. Respirația i se opri.

Kim Maclean era la cincizeci de metri deasupra lui, agățat pe panta abruptă ca un păianjen, cu un rucsac în spate și cu carabina în bandulieră. Înainta la fel de încet ca Malko. Brusc, piciorul îi alunecă, și căzu pe o parte, zărindu-l astfel pe Malko. Kim strigă o înjurătură.

* * *

Kim Maclean urcase colina de zece ori, dar fără să se grăbească și cu mâinile goale. Curelele sacului i se înfipseseră în carne, și fără forța lui excepțională ar fi clacat. Barba îi era plină de sudoare, gura plină de praf, dar înainta spre vârf, spre mormântul lui Robert Stevenson, primul alb care descoperise Samoa de vest cu două secole înainte. Din cauza oboselii uitase complet de Malko, dar căzătura îl făcu să-și aducă aminte.

Întins pe spate, Kim reuși cu greu să scoată cureaua carabinei de pe umăr. Metalul ardea atât de tare, încât fu nevoit să încerce de două ori până când reuși să pună în lăcașul lui încărcătorul. Sprijini patul în pământ, ca să încarce arma cu o singură mână.

Un glonț intră pe țeavă. Kim surâse veninos. De la distanța unde se afla, era o joacă de copil să nimerească o persoană nemișcată.

Ridicându-se într-un cot, îl ochi pe Malko și înjură de furie. Cătarea executa un dans ironic: îi tremurau mâinile. Ar fi trebuit să se oprească cel puțin un sfert de oră. Încercă să țintească dar prin fața ochilor îi jucau puncte luminoase, vibrațiile aerului prea cald.

Mormăind de furie, Kim renunță să mai ochească, lipi carabina de șold, cu țeava îndreptată spre Malko, și apăsă pe trăgaci de opt ori la rând. Prin sudoarea care îi invadase ochii, văzu cum praful sărea undeva departe. Spera ca măcar unul dintre gloanțe să-l atingă pe Malko. Reculul scurt al armei în coapsă îl umplea de bucurie. Ce i-ar mai fi plăcut să-i zdrobească țeasta copoiului cu patul armei!

În plin soare, temperatura depășea 50°. Kim simți brusc cum i se face îngrozitor de sete. Nu avea nici măcar o ploscă. Praful îi usca gura. Trebuia să plece mai departe.

În momentul în care Kim se întorcea pe burtă, îl văzu pe Malko mișcându-se. O pornise și el la drum, urmând depresiunea care îl proteja parțial de bătaia armei. Kim vru să înjure, dar nici un sunet nu-i ieși de pe buze. Numai ideea că

trebuia să mai stea trei minute nemișcat, îl îngrozea. Ținând arma descărcată în mână, începu din nou să urce. Odată ajuns în vârf, avea să-și ucidă adversarul cu ușurință.

Lui Malko nici măcar nu-i mai era frică. Nu mai vedea decât pâlcul de verdeață din vârful colinei. Acolo avea să dea de umbră.

Încercând să se facă una cu pământul, așteptă glonțul care urma să-l ucidă. Nu mai avea nici puterea să se lase pe spate, la adăpostul copacilor. Se auzi o serie de pocnete seci. De două ori praful se ridică la un metru de capul lui, apoi se așternu tăcerea.. Nici măcar nu fusese rănit.

Malko înțelese că și Kim era la fel de epuizat ca el. Îl văzu reluându-și urcușul, fără să se mai ocupe de el, și făcu la fel. Avea impresia că se afla pe o planetă necunoscută, pe care corpul îi cântărea cinci sute de kilograme.

Începuse și el urcușul, dar cel puțin nu avea carabină, și nici rucsac.

Nu-și dădu seama când urcase ultimii metri. Nu se mai gândea la Kim Maclean, numărându-și ridicolele salturi înainte. La fiecare zece metri era obligat să se oprească pentru a-și reveni. Săgeți dureroase îi chinuiau plămânii, ficatul și inima.

De douăzeci de ori fu tentat să renunțe, să se rostogolească până jos, dar generațiile de seniori care îl precedaseră îi lăsaseră moștenire o energie neîmblânzită, care ieșea la iveală în clipe de restriște. Pas cu pas, continua drumul spre vârful colinei, spre secretul lui Kim Maclean.

Kim plângea de epuizare când apucă o liană ca să se cațere pe micul promontoriu. Aruncă în față carabina ca să-și poată folosi ambele mâini. Prospețimea ierbii grase îl făcu să mormăie de fericire și să se rostogolească plin de voluptate, închizând ochii și încercând să-și recapete suflul.

Monumentul de piatră semnalând mormântul lui Robert Stevenson, se înălța la doi metri de el. Locul era de o

frumusețe incredibilă: domina întreaga insulă. Scriitorul ceruse să fie înmormântat în locul lui preferat de plimbare. Kim era însă departe de acea frumusețe. Se îndreptă în patru labe spre mormânt, ieșind în plin soare. Contactul razelor cu ceafa care îl durea era un supliciu, dar curând mâinile i se prinseră de piatra cenușie.

* * *

Lui Malko nu-i mai rămăseseră de parcurs decât cincisprezece metri, un spațiu de pământ friabil, aproape perpendicular, în care mâinile i se înfundau până la încheieturi. Tot corpul îl durea.

Kim dispăruse pe promontoriu de mai bine de cinci minute.

Brusc, silueta americanului apăru din tufișul de pe culme. Îl privi pe Malko, strigă ceva, apoi dispăru. Malko nu era protejat de nimic, și chiar dacă era epuizat și nu mai putea ochi, Kim nu-l putea rata cu o asemenea armă automată. Fatalist, Malko nu vru să se gândească la moarte. Dacă avea să sfârșească pe coasta colinei, undeva la capătul lumii, cu atât mai rău. Împinsă la extrem, epuizarea suprimă instinctul de conservare.

Nu se auzi însă nici un foc de armă.

Malko își continua urcușul disperat. Îi trebuiră încă cinci minute ca să ajungă la o suprafață orizontală și cu iarbă, unde rămase nemișcat, nepăsător la riscurile pe care și le asuma.

Toropeala care îl cuprinsese fu împrăștiată de un miriapod care i se cățărase pe umărul gol. Malko tresări, făcând insecta să cadă, și privi în jur.

Spațiul gol din jurul mormântului lui Stevenson era pustiu. Kim dispăruse. Se apropie în patru labe de monument: partea de sus a pietrei fusese deplasată și era încă deschisă, de parcă cineva profanase cripta. Reuși să se ridice și se agăță de piatra cenușie și aspră.

Carabina lui Kim zăcea pe pământ, cu țeava îndoită. Probabil că americanul se folosise de ea ca să desprindă capacul de piatră. Acesta era motivul pentru care nu trăsese în Malko. Acesta inspectă cavitatea: înăuntru se zărea sicriul de lemn tare al scriitorului, dar altceva nimic. Kim ascunsese ceva acolo, și îl luase înapoi.

Malko era prea obosit ca să se întrebe despre ce era vorba. Se târî la umbră și se întinse pe spate. Ca să uite de sete, încercă să mestece iarba care se dovedi amară. Kim coborâse pe versantul celălalt al colinei, mult mai împădurit. Malko se simțea incapabil să-l urmărească. Fără să-și dea seama, își pierdu cunoștința.

* * *

Cătușele îl împiedicau pe Malko să amortizeze hurducăturile. Bancheta de lemn a dubei poliției, un amărât de Dodge 4x4, îi strivea rinichii. Autoritățile din Samoa de vest nu pierduseră vremea pentru a pune în aplicare ordinul de expulzare. Nu trecuseră mai mult de șase ore din momentul în care misionarii mormoni îl descoperiseră fără suflare în apropierea mormântului lui Stevenson și venirea poliției. Fusese nevoit să înfrunte isteria funcționarului samoian, cel care îi semnase ordinul de expulzare. Neliniștit de starea lui psihică, mormonul anunțase spitalul din Apia...

În fața consternării reverendului Barnes, Malko făcuse totul pentru a-i degreva pe mormoni de responsabilitate. În ceea ce îi privea pe samoieni, își dădu cuvântul de onoare că gazda sa nu avea habar despre situația lui în neregulă.

— Un spion nu are onoare, spuse sec și tranșant samoianul, înainte de a-l împinge în dubă.

Malko era fericit că nu fusese trimis la închisoarea din Apia.

Nu opusese rezistență. La ce bun să agraveze situația? Probabil că sergentul Tutuila fusese împușcat sau trimis în junglă, pentru că Malko nu fusese confruntat cu el.

De altfel, era atât de epuizat de ascensiune, că acele ultime avataruri nu-l prea impresionaseră. Întoarcerea la Misiune cu Toyota fusese un supliciu din cauza căldurii și a hârtoapelor care îi torturau mușchii dureroși. Din fericire, o aversă tropicală îl udase până la piele pe Malko, care se lăsase în voia ei, căutând să absoarbă răcoarea.

Duba se mișca îngrozitor de încet. Malko avusese timp să numere toate bisericile, dar gândul îi zbura fără încetare la vârful colinei unde se odihnea Robert Stevenson. Ce

ascunsese Maclean în mormânt, și de ce se purtase atât de bizar și de ostil? Numai un concurs fericit de împrejurări îi salvase viața lui Malko.

Această nouă enigmă se adăuga misterelor din Vita Levu... Care era motivul pentru care hindușii pacifiști declanșaseră acel șir de crime?

Atâtea întrebări fără răspuns... Kim Maclean se ascundea în junglă. Ca să-l găsească în mod oficial ar fi durat luni de zile...Putea rezista la nesfârșit, protejat de neutralitatea binevoitoare a autorităților samoiene.

Malko ridică privirea. Ajunseseră la aeroport. Aparatul DC-3 era acolo.

Cei doi militari, înarmați cu două carabine Springfield, îl însoțiră pe Malko până la clădirea din tablă ondulată, dar nu-i scoaseră cătușele. Avu loc un lung dialog cu responsabilul „aeroportului". Alți patru albi așteptau și ei. Îl priviră pe Malko plini de curiozitate. Cătușele și aerul istovit, nu prea inspirau încredere...

Se uită la ceas. Era abia ora patru, iar avionul pleca la șase și jumătate. Încă nouăzeci de minute de suferință...

Brusc, polițistul în civil de la biroul de pașapoarte se îndreptă spre el și le spuse ceva în samoiană paznicilor. Unul dintre ei scoase cheia de la cătușe și îl eliberă pe Malko.

— Plecăm imediat, îl anunță civilul. Vă îmbarcați...

— Ați devansat ora de plecare doar pentru mine? întrebă Malko. Ce atenție delicată...

Celălalt nu pricepu ironia.

— Oh! nu pentru dumneavoastră, zise el, ci pentru că toți pasagerii de pe listă au sosit. Nu are rost să mai așteptăm...

Era pentru prima oară că Malko vedea un avion de linie care decola cu o oră înainte. În general, se întâmpla invers... Nu se lăsă însă rugat. Într-o jumătate de oră avea să ajungă la Pago-Pago.

În momentul în care urcă în avion, polițistul îi întinse un document: un document de expulzare permanentă. Nu avea voie să se mai întoarcă niciodată în Samoa de vest.

Nu simți regretul decât în momentul când survolă insula la joasă altitudine. Peisajul era superb, și înțelegea de ce Robert

Stevenson alesese să-și petreacă viața aici, cu două sute de ani mai devreme. Pe vremea aceea nu se inventase Peace Corps...

Ancheta lui Malko era departe de a se fi sfârșit. Încă nu aflase nimic despre motivul pentru care fusese ucis Thomas Rose.

Nu consideră util să-i informeze pe ceilalți pasageri despre adevărata lui identitate. L-ar fi considerat o adevărată canalie... O adevărată rușine pentru rasa albă pe această insulă paradisiacă.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, rada portului Pago-Pago apăru sub aripile avionului DC-3.

Aplecându-se spre hublou, văzu Dodge-ul auriu al lui David Radcliff rulând în întâmpinarea avionului, la fel cum se întâmplase cu cincisprezece zile înainte.

Coborî primul, și avu o surpriză extrem de plăcută. Șeful CIA în Pago-Pago era încadrat de două siluete masive: Chris Jones și Milton Brabeck, „gorilele" sale favorite, care îl însoțiseră în nenumărate misiuni. Nu erau prea rafinați, dar se pricepeau de minune să tragă. Prezența lor era dovada că CIA începuse să se impacienteze. Divizia planuri admitea orice, în afara eșecului...

Chris Jones înaintă spre el, oferindu-i o strângere de mână care ar fi făcut mici fărâmițe și o piatră.

— Așa deci, ați fost printre sălbatici?

Trebuie spus că el considera sălbăticie tot ce depășea granițele statului Kansas, dar în acest caz nu se înșela prea tare.

Capitolul XII

— Nu a lipsit mult ca samoienii să ne declare război din cauza dumneavoastră. Teancul de telegrame de pe biroul meu e cât un munte, zise David Radcliff perfid.

— Măcar pe ăsta l-am câştiga, remarcă Chris Jones, căruia Vietnamul încă îi mai stătea în gât.

Malko le povesti ce păţise cu Kim Maclean. Şeful CIA în Pago-Pago nu-şi credea urechilor.

— Bine dar Maclean ăsta e un tip complet inofensiv, protestă el. Cât a stat aici, mi-a ţinut discursuri despre pace şi despre viaţa sănătoasă din insule.

— Ei bine, şi mie mi-a propus o moarte sănătoasă... Şi nu părea atât de ataşat ideii de pace, cel puţin în ceea ce îi privea pe alţii.

Fatalist, americanul ridică din umeri:

— Încă un ţicnit idealist. Peste trei luni va veni să-mi ceară plângând un bilet pentru Kansas. Totdeauna se întâmplă la fel...

Malko nu era atât de sigur... Începea să capete o idee diferită despre afacerea Thomas Rose, după ce fusese expediat din Samoa de vest. Ceva îl sâcâia mai tare decât orice: cine anunţase îmbarcarea lui pe *Tofua*?

Încheieturile încă îl mai dureau, şi se simţea epuizat. Holul de la Intercontinental îi dădu fiori. Gorilele contemplară barul hawaian cu neîncredere.

— Servesc şi whisky pe aici?

— Liniştiţi-vă, spuse Malko, au un J & B excelent, pe care nu l-a preparat vrăjitorul tribului.

— Ce avem de făcut? întrebă Milton Brabeck.

— Eu aş vrea să dorm, spuse Malko. În caz contrar veţi fi obligaţi să mă purtaţi pe braţe. Dacă nu aveţi ceva mai bun de făcut, gresaţi-vă armele sau faceţi turul insulei. Dacă vă întâlniţi cu coreeni, nu săriţi pe ei. Sunt *sud*-coreeni...

— Cum putem deosebi un sud coreean de unul din nord? întrebă fin Chris Jones.

— Nord coreeni te înjunghie pe la spate, zise Milton.

După acest schimb de păreri de un înalt nivel intelectual, Malko îi părăsi, ducându-se în cameră. Înainte de a pleca spre Fidji trebuia să-şi cumpere câteva cămăşi. Din fericire, înainte de a pleca spre Samoa de vest, lăsase cea mai mare parte a bagajelor în Pago-Pago, altfel ar fi fost nevoit să iasă la plimbare în cămaşă hawaiană.

Culmea dezolării.

Adormi înainte de a atinge patul.

* * *

Chris Jones pufni în râs la vederea poliţistului cu fustă roşie cu franjuri, lungă până la jumătatea pulpelor, ocupat cu ştampilarea paşapoartelor şi afişând o seriozitate imperturbabilă.

— Grecii se îmbrăcau tot aşa, acum două mii de ani, remarcă inteligent Malko, şi nu erau nişte sălbatici.

— Sigur, zise gorila, dar grecii nu erau negri ca tăciunele. În ţinutul ăsta nu e prea indicat să bei apă de la robinet...

— Nici nu sunt robinete, remarcă Milton pe un ton scăzut.

Avionul Companiei Panam se oprise lângă un DC-8 al Companiei UTA, care venea din direcţia Nouméa şi Europa. Un şir lung de turişti privea cu uimire la fidjienii în fuste.

Malko şi gorilele lui nu aveau timp de pierdut. Avionul spre Suva pleca într-o jumătate de oră. Nandi era doar o placă turnantă pentru zborurile internaţionale. De altfel, nimeni nu ştia de ce aeroportul şi capitala erau despărţite unul de altul de întreaga insulă. Misterele colonizării...

O oră mai târziu, Dan Lohan îl primi pe Malko în micul aeroport din Suva, situat pe culmea insulei. Îi privi cu suspiciune pe cei doi. Cu costumele lor din material sintetic şi

cu ochii de un albastru metalic, parcă ar fi avut o plăcuță pe care scria „copoi", și nu puteau trece neobservați. Malko îi prezentă drept „colaboratori"...

Dan Lohan le strânse mâna cam anemic. Nu-și făcea nici o iluzie.

Nu știa că Jones purta în permanență cu el un 38 „special", un 45 magnum și un Beretta cu țeavă scurtă, doar așa, pentru cazuri de urgență.

— Cum stăm, întrebă el. Ceva noutăți?

— Alte cadavre, zise Malko, în momentul în care se urcau în Chevrolet-ul consulatului.

Până ajunseră la Travelodge, Malko își povesti aventurile. Americanul era pur și simpul încremenit.

— Nu înțeleg, zise el. Cine ar fi putut ști că v-ați îmbarcat pe *Tofua*?

Malko îl întrerupse. I-ar fi plăcut să poată răspunde la întrebare. O vagă idee tot avea...

— În orice caz, amicul dumneavoastră Harilal Parmeshwar este singura noastră șansă, acum mai mult ca niciodată. Anunțați-l că m-am întors și că vreau să-l văd. Amintiți-i că a promis să mă ajute.

— Sunteți invitați astă seară la cină la Yacht Club, încercă Dan Lohan să destindă atmosfera. Am să încerc să vă găsesc însoțitoare, le promise el gorilelor.

Malko se bucură la vedera recepționerei fidjiene de la Travelodge. Hotărât lucru, Hotelul Grand-Pacific era prea folcloric. Înainte de a intra în cameră, îi avertiză pe Chris și pe Milton:

— Dacă auziți tam-tam-uri, nu trageți imediat. Sunetul lor anunță ora șase... Ne întâlnim în hol la șase și jumătate.

* * *

Îmbrăcată într-un soi de sari purpuriu, Grace Lohan era fermecătoare. Părul ei pieptănat cu grijă spre spate îi punea în valoare trăsăturile fine și distinse, accentuându-i aerul trufaș. Păru încântată când Malko îi sărută mâna, apoi îl luă de braț, prezentându-i pe toți cei prezenți. O adevărată adunătură

mondenă. Recepțiile la Yacht Club se țineau lanț și gemeau de invitați. Toată Suva era acolo.

Condus prin încăpere, Malko își observa discret însoțitoarea.

Era dificil să-i ghicească vârsta. Corpul zvelt nu se prea potrivea cu cele două riduri adânci din jurul gurii, din care nu ieșeau decât banalități. Grace Lohan se refugia în spatele vorbelor mondene și superficiale, și nimic din ceea ce simțea nu se oglindea în ochii albaștri plini de candoare. Simțind privirea lui Malko, îl întrebă:

— Ați petrecut bine în Samoa de vest?

— Nu atât de bine pe cât aș fi dorit, răspunse Malko, plin de diplomație.

Avea impresia că Grace era atrasă de el, încercând să-i capteze atenția pe ocolite. Cu toate acestea, viața ei sexuală părea să se îndrepte spre zero absolut, dar cu un asemenea gen de femeie nimic nu era sigur. Privirea politicoasă și rece îi fixa pe bărbați, fără să arate o umbră de interes. Intrigat, Malko vru să se lămurească.

Cu paharul de Passion Fruit în mână, o conduse pe Grace pe terasa Yacht Clubului, cu vedere spre rada portului Suva.

— Nu vă plictisiți pe această insulă pustie? Probabil că după câtva timp vă sufocați.

Exclamația ei, mai mondenă ca niciodată, veni imediat:

— De loc! Sunt o groază de lucruri pasionante. Jungla este magnifică, primim multă lume.

Lui Malko îi trecu prin cap că fiind femeie, observase poate ceva care îi scăpase lui Dan Lohan.

— Aveți relații strânse cu hindușii?

Ea ezită imperceptibil înainte de a răspunde:

— Oh, nu! Din păcate. Sunt niște persoane minunate, pline de spirit, liniștite, detașate de partea materială a lucrurilor, de o mare bogăție sufletească! Nu au decât foarte rar relații cu albii.

Cuvântarea îl lăsă pe Malko ușor perplex.

— Apropo de spiritualitate, spuse el pe un ton voit agresiv, judecând după templele lor, spiritualitatea a degenerat foarte ușor în destrăbălare. Cât despre Kama-Sutra, în nici un caz nu e o carte de rugăciuni...

La auzul vorbelor lui Malko, Grace roşi.

— Oh! nu mă gândesc niciodată la aşa ceva! răspunse ea sec.

Cu buzele strânse şi cu părul pieptănat pe spate, părea o învăţătoare din Yorkshire, genul de fată bătrână. Malko îşi aminti deodată de confidenţele vice consulului. Climatul tropical din Fidji nu favoriza performanţele sexuale. Îi fu milă de tânăra femeie şi bătu în retragere.

— Vă tachinam, spuse el. Sunt sigur că hindușii sunt niște persoane foarte pasionante. Din nefericire, mi-au dat multe bătăi de cap.

Grace Lohan se destinse puţin, şi bău cocteilul dintr-o înghiţitură. În ciuda răcelii, chipul îi era plăcut şi corpul atrăgător, pentru cei care preferau femeile şnur.

Malko încercă să schimbe subiectul.

— Apropo, aţi cunoscut cumva un tip pe nume Kim Maclean, din Peace Corps?

— Desigur, zise Grace cu entuziasm. Ce băiat adorabil! Regret că nu a rămas mai mult timp la Suva. O persoană plină de idealism, de puritate şi de linişte interioară.

În faţa unei asemenea explozii de încântare, Malko se întrebă dacă glaciala doamnă Lohan nu-şi găsise şi ea pacea interioară alături de frumosul bărbos. Probabil că ea îi citise gândurile, că roşi din nou şi preciză:

— Din nefericire nu ne-am întâlnit decât de două sau de trei ori, dar a fost fermecător.

Înţelesul ascuns era că Malko nu se putea compara cu el. Nu-i picase bine aluzia despre Kama-Sutra... Aproape imediat, Grace se scuză, pentru a merge să-i salute pe nou-veniţi. Malko o urmări din priviri. Cu cine făcea dragoste? Era complet lipsită de dorinţă? Nu şi-o putea imagina luată de valul pasiunii, altfel nu s-ar fi măritat cu Dan Lohan.

Intră în salon. Cele două gorile stăteau într-un colţ, secând metodic rezervele de whisky ale Yacht Clubului, şi neschimbând o vorbă cu cineva: mondenitatea nu era punctul lor forte.

Dan Lohan, îmbujorat şi satisfăcut, se îndreptă spre el. Moartea lui Thomas Rose nu părea să-i dea insomnii.

— Am vești bune, spuse el pe un ton scăzut. Harial Parmeshwar vă primește mâine. A acceptat să ne ajute.

Americanul își goli paharul:

— Sunt sigur că nu e ceva grav. Principalul e că a mers...

Malko nu-i împărtășea optimismul, dar nu era momentul să înceapă o discuție. Cineva puse un disc, și lumea începu să danseze. Mânat de un impuls de moment, traversă încăperea și o invită pe Grace Lohan. Terorizați de vocea lui Franck Sinatra, gorilele se refugiară pe terasă, luând cu ei o serioasă provizie de J & B.

Grace Lohan dansa detașat și demn. Corpul ei de-abia îl atingea pe Malko, și se ferea să-și apropie fața de el. Mânat de curiozitate și vrând să-i vadă reacția, Malko o strânse mai tare de talie.

Ea nu se opuse, dar continuă să privească undeva departe. Doar când muzica se opri, coapsele îi rămaseră o fracțiune de secundă mai mult lipite de trupul lui Malko, de parcă nu reușea să se desprindă.

Seara se anunța extrem de plicticoasă. Malko ieși pe terasă ca să admire clarul de lună împreună cu gorilele sale. Până a doua zi nu avea nimic de făcut, decât să-și ordoneze ideile. Gânditor, urmări cu privirea sari-ul roșu al lui Grace Lohan, aflată în mijlocul unui grup numeros.

— Fir-ar să fie!

Dan Lohan răsucea telegrama pe toate părțile, de parcă era un fals. Malko era cuprins de o stranie satisfacție. Expediția pe *Fidjian-Princess* nu fusese un eșec total. Telegrama de la Washington avea codul A-1, adică urgent și secret, și era în legătură cu fotografia găsită în portofelul lui Thomas Rose. Textul era extrem de scurt:

Documentul îl reprezintă pe colonelul Kan-Mai, membru al International Liaison Department din Pekin, specialist în zona Nepalului și a Himalayei. A doua persoană nu a putut fi identificată.

Cei doi se priviră în tăcere. Exista o șansă la un milion ca Thomas Rose să fi păstrat un asemenea document atâta vreme asupra lui. Se aflase în posesia lui înainte de a muri, dispariția fiind legată de fotografie. Undeva pe acea insulă paradisiacă, exista o persoană în legătură cu colonelul Kan-Mai, spionul chinez...

— Vă rog să păstrați cel mai deplin secret asupra acestei telegrame, îi ordonă vice consulul. Este arma noastră secretă. Sper că prietenul nostru Gurkha ne va îndruma pe o pistă corectă. Ce părere aveți?

Dan Lohan ridică brațul spre cer.

— Nu se cunosc prea multe despre infiltrarea chineză în rândurile hindușilor. Pe lângă cele patru caste, există mai bine de trei mii de secte, fiecare cu credința ei. Nu este imposibil ca unele să fie comuniste, dar n-am auzit vorbindu-se despre asta pe aici.

— La ce oră e întâlnirea cu Harilal?

— La șapte. Vă însoțesc. Doar nu credeți că...

— Nu cred nimic, îl întrerupse Malko, dar pe insula asta sunt multe lucruri straniii.

Pentru că cele două gorile se bronzau la piscina Hotelului Travelodge, nu-i mai rămânea decât dea o raită prin port în căutarea lui Ai-Ko. Îi datora niște rochii. Mulțumită ei, dăduse de urma vasului *Fidjian-Princess*. Așteptă ca Lohan să încuie telegrama în seiful din perete, apoi ieși.

Fațada albastră și cojită a Băncii Baroda părea să-l sfideze. Îi întoarse ferm spatele.

Capitolul XIII

Inima lui Malko începu să bată mai tare atunci când cei doi Gurkha îi permiseră să intre în încăperea întunecată unde Harilal Parmeshwar obișnuia să-și primească oaspeții. Șeful hindus, superb îmbrăcat, era deja acolo.

Turbanul de mătase albă era împodobit cu fireturi, și tunica de borangic era și mai frumoasă decât cele dinainte. Atmosfera avea ceva neobișnuit. După ce se așezară, un servitor aduse un platou cu ceai. Lui Malko i se păruse că salutul gazdei fusese mai călduros, de aceea fu surprins când îl auzi pe Harilal vorbind cu Dan Lohan în limba sa. Nu era semn bun...

Malko încercă în van să priceapă vorbele ce ieșeau printre buzele bine conturate. După expresia lui Dan Lohan, nu erau vești bune. Când acesta se întoarse spre Malko pentru a-i traduce, semăna cu un câine căruia i se furase osul.

— Este de acord să ne ajute, așa cum am convenit, spuse el pe un ton necăjit, dar cu o condiție...

Malko refuză să se gândească la ceva rău.

— Principalul este că ne ajută. Care e condiția?

Dan se făcu roșu ca o tomată de California.

— Tocmai că e ceva neobișnuit. Excelența sa ar dori ca dumneavoastră, în fine, fata lui... Să spunem că ar fi vorba de un soi de căsătorie. Nu chiar așa cum o înțelegem noi, dar...

Se încurcă, se bâlbâi, roși, părând extrem de rușinat, sub privirile lui Gurkha.

Malko crezu că nu înțelesese bine.

— Probabil că e vorba de o ceremonie simbolică. Ce motiv are să ceară așa ceva?

— Poziția Excelenței sale este delicată, explică vice consulul, plin de respect. Făcându-vă acest serviciu, riscă să fie considerat trădător. Pe de altă parte, a jurat să vă ajute, pentru ca orice bănuială din partea dumneavoastră să se șteargă. În plus, vă face o mare onoare...

— Nu mă îndoiesc, fu Malko de acord, și sunt fericit să accept.

Dacă l-ar fi putut vedea strămoșii... Căsătorit, chiar și simbolic, cu o țărancă hindusă...

Gurkha se ridică, semn că întrevederea luase sfârșit. Nu schimbaseră nici un cuvânt despre subiectul care îl interesa pe Malko, cu hindușii însă trebuia să fie mai răbdător decât cu chinezii. Afară era un soare apăsător. După ce se urcară în Toyota, americanul suspină:

— Bine că nu ați dat înapoi. Ne păștea un mare bucluc...

— De ce?

Dan Lohan rânji.

— Știți în ce constă căsătoria? Va trebui să-i compostați fata, dacă îmi permiteți expresia.

Malko aproape că rată virajul, cât pe ce să scufunde Toyota în apa portului.

— Ce mai înseamnă și asta? I-am cerut informații, și el face pe peșitorul...

Vice consulul suspină:

— M-aș fi mirat să fie altfel. Nu e prima dată când se întâmplă așa. Pe vremea când CIA se numea OSS[1], în timpul războiului, am avut de înfruntat și eu această problemă. Aveam nevoie de Gurkha pentru a constitui comandouri anti-japoneze. Îi urau pe englezi, și au fost foarte reținuți. Pe de altă parte, se știe că adoră încăierările, și au găsit acest mod de a ieși din impas. De fiecare dată când un șef își punea la dispoziție trupele, fata lui era oferită drept răsplată ofițerului însărcinat cu comanda acestora. Un soi de legătură de sânge, pricepeți?

Malko opri mașina în fața Hotelului Travelodge, gândindu-se la viitoarea lui familie. Nu-i prea vedea stabilindu-se la castelul din Liezen.

---

1. Office of Special Service. Înainte de denumirea CIA (n.t.)

— Și dacă refuz?

— Luați primul avion, îi sugeră Dan Lohan. Este o insultă îngrozitoare, și vă puteți trezi cu un cuțit în spate. Harilal Parmeshwar nu m-ar mai ajuta niciodată.

— Cum arată logodnica mea?

Americanul clătină din cap.

— Habar n-am: probabil că e negricioasă și slabă, ca mai toate hindusele tinere.

— Trebuie să o iau cu mine? zise Malko îngrozit.

— Ași! Dacă plecați repede, mă îndoiesc că va plânge toată viața după dumneavoastră...

Fermecător. Un obicei bun de răspândit în SUA, cu ocazia fuzionării marilor societăți... Schimbul de acțiuni ar fi fost mai nostim. Dorințele carnale ale lui Malko se revoltau în fața unui asemenea simulacru de căsătorie. Dacă rămăsese celibatar până în acel moment, asta nu însemna ca de atunci încolo să convieţuiască la capătul lumii cu o hindusă pe care nu o văzuse niciodată...

— Cel puțin, i-au cerut părerea?

Dan Lohan rânji ușor. Malko era naiv.

— Cu siguranță că nu. În India, fetele sunt pe locul trei, după vacile sfinte și după maimuțe. Nu uitați că până de curând văduvele erau arse de vii.

Dan Lohan se feri să rupă tăcerea care se lăsase. Amândoi știau că Malko nu avea de ales. Ca spion era nevoit să-și mai murdărescă mânile din când în când. Strania „căsătorie" nu era decât o poznă inofensivă în comparație cu anumite lucruri care îi măcinau conștiința.

— Ei bine, vă felicit! conchise Malko, v-ar sta foarte bine în rol de codoașă.

Cele trei hinduse se înclinară adânc în fața lui Malko, și una dintre ele, într-o engleză stricată, îl anunță că îl vor dezbrăca și îl vor spăla.

Păreau fără vârstă. Corpurile lor fără forme erau ascunse sub niște sari-uri roșiatice, lungi până la glezne. Malko își scoase docil sacoul, rugându-se ca totul să meargă bine. Se

scursese o săptămână de la ultima discuţie cu Gurkha, timp în care nu făcuse altcea decât să se învârtă între piaţa din Suva, Travelodge şi consulat. Gorilele, pline de băşici după atâtea băi de soare în piscina de la Travelodge, înnebuniseră de inactivitate. Malko ajunsese să dorească acea căsătorie, numai să iasă din impas. Niciodată nu se confruntase cu o anchetă atât de dificilă. Fără ajutorul lui Harilal Parmeshwar, putea foarte bine să se întoarcă în SUA. N-ar fi reuşit niciodată să elucideze de unul singur misterul morţii lui Thomas Rose, chiar având fotografia colonelului chinez. Şi tocmai din cauza ei, era obligat să reuşească.

Dimineaţa, Dan Lohan îl anunţase că ceremonia avea să aibă loc seara.

Îl luase de la hotel, fix cu o oră înainte. Nu-i lipsea decât buchetul... Nori albi şi groşi întunecau cerul, şi Suva părea cufundată într-o toropeală grea şi umedă. Până la casa roşie a şefului Gurkha, Dan şi Malko nu schimbaseră nici un cuvânt.

— Sunteţi sigur că nu e o cursă?

Brusc, Malko devenise neîncrezător. Suferise destul de pe urma trădării femeilor ca să nu fie prudent. Acel desfrânat de Gurkha nu-i inspira încredere.

— Liniştiţi-vă, zise Dan. Nu veţi păţi nimic. În definitiv nu este decât o întâlnire oarbă de un fel mai special... şi nu pare să fie ceva dezagreabil. Cunosc destui care ar fi fericiţi să-şi câştige existenţa astfel.

Clipa sosise.

Două dintre femei îi scoaseră costumul de stofă bleumarin, pantofii, cămaşa şi lenjeria. Într-o clipă, rămăsese doar cu inelul de pe deget.

Apoi, cea mai în vârstă dintre ele, făcându-i nenumărate temenele, îl întinse pe o canapea acoperită cu un cearceaf curat. O alta aduse un lighean plin cu un lichid aproape incolor, în care plutea un burete mare. Se apucară să-l frecţioneze, şi Malko se dumiri că era vorba despre apă parfumată în care fusese adăugat ulei de palmier.

În timp ce sclavele îl frecau voiniceşte, cea de a treia îl complimenta într-o engleză stricată, ajutându-se şi de gesturi,

pentru umerii largi, coapsele înguste și fermitatea abdomenului. În final apucă atributele sexuale, le cântări și dădu aprobator din cap.

Îngrozitor de jenat, Malko reuși totuși să surâdă. Avea senzația că era luat drept frumoasa haremului...

Hindusa începu să ungă cu grijă ceea ce ținea în mână, comentând cu voce tare șansa de care urma să aibă parte fata.

Totul era făcut cu atâta ingenuitate, încât Malko nu se putea arăta jignit. Dacă ar fi aflat Alexandra, i-ar fi smuls cu ghearele ceea ce ungea hindusa cu atâta grijă. Egoist, se gândi la „logodnica" sa. De n-ar fi fost prea urâtă! Măcar dacă tatăl ei și-ar fi ținut promisiunile. Nu venise la capătul lumii pentru a servi drept etalon unei tinere hinduse.

Într-un final, una dintre servitoare îi întinse o oglindă și un pieptene cu mâner de aur ca să-și aranjeze părul. Mai avea puțin și îl machia!

Fu îmbrăcat ceremonios într-un halat de mătase brocată, împodobit cu păsări și flori, și apoi încălțat cu niște sandale ușoare din mătase și aur. Satisfăcute, cele trei femei se învârtiră în jurul lui.

Era gata de sacrificiu.

Harilal Parmeshwar apăru aproape imediat. Tunica îi era de un alb strălucitor. Se înclină în fața lui Malko, îl complimentă pentru felul în care arăta, și îl întrebă pe un ton plăcut dacă era gata, de parcă l-ar fi invitat să ia ceaiul, nu să-i ia fata...

Malko se sili să-și ascundă tulburarea. Panica îl invadase brusc. Gurkha erau cunoscuți pentru vanitatea și barbaria lor duse la extrem. Ce s-ar fi întâmplat dacă „logodnica" nu avea să fie satisfăcută? O eventualitate pe care Dan Lohan nu o prevăzuse. Malko își reprimă dorința nebună de a o lua la goană. Din nefericire, era prea târziu. Viitorul lui „socru" l-ar fi sugrumat pe loc pentru suprema umilință.

De altfel, în aceeași clipă, cei doi Gurkha îl încadrară. Pumnalele lungi de la brâu și bărbile negre, le accentuau aerul sălbatic. Purtând în mâini torțe, îl conduseră pe Malko în grădina din spatele casei. Aerul călduț îl mai remontă. Norii dispăruseră, și stelele străluceau.

La capătul peluzei se afla un cort imens din mătase aurie.

Gărzile se opriră respectuoase de o parte și de alta a intrării, nemișcați ca niște statui, cu mâinile pe pumnale.

Harilal Parmeshwar își luă oaspetele de braț, ridică draperia și îl împinse înăuntru. Stupefiat, Malko rămase înțepenit. Nimerise într-o poveste din „O Mie și Una de Nopți"!

Podeaua era acoperită cu un covor multicolor. În cele patru colțuri, ardeau torțe fără fum, care luminau discret încăperea. Un amestec ademenitor de mosc și alte parfumuri necunoscute umplu nările lui Malko. Acesta nu avea ochi decât pentru un singur lucru: patul larg și jos, acoperit cu un cearceaf de mătase de un alb imaculat, pe care erau răspândite nenumărate perne.

Două hinduse făceau de gardă lângă pat. Se înclinară până la pământ în fața lui Malko, apoi dispărură prin faldurile din stânga patului. Aproape imediat, țesătura se dădu la o parte, ținută de cele două servitoare, și Malko realiză că deschizătura dădea într-un al doilea cort, mult mai mic.

O siluetă subțire își făcu apariția : „logodnica" lui Malko.

Ținea capul plecat și nu i se puteau distinge trăsăturile în penumbră. Părul lung și negru era împărțit în două de o cărare impecabil trasată. Purta un sari galben pal, în contrast cu castaniul mat al pielii. Era în picioarele goale, cu o pedichiură impecabilă.

Cu mâinile împreunate, îngenunchie în fața lui Malko și a lui Harilal Parmeshwar. Acesta din urmă îi vorbi în hindustani, cu o voce caldă și plăcută.

Îi spuse apoi în engleză fetei să se ridice, și i-o prezentă lui Malko.

— Aceasta este Gupta, fiica mea.

Cu o grație de felină, ea ridică privirea.

Malko fu șocat de ochii imenși și negri, în care se citea frica. Gupta nu avea mai mult de unsprezece sau doisprezece ani.

Nu era decât un copil! Aproape îngrozit, studia corpul subțire și lipsit de rotunjimi, care la fel de bine ar fi putut fi al unui băiețandru.

Malko se abținu să nu o ia la fugă. Totul avea o limită. Ceea ce părea un simulacru amuzant devenise un respingător

sacrificiu uman. Cu atât mai rău pentru Thomas Rose! Nu avea de gând să traumatizeze o copilă, care cu siguranță că nu ceruse să fie măritată cu el. Îl auzi pe șeful Gurkha spunând ceva, dar nu-i înțelese cuvintele. Deodată, de afară se auzi o muzică pitigăiată.

Sunetele tânguitoare și ascuțite ale instrumentelor cu coarde acompaniau vocea gravă a unui bărbat care rostea cuvinte de neînțeles. Malko tremura: aterizase într-o altă lume și într-o altă epocă. Nu mai putea da înapoi. Fără să se gândească la riscurile personale, succesul misiunii depindea de atitudinea sa. Fugind din cort, anula atâtea săptămâni de negocieri dificile.

Sub privirile nepăsătoare ale tatălui, cele două servitoare se apropiară de Gupta și începură să-i pieptene părul lung, apoi o luară de mână și o conduseră spre pat. După ce o întinseră, una desfășură sari-ul, dând pentru o clipă la iveală corpul cafeniu și subțire, cu sâni minusculi și coapse de băiat. Încrucișându-și ochii cu Malko, fata coborî privirea și buzele rujate tremurară.

Îi era frică.

Lui Malko îi fu rușine de el.

Cele două servitoare aranjară sari-ul peste trupul fetei, bătură pernele și îi răsfirară părul negru pe mătasea albă, după care se înclinară în fața lui Malko și a șefului Gurkha și ieșiră din cort.

Malko încremenise ca o statuie. Fără să scoată o vorbă, Harilal Parmeshwar îl strânse ferm de braț, silindu-l să înainteze până în dreptul patului. Simțind ușoara rezistență a lui Malko, surâse arătându-și dinții strălucitor de albi, ca pentru a-l încuraja.

Malko surâse și el, ușor crispat. Nu reușea să-și desprindă privirea de pe corpul subțire, întins pe mătasea albă. Ochii mari și negri îl priveau cu frică.

Șeful Gurkha murmură câteva vorbe de neînțeles, apoi ieși din cort cu spatele.

Malko rămăsese singur cu Gupta. Dacă întindea mâna o putea atinge. Afară, muzica monotonă și pătrunzătoare continua. Cât de departe era de CIA și de birourile climatizate

de la Langley, de Thomas Rose și de crime. În fața lui Malko se afla o fetiță înfricoșată de ce avea să urmeze.

Fu cuprins de ură față de insensibilitatea tatălui ei. Acesta se folosea de ea ca de un obiect. Gupta reprezenta pentru el un alibi, asigurarea că nu avea să fie considerat trădător.

Ea nu dorise să se afle acolo. Malko îi surâse. Pentru prima oară își dădu seama de frumusețea chipului ei. Trăsăturile delicate, buzele cărnoase și ochii negri imenși, aminteau de un tablou de Soutine. În fața hotărârii care i se citea pe față, inima i se strânse.

Deodată, ea întinse brațele spre el, într-un gest de invitație.

— Culcați aici? spuse ea într-o engleză chinuită.

Văzându-l că ezită, trase de sari cu un gest care se voia senzual, descoperind ceea ce se putea numi piept...

Două pete brune în loc de sfârcuri.

Vocea copilărească și șovăitoare era sfâșietoare. Malko fu copleșit de rușine. Ceea ce se pregătea să facă era pedepsit în majoritatea țărilor civilizate cu munca forțată... sau pur și simplu cu linșajul.

Înțelese însă că ar fi înfricoșat-o și mai tare pe Gupta, dacă s-ar fi arătat disprețuitor, așa că se așeză încetișor pe pat lângă ea, fără să-și scoată halatul luxos. Imediat, o mână micuță și cafenie îl apucă de umăr, silindu-l să se întindă.

Gupta mirosea frumos, un parfum puternic și delicat în același timp, dar Malko nu simțea nici un fel de dorință, de parcă s-ar fi culcat lângă o păpușă de paie. Ar fi dat o aripă a castelului numai să se fi aflat în altă parte.

— Numele meu e Gupta, îi spuse fetița la ureche, puțin mai sigură pe ea.

— Știu.

Vocea sa fu ca un tunet pe lângă murmurul logodnicei sale. Ar fi vrut să o întrebe ce vârstă avea, dar nu îndrăzni. Ca să câștige timp, atacă alt subiect.

— Aveți frați?

— Doi.

— Surori?

— Una.

— Unde ați învățat engleza?

— La școală.

Într-un efort disperat de a amâna clipa fatidică, spunea orice îi trecea prin cap. Gupta vorbea mai bine decât își închipuise. Ochii arzători îl fixau de parcă ar fi vrut să-l hipnotizeze. Fata nu făcea nici un efort de conversație, răspundea doar la întrebări, cu o voce atonă și într-o engleză școlărească și ezitantă.

Simțind că îi seacă imaginația, Malko tăcu. Ca și când ar fi așteptat doar asta, Gupta făcu un gest de apropiere, încolăcindu-și corpul minuscul de Malko, de la genunchi la umeri, ca o adevărată femeie, și cuibărindu-și capul pe umărul bărbatului.

— Nu mai vorbim, murmură ea, facem dragoste.

Lui Malko i se puse un nod în gât. Nu mai era puștoaica firavă și înfricoșată, ci o femeiușcă care se împingea în el din toate puterile. Frica din ochi îi dispăruse.

Dintr-o dată, toate barierele mentale căzură și Malko simți cum corpul i se trezea la viață. Gupta își dădu seama și surâse, cu o naivitate satisfăcută.

Cu toate acestea, atavismele erau încă prea puternice. Trebuia să-și stoarcă mintea, încercând să se gândească la lucruri cât mai erotice, ca să fie în stare să o satisfacă pe tânăra hindusă.

Fata începu să se onduleze cu încetineala și supleța unui șarpe. Mâinile fine îi mângâiară spatele pe sub halat, coborând spre șale.

Ajungând la părțile unse cu drăgălășenie de servitoare, Gupta avu o ușoară ezitare, apoi începu să-l mângâie cu mișcări sigure și precise, ca o curtezană versată! În același timp, gura brună săruta pieptul lui Malko.

Cu toate că pe chipul fetei se citea o atenție copilărească, dacă închidea ochii, Malko ar fi putut jura că încăpuse pe mâinile maseuzelor experte din Bangkok.

Gupta începu să vorbească în limba ei, cu o voce joasă și plină de tandrețe. Îndepărtând mâinile, contemplă încântată efectul priceperii sale, de parcă reușise să facă un castel de nisip.

Desfăcu cordonul halatului și îl ajută pe Malko să se dezbrace. Îngenunchie între picioarele lui, se aplecă

sărutându-i pântecul și mângâindu-l cu părul lung, apoi buzele coborâră și mai mult. În tot acest timp continua să-l privească, căutând aprobare pentru gesturile sale.

Malko avu impresia că în ciuda perfecțiunii gesturilor, Gupta învățase totul pe de rost. Mângâierile ei nu aveau spontaneitate. Ca un calculator îndopat cu date, făcea tot ceea ce fusese învățată ca să excite un bărbat. Acum era Malko, altă dată... Aceasta era filosofia hindusă. Femeia era o mașină de produs plăceri, altfel nu avea valoare. Gupta era sortită să rămână toată viața o sclavă.

Cu toate acestea, hindușii se încăpățânau să dea lumii occidentale lecții de morală...

Gura își continuă mângâierile, prea perfecte ca să fie sincere, în timp ce mâinile brune se agățară de șoldurile lui Malko, într-o mișcare perfect sincronizată.

Jenat de atâta detașare, Malko o prinse pe Gupta în brațe, smulgând-o de pe corpul lui. Ea atinse cu un deget cicatricea lungă de sub braț, sărutându-l mărunt pe cele de pe piept.

Întinzându-se lângă el, își strecură un picior între coapsele lui Malko, cu o mișcare voit senzuală.

Și atunci magia se produse. Muzica ritmată, parfumul greu de mosc ce plutea în cort, corpul femeii-copil care se lipise de el, toate îl făcură pe Malko să încerce o singură dorință, aceea de a o poseda pe Gupta.

O simți cum îi caută corpul, într-o poziție perfectă pentru împerechere. Nu avu timp să reacționeze. Gupta îl făcu să o pătrundă, mișcându-și lent și continuu trupul. Fata își mușcă buzele, scoase un strigăt slab, apoi se desprinse de el, întinzându-se pe spate și trăgându-l peste ea. Malko o pătrunse cu delicatețe, și ea se agăță de el cu brațele subțiri, strângându-i pieptul cu o forță de necrezut. Malko avu impresia că trupul fragil avea să se zdrobească.

Rușinea de la început dispăruse. Uitase că Gupta avea unsprezece ani. Făcură dragoste ca niște adulți și Malko nu mai auzi muzica pițigăiată și sincopată.

* * *

Atunci când deschise ochii, Gupta zăcea lângă pat, cu corpul strălucind de sudoare. Îi surâse, dar privirea îi era încă înecată în lacrimi.

Din nou paralizat de rușine, Malko îi șterse ușor ochii cu un colț de halat, apoi o luă în brațe și o ținu strâns mai multe secunde. Părea destinsă și satisfăcută, dar în privire îi juca un soi de neliniște. Îi înțelese temerile atunci când ea îi șopti la ureche:

— Mai vrei?

Malko îi sărută ochii și spuse încetișor.

— Acum dormi.

Gupta își regăsi surâsul de copil și murmură:

— Ești dulce. Îmi placi.

În două minute adormise.

Malko rămase cu ochii deschiși în penumbră. Se gândea cum avea să se comporte Harilal Parmeshwar, după ce-și îndeplinise datoria. Nu avea nici o clipă de pierdut, și știa că voit sau nu, hindușii nu puneau mare preț pe el.

* * *

Cortul de mătase dispăruse din grădină, la fel și muzicanții. Gupta, „soția" lui Malko, se evaporase și ea.

Cu chipul grav, Harilal Parmeshwar, șeful Gurkha, măsura grădina în lung și în lat. Îl salută vag pe Malko, și acesta aștepta ca hindusul să vorbească primul. Discret, Dan Lohan rămăsese în camera unde erau primiți oaspeții.

Malko nu îndrăzni să întrebe unde era fata hindusului. Ceremonia din ajun aparținea unei lumi ireale, părând doar o fantasmă. Doar zgârieturile de pe coapse îi dovedeau că nu visase. Chris Jones și Milton Brabeck așteptându-l în mașină, telegramele de la Washington și chipul întunecat al șefului Gurkha îl făcură să se întoarcă la realitate.

Pentru prima oară, hindusul nu mai pierdu timpul cu banalități.

— Cel care este responsabil de moartea prietenului dumneavoastră american, spuse el, se numește Nabi Khalsar. Are un magazin de ceasuri pe Ellery Street. Este un om periculos și crud, și are prieteni influenți.

Asta era tot.

Lui Malko îi veniră pe buze zeci de întrebări. De ce fusese ucis Thomas Rose? Din ce motiv era Nabi Khalsar periculos? Cum putea fi neutralizat?

Ca să nu-i dea timp să-l întrebe, Harilal Parmeshwar se aplecă spre el, și îi spuse rar:

— Acum știți destul. Fiți atent. Căutați-mă dacă aveți nevoie de mine. Suntem prieteni.

Nu erau vorbe în vânt. Malko îi mulțumi, și îl lăsă pe șeful Gurkha să mediteze în mijlocul peluzei. În definitiv, nu el trebuia să se ocupe de afacerile CIA.

Cel puțin avea o pistă precisă. Având alături gorilele, nu risca mare lucru. Se întrebă cum putea aduna informații despre hindus.

Dan Lohan nu-și mai găsea locul de nerăbdare. Malko îi povesti ce aflase, și consulul păru decepționat.

— Nu va fi ușor, dar asta e altceva. Harilal vrea într-adevăr să ne ajute.

Malko își dorea să fie așa. Nu ținea să-i calce pe urme lui Thomas Rose, sfârșind în pântecul unui pește tropical. Era nerăbdător să-l cunoască pe Nabi Khalsar.

O jumătate de oră mai târziu, numele acestuia traversa lumea, într-un mesaj codificat cu destinația CIA. Mașina infernală se pusese în mișcare.

Capitolul XIV

Camera de la Hotelul Garrick era năclăită de umezeală. Șiruri lungi de gândaci defilau de-a lungul plintelor. Așezați fiecare pe câte un pat, Chris Jones și Milton Brabeck contemplau plafonul cu o neliniște crescândă: alte insecte se pregăteau să le cadă în cap.

Așezat pe un scaun, lipit de obloanele închise, Malko supraveghea Ellery Street, mai precis dugheana lui Nabi Khalsar. Alesese Hotelul Garrick, pentru că într-un cartier de hinduși, un alb ar fi fost la fel de ușor de reperat ca o muscă într-un vas cu lapte. Așa că se sufocau cu stoicism în camera în care ventilatorul nu funcționa, dar din care se puteau ține sub observație arcadele de pe Ellery Street.

Erau acolo de trei zile. În prima zi, Malko și gorilele lui nu-și puteau ascunde nerăbdarea. Trebuia să se petreacă ceva. Conștiincios până la epuizare, Milton îi fotografiase pe toți turiștii care intraseră sau ieșiseră din magazin, cu ajutorul unui Hasselblad montat pe un trepied, pus cu amabilitate la dispoziție de Dan Lohan. Laboratoarele de la CIA aveau de lucru...

Dugheana lui Nabi Khalsar nu se deosebea de celelalte magherniță hinduse de pe Ellery Street. În vitrina prăfuită se înghesuiau ceasuri Seiko japoneze, alături de deșteptătoare ieftine. Malko nu putea crede că un asemenea loc mizerabil putea fi bârlogul unor ucigași. Și încă ce ucigași!

În anumite momente se întreba dacă Harilal Parmeshwar nu-și bătuse joc de ei. Îl zărise pe Nabi Khalsar atunci când se ducea să-și facă siesta. Un hindus înalt, deșelat, îmbrăcat

europenește și cu o barbă rară. De fiecare dată închidea grijuliu magazinul, cu ajutorul unui panou. Lipit de colină, imobilul nu avea o a doua ieșire.

Malko strivi un gândac enorm care se cățăra pe el. Trebuia făcut ceva. Din cauza atitudinii luate de poliția locală, nu putea fi percheziționat magazinul, și nici hindusul nu putea fi interogat. Un atac frontal n-ar fi servit la nimic. Nu mai rămânea decât o metodă: să-l sperie, făcându-l să creadă că fusese descoperit... O tehnică străveche, care dădea întotdeauna rezultate.

Hindusul și-ar fi pierdut stăpânirea de sine, și ar fi comis o greșeală... Chiar dacă nu făcea nici o mișcare, situația nu putea fi mai rea decât era. De șase ore fierbeau în suc propriu.

Malko împinse scaunul și spuse:

— Mă duc să cumpăr de la el un ceas.

— Putem merge și noi? întrebă Chris Jones, căruia i se deschise apetitul pentru aventură.

Șiroind de sudoare rău mirositoare, ar fi făcut orice să iasă din cameră. Ar fi fost în stare chiar să bea apă de la robinet.

Cu un aer dezgustat, Milton se juca într-una cu piedica Coltului 38. Îl curățase atât de bine, încât strălucea ca o bijuterie Cartier. Gândindu-se la microbii care se ascundeau în cuvertura de pe pat, i se făcu pielea ca de găină. Astronauții intraseră în carantină pentru mult mai puțin. I se părea că deja îi apăruseră pete stranii pe corp. În fiecare seară, la Travelodge, se săpunea o jumătate de oră în apa clocotită, cu riscul să-și jupoaie pielea.

— Nu, așteptați-mă aici, spuse Malko, prefer să mă duc singur. Să nu ne cunoască pe toți.

Suspinând, Chris se apucă din nou să numere gângăniile de pe tavan, în timp ce Milton îi luase locul lui Malko la fereastră.

Acesta coborî pe scara șubredă de la Garrick, și odată ajuns pe trotuar, avu un moment de ezitare. În pas de plimbare, se îndreptă spre dugheană, de-a lungul străzilor pline de lume. În ciuda detașării aparente, era puțin tensionat. Și Thomas Rose fusese un bun profesionist, dar se lăsase descoperit.

Trecu o dată prin fața magazinului. Acesta era gol, și se hotărî să mai aștepte puțin. Cu lume în jur, ar fi avut timp să inspecteze magazinul. Merse până la intersecția cu Greig Street. De acolo, Ellery Street se termina într-o fundătură misterioasă, plină de cocioabe mizerabile.

Ajuns în dreptul unui magazin de suveniruri, Malko făcu cale întoarsă, croindu-și cu greu drum printre gură-casă. Mai avea câțiva metri până la dugheană când zări o siluetă cunoscută.

Grace Lohan.

Îmbrăcată într-o rochie imprimată în culori pastel, fără machiaj și cu un coș în mână.

Când li se încrucișară privirile, ea avu o ușoară mișcare de recul, apoi îl privi pătrunzător, surâzându-i rece, și întrebându-l pe același ton monden:

— Ați ieșit la cumpărături?

Nu știa dacă soțul ei îi spusese că stăteau la pândă, și se mulțumi să răspundă:

— Da, mă plimb puțin. E un cartier pitoresc, bun pentru afaceri, cred...

— Desigur, fu ea de acord. Totdeauna aduc aici la reparat ceasul soțului meu. Este cel mai bun ceasornicar din Suva. Din cauza transpirației și a căldurii, ceasul se dereglează des.

Femeia nu părea dornică să prelungească discuția. Îl salută pe Malko și o luă în josul străzii, unde își parcase mașina. Magazinul ceasornicarului era în continuare pustiu. Malko se hotărî să-și amâne planurile. Întâlnirea cu Grace Lohan îl tulburase în mod bizar. Încă un fapt care se adăuga la misterele anterioare. Aproape fără să-și dea seama, piesele de puzzle se așezau singure la loc în mintea lui. Era inutil să-i facă o vizită hindusului. Avea o idee mai bună.

Când Malko se întoarse în camera de la Garrick, gorilele păreau topite de căldură. Cămașa de nailon a lui Chris putea fi stoarsă.

— Auziți, zise Milton, mititica aceea cu care ați vorbit în fața magazinului era soția lui Lohan.

Malko surâse.

— Da. N-am vrut să intru împreună cu ea în ceasornicărie. Haideți, am terminat corvoada pe ziua de astăzi.

* * *

În cămașă cu mânecă scurtă, vice consulul era ocupat cu semnarea unor scrisori, în momentul în care Malko intră în birou. La încheietură îi strălucea un ceas mare marca Bulova, automatic și etanș.

— Ce e nou? întrebă el. Aveți rezultate?

— Nimic, zise Malko. Așa nu ajungem nicăieri. Avem nevoie de câțiva din fachirii lui Harilal pentru a supraveghea cartierul. Altfel, nu avem decât să cumpărăm Hotelul Garrick și să-l numim pe Chris Jones administrator pe viață.

Dan Lohan rămase cu stiloul în aer.

— Bună idee. Îi voi telefona imediat. Să nu vă supărați dacă o să vorbesc în limba lui. Este foarte sensibil.

Malko ascultă scurta conversație. Când închise, chipul vice consulului era radios.

— Nici o problemă, îl anunță el. Harilal ne așteaptă astă seară la el, la ora obișnuită. Ne va da ce am cerut, și m-a rugat să vă transmit salutări.

— Sunt mișcat, spuse Malko ridicându-se.

Când îi strânse mâna americanului, se uită la ceasul acestuia.

— Aveți un ceas formidabil.

Flatat, Dan Lohan se umflă în pene.

— Sigur! L-am trecut prin vamă cu valiza diplomatică. Cea mai bună marfă de la Seiko. Nu a avut nici măcar o variație de o secundă de când l-am cumpărat. Formidabil, nu-i așa? Toată lumea admiră ceasurile elvețiene, dar...

— Formidabil, spuse și Malko.

Coborând pe scara îngustă de la consulat, i se strânse inima de mila vice consulului.

* * *

Malko învățase pe de rost drumul spre casa de cărămidă roșie. La vederea lui, gărzile îi surâseră arătându-și dinții strălucitori.

Făcea parte din familie. Cei doi Gurkha se înclinară adânc în fața lui, cu barba atingând aproape pământul, și îi făcură semn să intre în casă.

Harilal Parmeskwar se pregătea să bea un ceai, și îl pofti pe Malko să se așeze lângă el. Cu vocea lui gravă îl întrebă de sănătate, despre cum își petrecuse timpul la Suva, de parcă nimic nu se petrecuse.

Veșnicele ocolișuri orientale...

Harilal îl ascultă apoi pe Malko povestindu-și problemele, și la un moment dat bătu din palme.

Gupta apăru imediat, îmbrăcată într-un sari portocaliu, foarte machiată, cu părul pieptănat într-un coc complicat, împodobit cu gardenii. Cu mâinile împreunate în dreptul feței, îl salută pe Malko, apoi îngenunchie pe parchet în fața lui, așteptând cu ochii plecați. Tatăl ei îi vorbi îndelung, apoi se întoarse spre Malko

— Va face ce trebuie. Nimeni nu va băga de seamă. Veți veni aici în fiecare seară, și ea vă va informa asupra activității celui pe care l-am ales.

Malko se simțea teribil de jenat văzând că o misiune atât de periculoasă era încredințată unei fetițe, ținând seama de legătura dintre ei. Începuse însă să-l cunoască pe Harilal. Hindusul nu făcea decât ce voia. Gupta își punea viața în pericol, dar pentru indieni nu era ceva important. Fata ridică ușor capul, și el îi admiră buzele vopsite și ochii negri fardați cu khol. Machiajul era oare în cinstea lui?

Trebuia să se mai „înfrupte" o dată, pentru a strânge legăturile de prietenie cu hindusul?

Gupta rezolvă dilema. După încă o reverență adâncă, părăsi încăperea.

Audiența se terminase.

Capitolul XV

Din cauza zgomotului de la duș, Malko de-abia auzi bătaia în ușă. Înfășurându-se în prosop, se duse să deschidă. Un puști hindus cam de zece ani, în picioarele goale, îi întinse surâzând un plic.

Malko îl deschise. Pe hârtie, o mână neîndemânatică scrisese doar un singur rând în engleză.

Urmați-l pe băiat, este important. Veniți singur.

Fiecare literă din semnătura lui Harilal era caligrafiată cu îngrijire.

Puștiul aștepta pe culoar, surâzând în continuare. Malko îi făcu semn să intre și se îmbrăcă rapid în baie. Îl sună apoi pe Chris Jones în camera vecină, și îl anunță că pleacă. Ținea să respecte instrucțiunile din scrisoarea lui Harilal. Eforturile Guptei dăduseră în sfârșit rezultate!

Chris nu părea împăcat cu ideea.

— Aveți încredere cioara aia vopsită? Lăsați-ne să venim și noi.

Malko râse fericit. Gorilele erau incorigibile: cine nu avea pielea albă ca laptele, făcea parte din lumea tenebrelor.

— Gresați-vă armele și așteptați-mă, îi recomandă el înainte de a închide. Altfel, vă dau de băut doar apă nefiltrată.

Teribilă amenințare.

Micul hindus urcă în Toyota alături de Malko, ghidându-l prin cuvinte disparate.

Urcară Waimanu Road, traversară cartierul Toorak, și puștiul îi făcu semn să oprească. Erau la mai bine de o milă de centru.

O luară pe jos, pe o potecă șerpuind printr-un cartier hindus de magherniță din lemn, mișunând de lume.

Se opriră în fața unei case amărâte, și Malko îl urmă înăuntru. Puțea a carry acru și a găinaț.

Micul hindus îi oferi lui Malko un scaun șubred, apoi dispăru în altă cameră și se întoarse însoțit de o fetiță cu niște ochi imenși negri, ca de sălbăticiune. Fata rămase în mijlocul camerei, privindu-l pe Malko de parcă era un marțian.

— Tu stai, eu întorc, spuse puștiul, la fel de surâzător.

Ieși și închise ușa după el.

Malko îi surâse fetiței, care îl contempla cu un aer grav. Nu purta decât un sari de mătase foarte fină, roșcat și cârpit, prin care se ghiceau sfârcurile microscopice. Putea să fie foarte bine o puștoaică de zece ani bine hrănită, sau una de șaisprezece subalimentată...

— Cum te cheamă? întrebă el.

Ea îl fixă fără să răspundă.

— Nu vorbești engleza?

Din nou tăcere. De ce îl lăsaseră sub paza unei surdomute?

Brusc, se petrecu ceva bizar. Fără să-l scape pe Malko din ochi, fata începu să meargă de-a-ndaratelea spre pat. În ochi i se citea o invitație mută. I se făcu milă de ea. Cât timp era nevoit să aștepte, se gândiseră să-i ofere o prostituată.

Se apropie, și îi spuse ușurel, sperând să-l înțeleagă din intonație, dacă nu-i pricepea cuvintele:

— Nu-ți fie frică.

Fixându-l în continuare, ea trase de sari, rupând partea din față.

Chipul nu-și schimbase expresia. Malko îi zări pieptul slăbuț, cu sfârcuri mari: era mult mai în vârstă decât bănuise.

— Hei! ce faci?

Ea continuă să sfâșie mătasea jegoasă, apoi tacticoasă, se zgârie adânc.

Malko sări și îi imobiliză încheieturile.

Atunci ea începu să urle. Malko nu-și închipuise că din pieptul costeliv puteau ieși asemenea sunete ascuțite, care îi zgâriau timpanul. Simți că înnebunește.

— Taci, strigă el. Ești nebună!

Oprindu-se brusc, ea se repezi și îl mușcă tare de mână. Malko îi dădu repede drumul, și ea profită, începând să smulgă alte bucăți din sari, și urlând în continuare.

Malko își pierdu cumpătul.

Cu toate că mâna dreaptă îi sângera, o apucă pe fată de talie și o trânti pe pat. Se gândise să-i astupe gura cu o pernă, ca să îi înăbușe țipetele.

În acel moment, ușa se deschise în spatele lui. Un strigăt gutural îl făcu să dea drumul fetei. Un hindus scheletic, înfășurat doar într-o pânză, cu țeasta rasă și împodobită doar cu o meșă, îl fixa plin de ură, cu ochii ieșiți din orbite. Scuipă niște cuvinte de neînțeles, se întoarse și urlă ca un muezin, ritmându-și strigătele cu bătăi de palmă peste gură. Încurajată, fetița o luă la goană.

Malko nu mai ezită și se repezi spre ușă. Smintitul care o păzea se agăță de el, urlând ca o sirenă de ceață.

Cu un șut puternic în stomac, Malko se degajă și fugi. Hindușii apăreau de peste tot, bărbați, femei și copii; încercă să se orienteze prin labirintul de poteci desfundate, ajunse într-o fundătură, și fugi din nou, simțind cum îl ard plămânii.

Cu gloata pe urmele lui, se afundă pe o străduță în pantă, sperând să capete destul avans pentru a se ascunde și a găsi un telefon.

În spatele lui însă, urmăritorii se înmulțeau. În ciuda învățăturilor lui Ghandi, nu exista pe pământ cineva mai însetat de sânge ca un hindus, în afară de un irakian.

Brusc, un lungan îi tăie drumul. Înarmat cu o maceta lungă, o agita furios, scoțând urlete feroce. Părea hotărât să-l facă bucăți.

Greșeala lui fusese că fugise. Se opri și așteptă. Când gloata năvăli asupra lui, avu impresia că îl călcase un cilindru compresor. Adversarii lui se încurcau unii pe alții. Singura lui frică era să nu se trezească înjunghiat pe la spate. Din fericire, cei mai mulți nu aveau decât bâte. Pe jumătate mort, Malko urlă:

— Poliția! Chemați poliția!

Se pregăteau să-l linșeze pe loc. Deodată, un hindus înalt, cu barba căruntă, începu să împartă lovituri coreligionarilor săi, cu intenția de a-l elibera pe Malko.

Acesta zăcea în noroi, cu hainele zdrențe. Tot corpul îl durea. Simți că este ridicat și i se leagă mâinile la spate. Cineva îl scuipă în față, și mai încasă și un picior în șale.

— Poliția, gemu el.

— Nu poliție, zise hindusul cu barbă căruntă.

Malko fu îmbrâncit cu ură și târât de doi bărbați înalți și scheletici, împuțiți și păduchioși. În ciuda slăbiciunii aparente, aveau o forță surprinzătoare. Restul gloatei îi urma mormăind. O fetiță culese de jos o piatră și îl lovi pe Malko în piept.

Unul dintre bărbații scheletici surâse larg și îi răsuci mai tare brațul lui Malko.

Acesta înțelese că era dus la locul faptei. La vederea lui Malko, gloata vui cu ură. Exact cum se întâmplase la Bagdad...

Hindusul cu meșă sări la Malko vociferând și agitând un pumnal improvizat, confecționat dintr-un arc de camion ascuțit și înfipt într-o bucată de coadă de mătură. Protectorul lui Malko îl îndepărtă ferm, și smintitul se mulțumi doar să-l scuipe.

— Chemați poliția, repetă Malko.

Bătrânul nu se osteni să răspundă. Malko fu îmbrâncit în casă, și pe lângă el se strecurară vreo cincisprezece bărbați, toți destul de în vârstă. Fetița era în continuare acolo, așezată pe pat, împreună cu puștiul care îl adusese pe Malko. La vederea acestuia, ea începu să plângă, iar băiatul îl apostrofă pe un ton ridicat.

Două sute de capete se înghesuiau la ușă și la fereastră.

Malko fu așezat pe un scaun. Hindusul cu barbă căruntă rămase în picioare în fața lui, avându-i alături pe alți doi.

Arătă cu degetul noduros spre fetiță, și i se adresă lui Malko într-o engleză aspră:

— Ați încercat să violați acest copil.

Turbat de furie, Malko ridică din umeri. Capcana fusese bine pusă la punct.

— E grotesc!

Celălalt insistă:

— Ați fost văzut de tatăl ei. Fata a declarat că ați vrut să o posedați cu forța, și că i-ați sfâșiat sari-ul.

— Ea și l-a rupt, protestă Malko, și după aceea s-a zgâriat. Minte.

— De ce ar face asta? întrebă bănuitor bătrânul.

Cel mai rău era că hindusul era de bună credință!

— Nu știu. Chemați poliția, va face o anchetă și dacă sunt vinovat, tribunalul mă va judeca...

Hindusul clătină din cap.

— Noi nu facem așa. În cazul unui flagrant delict, noi suntem judecătorii, cei mai bătrâni din comunitate. Dacă cineva fură, i se taie un deget de la mână. Dacă recidivează, toată mâna...

Un adevărat popor luminat...

— Ce veți face dacă voi fi găsit vinovat? întrebă Malko, încercând să-și țină firea.

— Vom zdrobi obiectul delictului între două pietre, ca să nu mai puteți greși niciodată, spuse senin hindusul. Așa e legea.

— E un asasinat, răcni Malko.

Celălalt nu păru impresionat.

— Dacă nu sunteți cu adevărat vinovat, nu aveți de ce vă teme.

Se întoarse spre fetița îmbrăcată în zdrențele sari-ului și îi vorbi îndelung.

Ea răspunse pe un ton ascuțit, dând drumul rochiei și arătând răzbunătoare spre Malko: justiția pedepsea crima... Hindusul îi mai puse și alte întrebări, și se întoarse spre Malko.

— Fata confirmă că i-ați sfâșiat sari-ul, și că s-a apărat, mușcându-vă de mână. Arătați mâinile.

Spuse o frază scurtă și cei doi hinduși îi dădură drumul lui Malko. Acesta întinse mâinile în față și bătrânul hindus se aplecă să le cerceteze, găsind imediat mușcătura.

Dădu din cap plin de gravitate, și făcu semn lunganilor, care îi răsuciră lui Malko mâinile la spate.

— Băiatul spune că i-ați cerut să vă facă rost de o femeie. V-a adus aici unde sunt prostituate. Din politețe, a lăsat-o pe sora lui cu dumneavoastră cât timp s-a dus să caute o prostituată, dar nu ați avut răbdare...

— Această fată minte, strigă Malko. A fost pusă să mă acuze.

Bătrânul se întoarse spre fetiță și îi vorbi cu severitate. Ea clătină cu indignare din cap. Hindusul spuse pe un ton sinistru:

— Nimeni nu i-a spus nimic. Ați încercat să o violați. Altfel, cum puteți explica prezența dumneavoastră aici?

Malko încercă să se justifice:

— Am fost convocat de cineva pe care îl cunoașteți. Harilal Parmeshwar. Chemați-l și vă va confirma...

— Harilal Parmeshwar este un om bogat, nu calcă prin aceste locuri, obiectă bătrânul.

— Aduceți-l aici, insistă Malko. M-a onorat cu prietenia lui.

Zecile de perechi de ochi sălbatici ce se țeau în fereastră și în ușă, urmăreau conversația fără să priceapă nimic. Nu așteptau decât un lucru: linșajul.

— Probabil că i-ați înșelat încrederea, spuse pompos bătrânul. Vă vom judeca.

Alungă afară mulțimea, și un frison de fericire străbătu asistența. Pentru orice eventualitate, cei mai puțin leneși se apucară să adune pietre.

Se pregăteau de lapidare, o specialitate folclorică din India.

Cei trei hinduși se sfătuiau cu voce scăzută. Nu trecu mult, și bătrânul hindus se proțăpi în fața lui Malko, spunându-i cu o voce egală:

— V-am declarat vinovat. Veți fi pedepsit imediat, așa cum cer obiceiurile noastre.

Lui Malko i se puse un nod în gât și abia putu rosti:

— În ce mod?

Bătrânul dădu un ordin scurt. Doi hinduși se alăturară gărzilor lui Malko, și cu forțe unite, îl scoaseră pe brânci din încăpere. Malko se zbătea din toate puterile, răcnind, țipând și zgâriind. Într-un murmur de ură, mulțimea se dădu la o parte.

Hindușii îl întinseră pe Malko pe o piatră mare și plată, care servea drept spălător. Patru îl țineau de glezne și de încheieturile mâinilor. Un altul se apucă să-i descheie pantalonii. Gloata se apropiase și Malko vedea ochii lacomi de ură țintuindu-l ca într-un coșmar. Nu avea de la cine să aștepte milă.

În ciuda mișcărilor lui disperate, hindușii reușiră să-i scoată pantalonii și lenjeria. De la brâu în jos era gol pușcă.

Singur, față în față cu mulțimea dezlănțuită și fanatică, simți cum îl cuprinde panica.

— Lăsați-mă, urlă el.

Panica scăpată de sub control îl făcu să tresară, și corpul i se arcui. Imediat, ceva rece îi fu strecurat sub fese. Bătrânul hindus profitase și împinsese o piatră mare și plată. Fruntea i se acoperi de sudoare. Așa cum îl amenințase hindusul, aveau să-i strivească sexul între două pietre. Avea o șansă la o mie să supraviețuiască oribilei mutilări. Halal supraviețuire...

Bătrânul ridică brațul cu demnitatea unui mare preot care efectua un sacrificiu.

Cuprins de o teamă viscerală, Malko urlă să-și spargă plămânii. Atenți, hindușii așteptau. Închise ochii ca să nu vadă piatra căzând, și strânse cu putere din dinți. Mai fusese torturat și știa că și cele mai mari dureri fizice aveau o limită.

Șocul nu se produse însă. Malko deschise din nou ochii. Bătrânul ținea în continuare brațul ridicat. O tăcere de moarte se lăsase peste mulțime. Extremitatea țevii unui Colt 45 era proptită în bărbia „sacrificatorului", înclinată în așa fel încât glonțul să-i smulgă trei sferturi din țeastă.

În spatele Coltului era un braț, și la capătul lui mutra serioasă a lui Chris Jones. Cu mâna stângă îndreptase spre mulțime un pistol de calibru 38, cu piedica trasă. La trei metri de el, Milton Brabeck, însoțit de doi hindași, pe care Malko îi recunoscu drept servitorii lui Harilal, țineau la respect ultimele rânduri ale gloatei, îndreptând spre ei două Colturi automate, care valorau greutatea lor în aur.

Chris surâse din vârful buzelor și i se adresă bătrânului:

— Spuneți-le să se retragă, dacă nu vor să le zbor creierii, zise el vesel. Altfel o să cam împroaște în jur.

Lui Malko îi reveni glasul.

— Nu trageți, ne vor linșa. În plus, bătrânul e de bună credință. E o greșeală.

— Pentru el ar fi ultima, spuse gorila. Dacă nu veneam...

Îl lovi ușor sub bărbie, și cătarea se agăță de pielea ridată. Bătrânul începu să sângereze.

— Spune-le maimuțelor tale să-i dea drumul prietenului nostru, zise el afectuos, și pune piatra ușurel jos.

Chipul hindusului devenise cenușiu. Își trecu limba peste buze și dădu un ordin cu vocea sugrumată. Gărzile îl eliberară cu regret pe Malko.

Frustrată, mulțimea se repezi în față. Chris trase cu exactitate trei gloanțe la cinci centimetri de primul rând, și împușcăturile stârniră un nor de praf. Hindușii se retraseră bombănind. Malko se ridicase deja în picioare și se îmbrăca.

Mâinile îi tremurau și nu reușea să-și revină. Îl apostrofă pe hindusul cărunt.

— Erați gata să comiteți o greșeală îngrozitoare.

Țeava Coltului afecta dicția bătrânului. Bâigui un răspuns de neînțeles, apoi strigă ceva în limba lui.

Imediat, primul rând se apropie. Milton îi anunță calm:

— Primul care face un pas e mort.

Probabil că limba engleză era obligatorie în școlile hinduse, căci nimeni nu mișcă.

— Ce le-ați spus? întrebă Malko.

Celălalt își adună bruma de curaj și răspunse:

— Le-am spus că indiferent dacă acel om mă va ucide sau nu, sentința trebuie aplicată.

Indexul lui Chris se albi pe trăgaci.

— Cred că a venit timpul să-i zburăm căpățâna ăluia.

Malko îi prinse încheietura, îndepărtând țeava armei.

— Așteptați!

Se întoarse spre hindus.

— Sunt un om cinstit. Întrebați-i pe aceștia doi. Vă vor spune că sunt într-adevăr prieten cu Harilal Parmeshwar. Mă cunosc.

În mod vădit, bătrânul nu aștepta decât o ocazie de a-și salva viața. Să te lași omorât nu era o decizie de luat cu inima ușoară...

Le făcu semn celor doi Gurkha să se apropie. Urmă o discuție interminabilă și de neînțeles. Chris și Milton nu slăbeau supravegherea. Malko îi întrebă cărui fapt se datora prezența lor chiar la momentul oportun.

Chris Jones surâse.

— A telefonat Dan și i-am spus că ați plecat la Harilal. I-a telefonat și a descoperit mistificarea. Două grupuri au plecat în căutarea dumneavoastră. Cei pe care îi vedeți ne-au adus aici, după ce au tot pălăvrăgit cu prietenii întâlniți în cale. Noi eram pe urmele lor.

Cei trei hinduși terminaseră discuția. Foarte demn, bătrânul ridică mâinile pentru a calma gloata și îi spuse lui Malko:

— Dacă veneratul Harilal Parmeshwar răspunde pentru dumneavoastră, nu putem să vă punem cuvântul la îndoială. Sunteți liber.

Malko respiră mai ușurat.

— Aș vrea să-i interoghez pe copii, spuse el. Nu s-au putut gândi singuri la o asemenea uneltire...

Bătrânul hindus se adresă mulțimii care se împrăștia încet, privată de spectacolul linșajului. Imediat, cei doi copii care îl acuzaseră pe Malko fură împinși în față de doi slăbănogi, și forțați să îngenuncheze.

Amândoi începură să suspine. Fata striga pe un ton ascuțit, ștergându-și ochii cu o bucată de sari. În ciuda rolului odios pe care îl jucase, lui Malko îi era milă de ea.

Deschise gura ca să-i întrebe ceva, dar copiii se fofilară brusc printre picioarele adulților și o rupseră la fugă. În câteva secunde, aveau un avans de douăzeci de metri. După ce primul moment de stupoare trecu, se auzi un urlet colectiv, și gloata de hinduși o luă la goană după ei.

Gorilele și Malko rămăseseră pe loc, împreună cu bătrânul.

Fetița se pregătea să se ascundă într-o casă, dar prima piatră o lovi în spinare. Căzu, încercă să se ridice, dar ploaia de pietre care urmă o lovi în cap, și ea rămase nemișcată, cu sângele curgând din rănile nenumărate.

Băiatul se întoarse în momentul în care o piatră mare și rotundă îl lovi în genunchi. Încercă să se târască, dar un hindus de șaptesprezece ani se apropie la mai puțin de trei metri de el și îi strivi fața cu o bucată de stâncă.

În acest timp, alți trei lapidau fetița de la mică distanță, care muri cu capul zdrobit. Când apărură Malko și cele două gorile, copii nu mai trăiau. Masacrul îi lăsă interziși. Din ei nu mai rămăseseră decât două grămăjoare sângerânde. Osul zdrobit al coapsei fetiței ieșea prin sari...

— Doamne, suspină Malko. Ce monștri!

De ei se apropie un hindus având în mână o bucată de stâncă. Brațul lui Chris se destinse ca un șarpe. Explozia armei îi îndepărtă pe cei mai temerari. Căzut pe brânci, hindusul se dădu înapoi, dar nu lăsă piatra din mână: glonțul nimerise chiar în ea. Se ridică și o luă la sănătoasa.

Milton era alb ca varul.

— Mor de poftă să trag în mulțime, zise el. Chiar dacă după asta ne-ar masacra.

Întristat, Malko îi spuse:

— N-ar servi la nimic. Handicapul a douăzeci de secole de civilizație nu poate fi depășit cu gloanțe blindate...

— Știu, dar măcar aș fi împăcat.

Neputincioși, cei trei albi coborâră strada, ieșind din atmosfera de coșmar. Era o lume lipsită de rațiune și primitivă, cu care judecata lor de occidentali nu avea nici o legătură.

Ieșiră din cartierul hindus. Probabil că cele două victime fuseseră îngropate în pripă. Copiii erau mulți. Doi în plus sau în minus nu mai conta...

Un singur lucru îl consola pe Malko: era aproape sigur că știa motivul pentru care încercaseră să-l ucidă. Se apropia de țintă.

Următorul lucru era să dea de Dan Lohan, care scotocea prin Toorak, undeva în vale.

Capitolul XVI

Gupta își reluase supravegherea, ca și când nimic nu se întâmplase. Harilal Parmeshwar nu făcuse nici un comentariu asupra capcanei întinse lui Malko. Dacă voia să obțină un rezultat, trebuia să-i întindă și el o cursă hindusului, cu ajutorul Guptei...

O capcană pe care Malko tocmai o inventase, gândindu-se la mormântul lui Stevenson și la privirile lui Grace Lohan. Dacă avea dreptate, aproape toate piesele de puzzle aveau să se așeze la locul lor.

Ceru o convorbire de la recepție și așteptă. Dan Lohan era încă la birou.

— Nu. Nu am noutăți, răspunse el la întrebarea vice consulului, dar m-am gândit la ceva. Atunci când a murit Thomas Rose, mă rog, în acea perioadă, exista vreo unitate a marinei americane la Suva?

— Desigur. Portavionul *John-F.-Kennedy.* A făcut o escală de două zile. Am organizat un cocteil foarte reușit la Yacht Club. Comandantul...

— Vin des aici nave americane?, îl întrerupse Malko.

— Da, destul de des. Cele care vin din Honolulu și se duc în Australia se opresc aici. Suva este porto-franco, și își pot reface proviziile la un preț mai scăzut.

— Am priceput, spuse Malko. Dan, vă rog să mai rămâneți puțin la birou, trec pe la dumneavoastră.

— Acum? E șase și jumătate. Grace mă așteaptă, luăm masa la guvernator. E mai precis decât un ceas Bulova.

Râse de gluma făcută, dar Malko insistă:

— Telefonați-i lui Grace. Nu vom întârzia mult, și vă veți putea duce după aceea la dineu. Ceea ce vreau să fac nu suportă amânare.

Dan Lohan închise indispus telefonul. Din fericire, distanțele erau scurte la Suva. Malko ajunse la el peste cinci minute. Americanul fuma nervos, și îi aruncă lui Malko o privire îngrijorată.

— Ce v-a apucat? Îmi ascundeți ceva? Aveți noutăți?

— Nu încă, dar cred că e o chestiune de zile. Cu o condiție.

— Care?

— Condiția este ca o navă americană să facă escală aici cât mai repede. De preferat o navă mare. Pentru aceasta aș vrea să utilizez telexul dumneavoastră codat. Am de trimis un mesaj la Washington și unul la Honolulu. Diferența de fus orar ne va aduce un câștig de timp.

Dan Lohan făcu ochii cât cepele.

— Pentru ce vreți să aduceți aici o unitate a marinei?

Malko surâse cu o ușoară tristețe.

— Ăsta e secretul meu...

Vice consulul nu insistă. Se duse la seiful din perete și scoase o cărticică.

— Acestea sunt codurile și indicativele, zise el. În fond, nu aveți nevoie de mine. Telexul este în încăperea de alături.

Malko îi mulțumi. Într-un anumit sens, aranjamentul îl satisfăcea. În momentul în care vice consulul puse mâna pe clanță, îl întrebă:

— Dan, aveți pe aici o Biblie?

De data aceasta americanul îl privi cu o îngrijorare fățișă. Spionii nu aveau obiceiul să folosească Bibliile drept arme. Se întoarse totuși, scotoci în birou și scoase o Biblie cu copertă roșie.

— Vreți să vă rugați?

Malko împinse Biblia spre american:

— Dan, aș vrea să jurați pe această Biblie că nu veți spune nimănui că avem intenția să aducem aici o navă militară.

Chipul vice consulului deveni violaceu. Se sufoca de indignare. Deschise gura și o închise de mai multe ori înainte să răspundă:

— Bine dar nu aveţi încredere în mine, sau ce? Eu... dumneavoastră... lucrăm la aceeaşi firmă!

— Am încredere în dumneavoastră, spuse Malko domol, dar nu vreau nici o indiscreţie, fie ea chiar şi involuntară. Ştiu că dacă vă pun să juraţi pe Biblie, vă veţi abţine de la imprudenţe...

Dan Lohan ridică din umeri.

— E ridicol. M-ar mira ca Marina să vă trimită măcar o barcă. Au alte lucruri de făcut. Dacă vreţi să mă jur, o s-o fac şi pe asta.

Cu un aer furios, murmură câteva cuvinte cu mâna lipită de Biblie, sub privirea impasibilă a lui Malko, apoi bombăni ca un elev pus la colţ:

— Bun, acum pot să plec?

Malko îi strânse îndelung mâna.

— Distracţie plăcută la dineu. De îndată ce primiţi răspuns la telexurile mele, anunţaţi-mă, dar nu-mi comunicaţi la telefon despre ce e vorba.

Vice consulul o luă la goană pe scări. Trebuia să fi ajuns deja la guvernator.

Rămas singur, Malko întocmi cu grijă primul mesaj destinat lui David Wise, şeful diviziei planuri de la CIA, cel care îl trimisese în Pacific. Doar el avea puterea de a convinge Marina să disloce una din preţioasele ei nave...Cu argumentele pe care i le prezenta, erau slabe şanse ca cei din Honolulu să refuze.

Mai mult ca oricine, aveau interesul să elucideze misterul morţii lui Thomas Rose, asta dacă Malko nu se înşela.

Malko scrise timp de o oră, şi se duse personal la teleimprimator. Când ieşi din consulat era zece seara, şi străduţele din Suva erau cu desăvârşire pustii. Dacă ipoteza lui era justă, avea să afle curând adevărul, şi colonelului Kan-Mai nu-i mai rămânea decât să o ia din nou de la zero. Eterna muncă a Penelopei pentru Serviciile Secrete.

Dan Lohan ajunse la cafeneaua de la Travelodge la şase dimineaţa, în momentul în care Chris Jones termina de mâncat

ouăle cu șuncă. Avea un aer misterios și important. Nu abordă nici un subiect sensibil în fața gorilelor. În momentul în care ajunse cu Malko la capătul piscinei, explodă în surdină:

— Nu s-ar putea spune că nu aveți relații mari, zise el admirativ. Tocmai am primit o radiogramă oficială din Hawai. Submarinul *Taurus* va face escală aici peste trei zile. Este în misiune de manevră.

Satisfacția lui Malko era amestecată cu tristețe. Își ascunse tulburarea față de american:

— Ați fost deci anunțat oficial. Ca și când nu am fi intervenit.

— Absolut.

— Ce veți face în acest caz?

— Voi anunța *Fidji Times*, și voi organiza un cocteil la Yacht Club.

Malko își contempla chipul în apa albăstrie a piscinei. Din fericire, Dan nu bănuia nimic. Era încă prea devreme ca să-l avertizeze.

— Procedați ca de obicei, spuse el, mai ales în ceea ce privește *Fidji Times*.

Vice consulul plecă, și Malko se întoarse în cafenea, unde cele două gorile continuau să se îndoape cu ouă cu șuncă, singura mâncare pe plan local în care aveau încredere.

* * *

Fidji Times consacrase o jumătate de pagină sosirii lui *Taurus*. Negustorii hinduși își dereticau pieţele în așteptarea marinarilor. Strivită de furtunile de la începutul sezonului ploilor, Suva se mai trezise puțin. Căldura era însă din ce în ce mai puternică.

La volanul Toyotei, cu cele două gorile pe bancheta din spate, Malko urca spre locuința lui Harilal Parmeshwar. Ca în fiecare seară, se ducea la raport, cu speranța de a ajunge la finalul afacerii.

Ajungând în fața casei, avu presimțirea unei catastrofe. Un grup animat de hinduși ocupa peluza. Erau doar bărbați. Tăcură atunci când Malko ieși din mașină, lăsându-și gărzile pe

loc. Era o chestiune de diplomație. În locul celor doi paznici de fiecare zi, erau șase, cu un aer și mai sălbatic. Cu pumnale lungi la brâu, blocau complet ușa. La vederea lui Malko, se dădură rapid la o parte.

Îmbrăcat într-o tunică roșie, Harilal stătea în picioare în mijlocul mai multor hinduși. Pentru prima oară de când îl cunoscuse Malko, purta o armă la brâu, un pumnal lung cu mânerul încrustat cu pietre multicolore.

Îl primi pe Malko la fel de politicos și de rafinat, întrebându-l de sănătate, și cerându-i noutăți despre Dan Lohan. Ochii lui aveau însă o fixitate care desmințea amabilitatea cuvintelor. Malko îl simți încordat, revoltat parcă de ceva. Ceilalți hinduși se grupaseră separat și îl priveau curioși pe Malko. Acesta profită, și întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

Ca și când și-ar fi scos masca, Harilal își pierdu dintr-o dată aerul impasibil. Grimasa feroce dădu la iveală dinții strălucitori și Malko simți cum îl ia cu frig.

— Câinele ăsta și-a bătut joc de mine, spuse el.

— A dispărut?

Hindusul clătină din cap.

— Nu. Veniți.

Traversară casa și ajunseră într-o încăpere păzită de patru hinduse așezate în genunchi. La vedera șefului Gurkha, acestea se ridicară. El le dădu la o parte, și intră într-o cameră luminată de făclii, în care plutea o aromă puternică de tămâie.

La început, Malko nu distinse nimic în penumbră, apoi văzu corpul întins pe masă, acoperit aproape în întregime cu flori de hibiscus și cu gardenii. Se apropie și scoase o exclamație de oroare. Cadavrul Guptei era de nerecunoscut, în special fața. În orbitele din care fuseseră smulși ochii îi îndesaseră bumbac. Acesta se îmbibase cu sânge, formând două bile roșii.

Buzele fetiței fuseseră ciopârțite cu lama, dând la iveală dinții strălucitori, într-un rictus ironic și macabru. Numai nasul fin și cârn rămăsese neatins.

Coborând privirea, Malko zări pumnalul înfipt în piept, printr-un triunghi de pânză verde, pătat de sânge. Mâinile încrucișate peste rană țineau o floare de lotus. În spatele lui Malko, șeful Gurkha spuse domol:

— Mi-au adus corpul adineauri. I-au scos ochii și i-au tăiat buzele de vie. Apoi au ucis-o, executând-o ca pe o trădătoare, cu toate că era fata mea. Au îndrăznit așa ceva!

— Ce oroare, spuse Malko șoptit.

Harilal se aplecă asupra micului cadavru, îi sărută tatuajul roșu de pe frunte și ridică privirea, fixându-l pe Malko. Privirea lui lacomă părea halucinantă.

Ochii lui Malko se umpluseră fără voie de lacrimi. Văzuse multe lucruri oribile în meseria lui, dar tortura suferită de acel copil întrecea orice imaginație.

Harilal îi simți tulburarea și îl strânse de braț cu mâna lungă și cafenie.

— Veniți, spuse el, vă așteptam pentru răzbunare.

Capitolul XVII

Harilal Parmeshwar scoase de la brâu pumnalul lung, cu mânerul împodobit cu pietre prețioase, și i-l întinse lui Malko.

— Dumneavoastră vă revine onoarea de a-i tăia gâtul.

Ceilalți hinduși făcură cerc în jurul lui, unul mai feroce ca altul. Nici unul nu purta armă de foc, dar și cel mai amărât pumnal ar fi putut tăia o vită în bucăți. Malko nu-și revenise încă din șoc. Chipul mutilat al Guptei îi juca în fața ochilor. El era singurul responsabil pentru ce se întâmplase!

— Vă cer scuze, îi spuse el lui Harilal. N-ar fi trebuit niciodată să accept acest serviciu.

Surâzând sălbatic, Gurkha nu luă în seamă obiecția.

— Toți trebuie să murim. Gupta va reveni foarte repede printre noi într-o altă viață. Omul acela însă, m-a sfidat, m-a batjocorit. Sângele lui ne va răzbuna.

Hindușii credeau cu adevărat în metempsihoză. Cu toate acestea, Malko era șocat de insensibilitatea tatălui Guptei. Voia să-și răzbune onoarea, prin suferințele oribile ale fetei sale.

— Ce vreți să faceți? întrebă el.

Hindusul îl privi drept în ochi.

— Să-l ucid cum a ucis-o pe Gupta.

Malko își storcea mintea cum să câștige timp. Și el ar fi fost fericit să-l ucidă pe cel răspunzător de asasinat, dar dacă ceasornicarul murea, ancheta lui lua definitiv sfârșit.

— Probabil că ne așteaptă, obiectă el.

Gurkha surâse cu un dispreț suveran.

— Îi este doar și mai frică.

— Dar poliția...

— Poliția nu se amestecă în așa ceva, dar dacă tovarășii dumneavoastră vor să ne însoțească, sunt bineveniți.

Malko se gândi la gorilele care îl așteptau cuminți în Toyota. Era o surpriză plăcută pentru ei.

— Harilal, spuse el, vă cer să vă amânați răzbunarea. Pentru moment, am nevoie de Nabi Khalsar viu.

Hindusul clătină din cap.

— Nu. Nu vreau să aștept. Dacă nu vreți să veniți cu mine, mă duc singur.

În timp ce vorbeau, traversară încăperea și ajunseră pe terasă. Zărindu-l pe Malko, Chris Jones și Milton Brabeck ieșiră din mașină, mai mult ca să-și dezmorțească picioarele, decât din instinct.

Nu le plăceau chipurile sălbatice ale hindușilor care îl înconjurau pe Malko.

Acesta îi ținea piept lui Harilal Parmeshwar.

— Imposibil. Nu vă pot lăsa să-mi distrugeți capcana. Au murit deja prea mulți. Acum sunt aproape de capătul firului. Voi merge cu dumneavoastră mai târziu.

Ostil și încruntat, Harilal îl asculta. Simțind tensiunea, Chris și Milton se apropiară.

În replică, Harilal dădu un ordin, și șase dintre oamenii săi făcură zid între cei trei albi și poartă. Semăna a declarație de forță. Discret, Chris duse mâna la brâu, mângâind patul pistolului.

— Plecați, spuse Harilal, sunteți un laș.

— Dacă ieșiți de aici, răspunse Malko, telefonez la poiție. Vreau ca Nabi Khalsar să mai trăiască două, trei zile.

— Sunteți un trădător, șuieră Harilal. Veți muri primul!

Strigă un ordin, și totul se petrecu foarte repede. Nimeni nu văzu apărând pistolul în mâna lui Chris, dar Milton, cu două arme de calibru 38 în mâini, se trezi cu vârful unui pumnal la cincizeci de centimetri de grumaz.

Fiecare hindus își scosese pumnalul. Erau mai bine de o duzină.

Pentru o secundă, tensiunea deveni insuportabilă. Malko știa că amenințarea pistoalelor nu avea să-i oprească pe Gurkha: mai văzuseră așa ceva. Nu-l putea însă lăsa pe Harilal să-l masacreze pe Khalsar tocmai acum.

— Harilal, imploră el. V-aș putea lăsa să plecați și v-aș întinde o cursă. Vă fac o propunere: viața lui Khalsar contra vieții mele, pentru trei zile. După aceea, e al dumneavoastră.

— Cum îmi puteți da viața? spuse Gurkha neîncrezător.

— Voi fi ostaticul dumneavoastră. Dacă Khalsar scapă și este ucis de altcineva, mă puteți omorî.

Șeful Gurkha reflectă câteva clipe, apoi trăsăturile i se destinseră ușor.

— Accept, pentru că avem legături de sânge. Aceștia doi vor rămâne și ei aici ca oaspeți ai mei. Dumneavoastră veți fi păzit de cei mai fideli oameni ai mei, până la încheierea învoielii. Dacă încercați să părăsiți Suva, sau Khalsar fuge, vă vor ucide. Iar dacă totul se termină cu bine, peste trei zile îi veți lua gâtul lui Khalsar.

— De acord, spuse Malko.

— Hei! nouă nu ne-a cerut nimeni părerea, gemu Chris. Dacă tipul ăla se îmbolnăvește de gripă, o încasăm.

După atâta tensiune, Malko simți nevoia să destindă atmosfera.

— Și eu, remarcă el, dar vor fi îndeajuns de delicați să ne înjunghie în somn. Sunt niște domni...

Umorul lui nu avu succes. Chris și Milton aproape că refuzau să asculte ordinul. Harilal întinse mâna.

— Dați-mi armele. Sunteți între prieteni.

Gorilele nu gândeau același lucru. Chris chiar se pregătea să calculeze câți hinduși putea omorî înainte de a fi doborât... Cu toate acestea, se supuseră. Privirea imperativă a lui Malko îi convinsese. Harilal dădu un ordin, și apăru un servitor, purtând o tavă de argint. Se opri mai întâi în fața lui Chris...

Când îi veni rândul lui Milton, acesta predă cele două pistoale și întoarse privirea. Servitorul se îndepărtă cu tava plină de arme, și Malko spuse domol:

— Milton...

Cu regret, acesta scoase de la brâu un pistol cu țeava retezată, de care se vede treaba că uitase.

— Totul va fi în regulă, îi asigură Malko. Vă dau cuvântul meu. Aveți încredere în mine?

Tăcerea nu putea fi considerată un răspuns total afirmativ....

Doi Gurkha, sălbatici și muți, îmbrăcați cu șorturi kaki decolorate, cămăși, turbane și sandale, îl încadrară pe Malko. Pumnalele li se ghiceau pe sub haine. Harilal îi surâse rece lui Malko.

— Nu vorbesc decât dialectul nostru. Au ordine să vă însoțească pretutindeni. Vor dormi cu dumneavoastră în cameră.

Minunat, dar așa fusese înțelegerea. Cei doi Gurkha, cărora nu le știa nici măcar numele, se urcară în Toyota. Malko își luă la revedere de la gorile și demară.

Ce era mai periculos de acum urma.

* * *

Cuterul alb al lui Ai-Ko era la chei, înghesuit între două mini-cargouri jegoase. Malko se bucură. Căpătase o afecțiune specială pentru micuța metisă, atât de candidă și ciudată. Spera să o găsească la bord...

Gurkha îl urmau ca niște canișii. Puntea cuterului era pustie.

— Ai-Ko?

Treizeci de secunde mai târziu, tahitiana era în brațele lui, frecându-se de el ca o pisicuță amorezată. Indiferenți, Gurkha se așezară pe punte. Ce se petrecea nu-i privea. Ai-Ko îi privi temătoare.

— Sunt prietenii tăi?

Malko îi mângâie părul.

— Ar fi prea mult de explicat. Mai târziu. Acum am nevoie de tine. Îmi poți face un serviciu mare de tot?

Ai-Ko trepida de bucurie.

— Orice vrei, dar mai întâi vino, Georges nu e aici...

Nu se sătura niciodată. Din nefericire, nu era momentul!

— Îți pui viața în joc, o avertiză Malko. Te voi apăra, dar...

Ea îi puse mâna pe gură.

— Nu-mi pasă! Spune-mi!

Malko îi explică. Ai-Ko îl ascultă, și într-un final dădu din cap și aprobă cu entuziasm:

— E foarte ușor!

Se gândi la Gupta, vru să-i povestească despre ea, dar se abținu. La ce bun.

— Când vrei să încep?

— Imediat, dacă poți.

Ea dispăru sub punte să se îmbrace, aruncându-i lui Malko o privire încărcată de regrete. Acesta contempla apa murdară a portului Suva. Patronii săi, în birourile cu aer condiționat de la Washington, uitau că în anumite țări, nu se rezolvă totul cu aparate de ascultare.

Urmărind-o însă pe Grace Lohan în locul lui Nabi Khalsar, risca mai puțin.

Capitolul XVIII

Grace Lohan plecă de acasă la opt seara, îmbrăcată într-o rochie ușoară, din material imprimat și cu părul strâns în coc. Soțul ei avea să lipsească toată seara, ocupat cu preparativele pentru cocteilul de la Yacht Club, dat în cinstea lui *Taurus*. Submarinul urma să sosească a doua zi dimineața. Ai-Ko era așezată pe o bancă, așteptând parcă autobuzul. Soția vice consulului nu-i dădu nici o atenție și o coti grăbită la stânga. Mai merse puțin, apoi o luă pe Thakombau Road, un bulevard larg urcând spre cartierul rezidențial din Suva.

Cu picioarele goale, ca o mică fidjiană, Ai-Ko o urmărea de la distanță. Mult mai departe, Malko, îmbarcat în Toyota împreună cu cei doi Gurkha, o supraveghea, gata să intervină la nevoie.

Malko opri mașina pe Queen Elisabeth Drive colț cu Thakombau. Putea vedea silueta micuță urcând coasta. Cei doi Gurkha, așezați în spate, erau neclintiți ca niște statui.

Ai-Ko o luă la dreapta pe Berkley Crescent și dispăru. Malko porni imediat mașina. După o sută de metri, aproape că se lovi de Ai-Ko. Fata se întorcea în fugă. Îi deschise portiera. Ochii metisei străluceau de aţâţare.

— Am văzut-o intrând într-o casă, spuse ea. Dacă ocolim pe la Parcul Guvernatorului, ferestrele dau în spate, și veți putea vedea înăuntru.

Întoarseră mașina spre Queen Elisabeth Drive, lăsând-o în dreptul gardului, și își continuară drumul pe jos, pe o alee mărginită de manghieri înalți. Ai-Ko cerceta casele, și la un moment dat arătă spre una din ele.

— Acolo.

Întunericul îi făcea invizibili. Cei doi Gurkha îl urmau fără să pună întrebări. O fereastră de la etajul doi era luminată. Din copacul din fața casei s-ar fi văzut bine înăuntru. Malko spera să fie fereastra potrivită...

Le dădu de înțeles celor doi prin gesturi că voia să se urce în copac. Serviabili, îl ajutară să se prindă de prima creangă. Frunzișul des îi ascundea mișcările. Ajuns destul de sus, se căță pe o creangă ieșită în afară și privi.

Fereastra nu avea perdele, iar camera nu era mobilată decât cu un covor mare și cu un lampadar.

Nabi Khalsar era așezat de profil, în poziția lotus, înfășurat într-o pânză și cu turbanul pe cap. Zărind-o pe Grace, Malko fu gata să cadă. Nici o șuviță deranjată, chipul la fel de puritan și de demn, dar în rest femeia era goală, cu mâinile unite în dreptul feței, după obiceiul hindus, și așezată în fața lui Khalsar. Hainele îi erau împăturite cu grijă pe covor, alături de un pachet mare. Între ea și hindus se afla o farfurie plină cu un lichid roșiatic.

Rămaseră nemișcați mai multe minute. Malko începuse să aibă cârcei, și i se păru că stau așa de o veșnicie.

Khalsar își desfăcu încet pânza din jurul mijlocului și rămase gol pușcă. Atent, își plasă sexul cu extremitatea în lichidul din farfurie. Cu același aer impasibil, Grace îngenunchie în fața lui.

Bărbatul închise ochii, și membrul începu să se umfle, ajungând repede într-o erecție totală. Grace respira ritmic. Cu ochii închiși, hindusul îi ignora prezența.

Aproape la fel de repede cum se umflase, sexul își recăpătă poziția inițială, cu extremitatea în lichidul roșiatic.

Atunci se petrecu ceva extraordinar: lichidul începu să scadă: hindusul „bea" literalmente cu sexul conținutul farfuriei. În mai puțin de un minut, aceasta fu goală!

Grace își pierduse aerul impasibil. Cu buzele întredeschise, părea fascinată de ce se întâmpla sub ochii ei.

Bărbatul întinse încet mâinile, și sexul se umflă din nou.

De-abia atunci Grace înaintă și se lăsă pătrunsă de hindus. Acesta nici măcar nu deschise ochii.

Malko nu putea auzi, dar vedea chipul lui Grace contractându-se, și își dădu seama că urla nebunește. Masca de puritanism se topise, și semăna cu o iapă în călduri.

Hindusul stătea în continuare nemișcat ca o statuie, de parcă nu simțea nimic. După un timp care i se păru lui Malko infinit de lung, Grace se desprinse din încleștare și se rostogoli pe podea.

Imediat, sexul hindusului se desumflă, sprijinindu-se de farfurie și eliminând lichidul. O dovadă mută a auto-controlului.

Doar atunci Nabi Khalsar deschise ochii.

Malko oftă ușurat. Grace Lohan se îmbrăca.

La un moment dat îl zări pe hindus întinzându-i femeii un obiect de mărimea unei frapiere de șampanie, pe care aceasta îl luă cu precauție, de parcă era ceva prețios și fragil.

Hindusul se așeză din nou în poziția lotus. Nu schimbaseră nici măcar un sărut. Sex abstract, imaterial, un soi de misticism erotic.

Nici măcar după ce Grace plecă, Nabi Khalsar nu-și modifică poziția. Malko îl pândi, sperând să fie un simulant, dar acesta își vedea în continuare de meditație.

Traversară parcul. Dan Lohan avea să mai lipsească două ore bune. Pentru ceea ce intenționa să facă, Malko prefera să fie singur.

Malko o lăsă pe Ai-Ko în apropierea portului, și cu cei doi Gurkha pe urmele lui, se îndreptă spre vila lui Lohan.

* * *

Grace Lohan le deschise chiar ea. Nu fu surprinsă la vederea lui Malko. Privirea îi deveni întrebătoare atunci când îi văzu însoțitorii.

— Nu vă temeți, spuse el, sunt îngerii mei păzitori. Grace se schimbase și purta o rochie de crep alb, foarte sobră. Fără machiaj și cu ochii albaștri și nevinovați, părea virtutea în persoană. Malko se întrebă dacă nu visase.

— Dan este la Yacht Club, spuse ea.

Surâsul lui Malko deveni mai rece.

— La dumneavoastră am venit, Grace. Pot să intru?

Liniștea de pe chipul ei se tulbură puțin, dar se dădu la o parte și îl pofti înăuntru. În salon era răcoare. Grace Lohan se așeză pe marginea unui divan, cu mâinile încrucișate pe genunchi, într-o atitudine atentă și mondenă. Malko îi privea genunchii rotunzi, acoperiți pe jumătate de rochie. Era oare aceeași femeie?

— Cu ce vă pot fi de folos?

Malko era foarte încurcat. Detesta să tortureze o femeie. Chiar dacă era convins de justețea acțiunii sale, doamna Lohan era o victimă. Clima, simțurile, soțul, și ceva mai puternic decât ea.

— Nu vă voi întreba despre relațiile pe care le aveți cu Nabi Khalsar, spuse el fără menajamente. Viața personală vă privește. Vreau însă să știu ce v-a dat mai devreme.

Tăcerea dură parcă la nesfârșit. Grace Lohan încasă lovitura. Încheieturile i se albiră, și păli îngrozitor. Ochii albaștri îl fixau în continuare pe Malko.

— Nu știu despre ce vorbiți, spuse ea domol, cu o voce ușor tremurătoare. Relațiile mele cu domnul Khalsar sunt absolut normale. Este un excelent artizan și un om de o mare valoare morală. Un fel de sfânt. Un om care...

Își căuta cuvintele. De îndată ce pronunțase numele lui Khalsar, își recăpătase siguranța de sine.

— ...care a făcut dragoste cu dumneavoastră așa cum nu vă închipuiați nici în cele mai nebunești vise, încheie Malko. Așa cum s-a întâmplat mai devreme.

Un spasm nervos contractă buza superioară a femeii. Părând mai bătrână cu douăzeci de ani, îl contempla pe Malko cu un amestec de stupefacție și oroare.

— De unde știți? șuieră ea.

— V-am văzut, și pentru asta vă cer scuze.

— M-ați văzut?

Vocea îi era sugrumată.

— Da.

— Dumnezeule!

Înecată de rușine, în glasul ei se simțea totuși o umbră de mândrie...

— Nu asta mă interesează, se grăbi Malko să o asigure, ci obiectul pe care vi l-a dat Khalsar, și pe care l-ați adus în brațe, ca pe ceva prețios.

Prăbușită, ea reuși să clatine din cap, afirmând fără convingere:

— Nu știu. V-ați... înșelat. Nu mi-a dat nimic.

Privirea aurie a lui Malko se înăspri. Lohan trebuia să se întoarcă. Cu o răceală voită, îi spuse:

— Dacă nu-mi spuneți adevărul, am să scotocesc toată casa, în timp ce gărzile mele vă vor imobiliza.

Ea nu cedă încă.

— Sunt ridicolă, spuse ea cu o voce aproape normală. Îmi pare rău că am umblat cu ascunzișuri. Am să vă arăt despre ce este vorba.

Se ridică și ieși din cameră. Malko o urmă. Ea se duse la un dulap de pe hol de unde scoase un pachet înfășurat într-o pungă de hârtie cafenie. Îl puse pe masă și băgă mâna în pungă.

— Veți vedea că nu merita deranjul, spuse ea pe un ton monden.

Gesturile îi erau perfect normale, dar o ușoară încordare din voce îl făcu atent pe Malko. Făcu un salt și o apucă de braț, trăgând-o înapoi.

— Nu vă apropiați de masă, îi ordonă el.

Cei doi Gurkha dăduseră năvală. Malko îi potoli cu un gest.

Grace își scoase încet mâna din pungă, și făcu un pas înapoi. Buza de jos îi tremura. Izbucni brusc în suspine și se prăbuși pe divan.

— Oh! ucideți-mă, gemu ea. Omorâți-mă înainte să vină Dan.

Malko îndepărtă hârtia cafenie, dând la iveală coaja galbenă a unui ananas enorm, apetisant și parfumat. Îl examină și văzu că partea superioară a fructului fusese decupată ca un capac.

Pipăi și reuși să o urnească, descoperind o cavitate. Pe o plăcuță metalică rotundă marcată de la 0 la 300, pivota un cursor, aflat în acel moment în poziția superioară, separat de plăcuță printr-un știft. Era de ajuns ca acesta să fie apăsat, și

mecanismul de ceasornic se punea în mișcare. Cu gândul la ce s-ar fi putut întâmpla, Malko se înfioră și închise ananasul. O foarte reușită mașină infernală. O scutură de umeri pe Grace, rămasă într-o stare de prostație pe divan.

— Dacă se apasă butonul în poziția zero, se declanșează explozia, nu-i așa?

— Dda, recunoscu ea. Oh! Doamne, aș vrea să mor!

Malko o apucă de umăr și o sili să se ridice. Chipul îi era scăldat de lacrimi, și se smiorcăia încontinuu. În jurul gurii îi apăruseră două riduri adânci. Vârful nasului, foarte roșu, îi dădea un aer ușor ridicol. Prudent, rămase între mașina infernală și ea.

— Dacă îmi spuneți tot, promise el, plec cu această mașinărie, și nimeni nu va afla nimic. Nici măcar soțul dumneavoastră.

— Dar Khalsar?

Malko dădu din cap.

— Nu vă va denunța...

— Doar nu vreți să spuneți că...

— Nimic pe lumea asta nu-l mai poate salva, spuse Malko. A ucis-o în mod sălbatic pe fata lui Harilal Parmeshwar. Și-a amânat doar moartea.

Ea coborî privirea, și spuse pe un ton scăzut:

— Teribil.

— Cum ați ajuns în situația asta?

Grace ridică din umeri ca un om care își pierduse toate iluziile.

— Oh! M-a îndoctrinat într-un mod foarte abil. Mai întâi nu mi-a cerut nimic. M-a atras prin spiritualitatea lui, explicându-mi că reprezenta o sectă care venera pacea. Nu ucidea nici măcar o insectă. Viața de aici e plictisitoare. Dan nu se ocupă niciodată de mine. Într-o zi, parcă înnebunisem. Khalsar a profitat de slăbiciunea mea fizică. A fost ca un drog. Făcea din mine ce voia, dar nu dădea nimic în schimb. Ușor, ușor, a început să-mi spună că SUA, din cauza politicii agresive, era singura piedică în calea păcii universale. Avea răspuns la toate. Până la urmă l-am întrebat ce aș putea face pentru cauza pentru care lupta...

— Și?

— Mi-a vorbit despre bombe... Trebuiau plasate în vasele de război americane. Așa cum făcea Kim. Acesta era și mai mult sub influența lui Khalsar. Când a plecat în Samoa de vest, a luat cu el un sac cu bombe, jurând să le plaseze pe toate! N-a îndrăznit, după ce a avut loc incidentul.

— Thomas Rose?

Grace întoarse capul.

— A fost ucis de oamenii lui Khalsar. Kim s-a comportat imprudent față de el, acordându-i încredere. L-a urmărit și a intrat în casa lui Khalsar. Apoi a fost surprins...

— Și cu toate acestea ați acceptat să-l ajutați?

Ea strânse din dinți, și mușchii îi jucară pe sub pielea întinsă.

— Nu. La început am refuzat.

— Și?

— A refuzat să mă vadă mai multe zile. Eu... am înnebunit. Am fost gata să-i mărturisesc totul lui Dan, dar îmi era prea rușine. L-am implorat pe Khalsar să găsească pe altcineva. Mi-a spus că dacă refuzam să mă supun, Dan urma să afle totul.

Vechea poveste. Nu atât de crude și de machiavelice, toate centralele de spionaj foloseau aceleași metode. Grace Lohan era „marioneta" ideală.

— Presupun, vru Malko să se asigure, că urma să invitați câțiva din oficialii de pe *Taurus* și să le oferiți un ananas trucat în momentul plecării. Cine ar fi bănuit-o pe soția vice consulului, sau pe un băiat nevinovat din Peace Corps? După aceea, submarinul ar fi explodat după imersiune, și cauza ar fi rămas necunoscută, pentru că Nabi Khalsar s-ar fi debarasat mai devreme sau mai târziu de Grace...

Grace trebuia adusă cu picioarele pe pământ.

— „Pacifistul" dumneavoastră era pur și simplu un agent al Serviciilor de informații comuniste chineze. Thomas Rose a fost omorât pentru că a descoperit acest lucru.

Îi povesti despre fotografia colonelului Kan-Mai. Grace era lividă.

— Dan nu trebuie să afle niciodată, spuse ea. Mă voi sinucide.

— Dumneavoastră i-ați spus că m-am îmbarcat pe *Tofua*?

Ea coborî privirea și îngălbeni de rușine ca ceara:

— Da. Mi-a ordonat să vă supraveghez. Tot eu i-am spus că urma să locuiți la *Fidjian*...

Malko clătină din cap. Ce se pregătea să facă era împotriva regulilor spionajului, dar el era un nobil austriac. Grace nu mai reprezenta un pericol.

Luă cu precauție ananasul și îi spuse femeii:

— Vă promit că nimeni nu va afla nimic. Ar fi bine totuși dacă de acum încolo vă veți alege amanții cu mai multă grijă...

Ea îl privi, cu ochii plini de lacrimi și tremurând din tot corpul. Crezu că avea să i se arunce în brațe, dar Grace se stăpâni și murmură:

— Mulțumesc.

Malko ieși împreună cu cei doi Gurkha.

Nu se răcorise încă. Printre copacii de pe Queen Victoria Parade se zăreau luminile de pe *Taurus*. Străzile din Suva erau pline de marinari ferchezuiți. N-aveau să afle niciodată că acea escală ar fi putut să fie ultima.

Nici Dan Lohan nu avea să afle nimic. La ce bun?

Nabi Khalsar nu avea intenția să o denunțe pe Grace. Urcând coasta Waimanu spre casa lui Harilal Parmeshwar, Malko își zise că orele chinuitoare nu trecuseră încă.

Capitolul XIX

Chris Jones era cenușiu la față, iar Milton Brabeck bătea în verde. Amândoi se repeziră la Malko.

— Oh! Fi-r-ar să fie! Am crezut că nu mai veniți. Dacă ați ști...

Milton înghiți în sec.

— E incredibil, parcă am fi în evul mediu. Voia doar să privim. M-a scârbit și am plecat. Celălalt e probabil mort...

Se aflau în încăperea din spate a dughenei lui Nabi Khalsar. Din momentul în care Malko plecase de la Grace Lohan și îl anunțase pe Harilal Parmeshwar că dușmanul îi aparținea, trecuseră șase ore. Șeful Gurkha îi ceruse ca până pune mâna pe Nabi Khalsar oamenii lui să-l păzească în continuare. Gorilele erau încă la el acasă. Malko se întorsese la Travelodge, fără să-și închipuie că Gurkha avea să treacă la acțiune imediat.

Se înșelase. În plină noapte, Harilal îi telefonase. Până să aibe timp să le răspundă gorilelor, draperia se dădu la o parte și șeful apăru. Îl invită pe Malko să intre.

Acesta rămase încremenit. Camera semăna cu un abator. Sânge peste tot, pe pereți, pe podea, dâre largi ca de vopsea, și o duhoare insuportabilă.

Pe masa de lemn din mijlocul camerei se afla o grămadă sângerândă care gemea încontinuu: ceea ce mai rămăsese din Nabi Khalsar. Gol complet, era plin de sânge din cap până în picioare. Malko se apropie și fu cuprins de o greață violentă.

La fel ca la Gupta, orbitele erau doar două găuri însângerate. Ochiul drept îi atârna pe obraz, ca o cochilie

monstruoasă. În locul organelor sexuale era o gaură astupată cu bucăți de pânză, pentru ca hemoragia să nu-l omoare prea repede pe hindus.

Toată pielea fusese tăiată, smulsă, arsă, pentru a provoca maximum de durere. În ciuda îngrozitoarei mutilări, bărbatul încă trăia. Pieptul i se ridica într-o mișcare neregulată.

— Nu i-am tăiat încă limba, comentă calm Harilal Parmeshwar, căci mai are destulă putere să vorbească.

Scârbit, Malko văzu că șeful Gurkha ținea în mână o baghetă subțire de oțel cu care scobea rănile hindusului; când înfigea extremitatea ascuțită în carnea învinețită, când îl plesnea. Cu o expresie de cruzime lacomă pe chip, se învârtea în jurul corpului torturat, căutând punctele încă sensibile.

Se aplecă peste Khalsar, îi înfipse bagheta în orbita stângă, și răsucind-o ușor, atinse creierul. Khalsar scoase un răcnet neomenesc.

— Încă trăiește, remarcă Gurkha satisfăcut.

Începu să înțepe metodic masa sângerândă. De fiecare dată, bagheta se înfigea adânc în carne. Nabi Khalsar nu reacționa aproape deloc. Trupul mutilat tresărea ușor, sau un strigăt îi scăpa de pe buze, apoi cădea din nou în comă.

Toate oasele mâinilor îi fuseseră zdrobite cu bagheta de oțel, și se transformaseră într-o masă informă și umflată, ca o bășică de sânge.

Harilal Parmeshwar înfipse metodic bagheta într-un loc extrem de sensibil. Strigătul care urmă nu se transformă în răcnet, dar se prelungi, sfredelitor, asurzindu-i. Hindusul se zvârcolea ca o omidă tăiată în bucăți.

Gurkha se aplecă avid spre chipul victimei și întrebă ceva, în timp ce mișca bagheta.

Gata să leșine de greață, Malko nu auzi răspunsul. Harilal își îndreptă brusc spinarea, lăsând bagheta pe loc. Îngenunche în fața seifului din perete, întoarse manetele și întredeschise ușa. Gurkha se ridică și îi surâse lui Malko.

— Ceea ce este în seif vă aparține. Acum nu va mai vorbi.

Ușurat că scăpa de oribilul spectacol, Malko se aplecă, dar strigătul lui Khalsar îl înțepeni. Harilal o luase de la capăt și

hindusul chinuit de durerea insuportabilă se jeluia continuu și din ce în ce mai slab. Într-un târziu tăcu: își pierduse cunoștința.

În afară de teancurile de cărți fidjiene, seiful conținea hârtii pe care Malko le înhăță. Se întoarse chiar în momentul în care tortura se transformă în cel mai îngrozitor spectacol la care asistase vreodată. Harilal lăsă bagheta și apucă pumnalul încrustat cu nestemate. Vârî lama printre dinții lui Khalsar și îi deschise gura cu forța. Cu rapiditatea unei cobre, întinse mâna stângă și apucă limba, trâgând-o cu putere afară din gură.

Vârful pumnalului se înfipse încă puțin, și Gurkha făcu un gest scurt: secționase limba de la rădăcină. Timp de o clipă ținu bucata sângerândă în mână, privind-o gânditor, apoi o aruncă pe jos.

Pe fața și pe bărbia condamnatului sângele curgea șiroaie. Se sfârșise. Sufocat de propriul sânge, Nabi tuși, scuipă, împroșcând totul în jur. Era halucinant. Și totuși trăia!

Harilal îi întinse lui Malko pumnalul încă murdar de sânge.

— Ați promis că îi veți tăia gâtul. Momentul a venit.

Malko, simțind mânerul încă umed în palmă, avu o mișcare de recul. Se gândi la Gupta, la chipul ei mutilat, la corpul zdobit. În acel moment, lichidarea lui Nabi Khalsar era singura acțiune justă. Harilal avea să-l tortureze până la ultima suflare. Gurkha erau vestiți pentru sălbăticia fără limite.

I se puse un nod în gât. Nu era în stare. Se simți deodată un străin, un intrus, în acel măcel demn de evul mediu. Dacă îl ucidea pe hindus, o parte din el se pierdea, sacrificată pe altarul CIA și al spionilor reuniți. Fugise întotdeauna de probele care, sub pretextul întăririi spiritului, reușeau de fapt să-l distrugă. În definitiv, era Alteța Sa Serenisimă prințul Malko, cavaler de onoare al Ordinului suveran al cavalerilor de Malta.

Printre alțele.

Ochii lui aurii susținură privirea rece a șefului Gurkha.

— Nu, spuse el.

Harilal Parmeshwar îl contemplă câteva clipe, cu un amestec de dispreț și de compătimire. Răsuci pumnalul în mână și se aplecă spre Nabi Khalsar. Ca și când ar fi tăiat o bucată de carne, îi înfipse lama în gât, și apăsă cu toată

puterea. Sângele țâșni slab din carotidele secționate, și capul căzu pe spate, aproape desprins de gât.

— E bine, zise Harilal.

Puțin sânge îl stropi pe Malko. Înnebunit de oroare, se dădu înapoi și fugi. Văzându-i expresia de pe chip, Chris Jones și Milton Brabeck păliră. Fără un cuvânt, Malko le făcu semn să-l urmeze. Elerry Street era liniștită și pustie.

Adormită în noaptea tropicală, Suva se odihnea liniștită.

* * *

Malko pândea expresia lui Dan Lohan care citea hârtiile găsite în seiful lui Nabi Khalsar. Le parcursese deja pe cele redactate în engleză, și după o scurtă ezitare, i le întinse pe cele în hindustani vice consulului. Dacă exista o cât de mică referire la Grace, era bine ca informația să rămână la Suva. Dan Lohan avea să sufere, dar nu și-ar fi distrus cariera.

Dan clătina nemulțumit din cap după fiecare pagină citită. O parcurse pe ultima și ridică privirea.

— Nimic. M-aș fi mirat să fie altfel. Acte comerciale, facturi, polițe, scrisori. Pentru orice eventualitate le voi trimite la Nsa pentru o eventuală descifrare.

Malko fu de acord. Misiunea lui în Pacific se terminase. *Taurus* plecase după un cocteil foarte reușit la Yacht Club. Dan Lohan fusese felicitat călduros de comandant, foarte impresionat de clasa și distincția lui Grace, gazda recepției.

Fidji Times publicase în pagina a patra necrologul lui Nabi Khalsar. Poliția ancheta într-o doară, ca de fiecare dată când avea loc o reglare de conturi între hinduși. Trebuia ceva mult mai important pentru a împrăștia toropeala tropicală a micuței insule. De altfel, poliția nu amintise nimic despre mutilările suferite de hindus. Ceasornicăria fusese închisă și scoasă la vânzare.

Ananasul trucat aștepta cuminte în seiful consulatului. În mod oficial, fusese descoperit la domiciliul hindusului, care vorbise înainte de a muri. Chris Jones, care se pricepea la explozive, demontase mecanismul de aprindere: foarte modern, fabricat la Pekin; o serioasă metodă de convingere.

Din nefericire, nu avea să se afle niciodată din ce motiv acceptase Nabi Khalsar să-i ajute pe chinezi.

S-ar fi putut să fie o veche ură pentru albi, exploatați cu abilitate. Ideea cu plasatorii de bombe, persoane în afară de orice bănuială, era genială. Dacă Kim Maclean n-ar fi vorbit prea mult și Thomas Rose nu s-ar fi aflat acolo, s-ar fi petrecut niște catastrofe.

În continuare trebuiau cercetate atent porturile din lumea întreagă unde colonelul Kan-Mai ar fi putut constitui rețele similare, dar asta era altă poveste.

— Am cerut ca un Sabreliner de la Pago-Pago să vină să ia nenorocita asta de bombă, îi spuse Dan Lohan. N-ați vrea să profitați de ocazie?

Malko acceptă bucuros. Cuterul lui Ai-Ko plecase spre Tahiti și spre Polinezia franceză. Avea mare nevoie de destindere. De la Pago-Pago, escala următoare era Tahiti, și de acolo, cu un zbor UTA avea să se întoarcă în Europa, fie prin Los Angeles, fie prin Noua Caledonie și Extremul Orient.

— Trec să vă iau de la Travelodge peste două ore.

Chris Jones și Milton Brabeck plecaseră din ajun la Nandi, de unde un DC-8 îi dusese în Tahiti, și de acolo la Honolulu, și în final la Los Angeles. Plecaseră nemulțumiți pentru că nu-și putuseră exercita talentele.

Poate altă dată.

Când Malko ajunse pe pista de la Suva, Dan Lohan era acolo. Sosise și avionul. Vice consulul se scuză față de Malko.

— Grace n-a putut veni să-și ia la revedere. Avea o migrenă teribilă. M-a însărcinat să vă transmit toate cele bune.

Era mai bine așa. Cei doi își strânseră mâinile îndelung. Vice consulul nu avea să afle niciodată cât îi datora lui Malko. Singura problemă nerezolvată era Kim Maclean, singur în jungla din Samoa cu bombele sale.

Capitolul XX

Un obiect negru și fusiform se detașa pe verdele închis al vechiului crater: *Taurus* tocmai sosise la Suva. Într-un du-te vino de vedete rapide, echipajul debarca la ponton, de unde nave mai mici îi duceau fie în oraș, fie la Intercontinental.

Drifterele sud coreene, minuscule și ruginite, își făceau în continuare veacul la soare. O pâclă de căldură plutea peste colinele verzi ce înconjurau micul port din Pago-Pago.

Odihnindu-se lângă piscina de la Intercontinental, Malko degusta melancolic un J & B. Votca rusească era necunoscută la Pago-Pago, iar pe cea americană, pe care o folosea la castel pentru curățatul băilor, n-ar fi băut-o el. În acea seară pleca spre Tahiti.

Împreună cu felicitările telegrafice ale lui David Wise, fotografia lui Kim Maclean fusese difuzată tuturor birourilor de imigrare americane. Nu se putea face mai mult.

Cei din Samoa de vest nu l-ar fi predat niciodată, și CIA nu putea organiza o expediție pentru capturarea lui. Dacă i-ar fi fost dezvăluit secretul, ar fi devenit și mai periculos. Părerea lui David Radcliff era că până la urmă avea să se predea, după ce se va sătura să mănânce doar cartofi dulci.

Malko trăgea cu ochiul la emisiunea transmisă de televizorul așezat pe colțul barului, mândria celor din Pago-Pago. Era un program educativ. Un samoian voinic și hazliu spunea *cheese* și în aceeași clipă toți samoienii din insulă repetau după el...

Intercontinentalul era plin de ofițeri și de marinari, care aruncau ocheade unor stewardese de la Panam, îmbrăcate în

bikini. Era o schimbare în bine, față de văduvele californiene care nu se mai săturau de exotism.

Era o căldură îngrozitoare. Cabina roșie a telefericului care făcea legătura între Solo Hill, aproape de reședința guvernatorului, cu vârful Mont-Avola, aflat de cealaltă parte a golfului, strălucea în soare, suspendată deasupra apei de culoarea smaraldului.

Apăru un grup de oficiali de pe *Taurus*, venind de la plajă și din grădină. Unul dintre ei ținea în mână un superb ananas.

Malko încremeni.

Un ananas!

Aidoma bombelor confecționate de Nabi Khalsar.

Un impuls absurd îl făcu să se ridice. Ofițerii se opriseră să admire stewardesele, dar el nu voia totuși să pară ridicol. În definitiv, erau milioane de ananași inofensivi. Pentru orice eventualitate, făcu câțiva pași și scrută aleile grădinii și plaja micuță.

Îl recunoscu instantaneu. Kim Maclean își răsese barba, dar statura impozantă rămăsese aceeași. Întoarse capul și îl zări și el pe Malko. Era îmbrăcat într-o cămașă hawaiană, un jeans, iar la gât purta un colier de scoici! Nu semăna deloc cu un sabotor...

Până să intervină Malko, Kim făcu un salt și se repezi la ofițerul care ținea ananasul. I-l smulse din mână și o luă la fugă, strângând fructul la piept ca pe o minge de rugby, spre holul hotelului.

Când Malko ajunse la ușă, Kim o cotea la stânga, în direcția opusă portului.

Unde se ducea?

La ponton putea găsi o barcă, și ar fi ajuns la *Taurus* înaintea lui.

Cu Malko pe urmele lui, Kim începu să urce colina pe partea opusă drumului, prin hățișuri. Malko se gândi la teleferic: cablul trecea chiar peste rada portului. Kim se pregătea să bombardeze submarinul!

Probabil că venise din Samoa de vest la bordul unui velier indigen, hotărât să-și atingă țelurile nebunești. Nu aflase de moartea lui Khalsar.

Dispăru de sub privirile lui Malko și ajunse la drumul spre teleferic.

* * *

Samoianul limfatic, însărcinat cu funcționarea telefericului, moțăia în birou la răcoare. Nu era o oră de vârf, și cabinele se succedau la o jumătate de oră.

Nu păru tulburat de prezența unui alb, care apăru la ghișeu gâfâind și strângând la piept un ananas.

— Un bilet, repede, ceru el.

Samoianul dădu din cap și surâse amabil.

— Nu trebuie să vă grăbiți, mister, cabina nu vine decât peste douăzeci de minute.

Kim avea o privire de nebun.

— Vreau să plec acum.

— Imposibil. Trebuie să așteptați.

— Dacă nu mă ajutați să plec acum, vă omor! strigă el.

În câteva secunde, Malko avea să fie acolo.

Speriat, funcționarul se dădu înapoi. Kim ocolise deja și intrase în încăpere. Își scoase cu un gest rapid colierul de scoici, trase de un fir care ieșea dintr-o cochilie, și aruncă rapid lațul în jurul gâtului samoianului, de parcă era un lasou de bâlci.

Se aruncă în spatele unei mese. Neîndemânatic, funcționarul încerca să scape de colierul improvizat.

Se auzi o serie de explozii seci, și samoianul dispăru într-un nor de fum, apoi se prăbuși, tăiat în două de la nivelul umerilor de o explozie sângeroasă. Scoicile fuseseră burdușite cu exploziv. Kim meșterise mecanismul în junglă, demontând una dintre bombe, și folosind un detonator de fricțiune. Se ridică și se repezi la tabloul de comandă. Era foarte simplu. Trebuia doar să apese pe butonul „start".

După ce-l apăsă, o luă la fugă spre cabină, chiar în momentul în care Malko ajungea pe platou.

Cabina începuse să se miște, balansându-se ușor. Kim sări înăuntru și închise ușa, prăbușindu-se pe o banchetă de lemn. Închise ochii o secundă. Avea să sfârșească frumos: chiar

dacă îl prindeau la Mont-Avola, avea destul timp să arunce bomba. Dacă ochea bine, putea distruge submarinul *Taurus*!

* * *

Malko urcă în goană treptele. Partea din față a cabinei se legăna deja în gol. Nu putea ajunge la ușă, pe care de altfel, Kim o închisese...

Fără să stea pe gânduri, făcu un salt disperat și se agăță de partea din spate a cabinei, prinzându-se de o balustradă. Fu gata să cadă, deoarece cabina se balansa violent. Fără voie, se uită în jos. Era deja la două sute de picioare înălțime, chiar deasupra drumului.

Cabina înainta lent spre partea opusă a golfului.

Kim simți ceva anormal. Malko îi văzu chipul furios lipit de geam

Pipăind în jur, Malko încercă să se agațe mai bine. Dacă ajungea la ușă, ar fi putut poate să o deschidă. Se aplecă și văzu că geamul din dreapta al cabinei era coborât.

În momentul în care băga capul pe fereastră, pumnul lui Kim îl lovi cu putere în tâmplă. Amețit, își recăpătă echilibrul în ultimul moment. Sudoarea rece îi curgea pe gât.

Chipul schimonosit al lui Kim apăru brusc, ca un maimuțoi dintr-o cutie.

— Dacă încercați ceva, sărim în aer amândoi! strigă el.

— Sunteți nebun! spuse Malko.

În mai puțin de două minute, cabina avea să treacă pe deasupra lui *Taurus*.

Dacă rămânea în exterior, Malko nu risca mare lucru. Kim și-ar fi lansat bomba dar nu l-ar fi lezat în vreun fel. Soarta lui *Taurus* putea fi însă pecetluită.

Încercând să intre în cabină, Kim ar fi sărit în aer, și odată cu el și Malko...

Inspirând adânc, Malko mai înaintă un metru.

Cabina se legăna din nou. Chipul schimonosit al lui Kim era chiar în dreptul lui Malko. Acesta se apucă de marginea geamului, și îl coborî complet.

Cu o lovitură de cap, Kim încercă să îl arunce în gol.

Malko se feri, și încercă să introducă brațul drept în cabină și să descuie ușa.

Kim puse cu delicatețe ananasul pe podea și se aruncă asupra lui Malko. Acesta își încordă toți mușchii pentru a rezista șocului. Agățat de balustrada din interior, avea un sprijin mai bun.

Kim îl prinse de gât și începu să strângă.

Aplica o tactică superioară. Dacă voia să evite strangularea, Malko trebuia să dea drumul balustradei de care se sprijinea. Atunci Kim nu avea decât să-l împingă cu putere, și ar fi căzut în apa verzuie a craterului.

Timp de câteva secunde, se luptară pe viață și pe moarte. Lui Malko i se încețoșară ochii. Își desprinse mâna stângă, încercând să-l tragă pe Kim de păr. Îl simți cum își ia avânt pentru a-l arunca în gol. Avea să-i smulgă încheietura mâinii, sau să-i luxeze umărul...

Malko întâlni privirea de nebun a adversarului. Un rictus de ură îi dezvelea dinții gălbui. Capul lui Malko pivotă spre spate. Submarinul fusiform și negru era aproape sub cabină.

— Nu veți reuși! strigă Malko înecându-se.

Kim ezită o fracțiune de secundă. Văzuse și el submarinul nemișcat, plutind pe apa verzuie. Îi dădu drumul lui Malko, înjurând obscen.

Luă ananasul de joc și se repezi spre partea din față a cabinei. Era cel mai bun loc pentru a lansa bomba. Chiar pe axa telefericului.

Kim încercă să deschidă fereastra cu o singură mână, dar nu reuși.

Agățat de zăvorul ușii culisante, Malko trăgea de el din toate puterile.

Zăvorul cedă brusc, și inerția aproape îl aruncă în gol. Kim se întoarse spre el și ezită. Malko, în echilibru pe cornișa îngustă, înainta spre ușa deschisă. În momentul în care Kim se întoarse, reuși să-și strecoare brațul și să apuce un mâner din interior. Nu-i mai rămânea decât să sară în cabină.

Kim puse ananasul jos.

— Ticălosule! Ticălosule!

Închise cu forță ușa, strivind brațul lui Malko în deschizătură.

Dacă șina n-ar fi fost ruginită, i l-ar fi rupt. În ciuda eforturilor lui Kim, șocul fu totuși suportabil. Scoase un strigăt de durere, dar nu dădu drumul punctului de sprijin.

Aproape imediat, simți o durere violentă în mâna cu care se agățase de mânerul cabinei, atât de ascuțită încât fu gata să-și piardă echilibrul. Kim îl mușcase.

Reuși să se țină, în ciuda durerii insuportabile, și se hotărî să riște totul pe o carte. Dădu drumul ferestrei, și se prinse de tocul ușii culisante. În echilibru instabil deasupra hăului, singura lui asigurare era mâna pe care americanul se străduise să o desprindă, mușcând-o. Timp de câteva secunde avea să fie la cheremul acelei mâini.

Piciorul stâng îi alunecă un centimetru, și simți cum i se strânge stomacul.

Trase cu toate puterile de ușă. Aceasta culisă. Piciorul drept al lui Malko porni ca o rachetă și îl lovi pe Kim în zona inghinală, aruncându-l în peretele opus.

Americanul căzu, strigând ca o nevăstuică în călduri. Malko avu impresia că a luat și mâna lui cu el, ca buldogii. Își luă avânt și sări în cabină. Mâna mușcată era complet amorțită de durere, și fu nevoit să se sprijine de bancheta din spate pentru a-și reveni.

Kim se ridică, apucă ananasul și făcu un salt înainte. Malko îl placă, îndepărtându-l de fereastră. Se luptară cu furie câteva clipe. Dezlănțuit, Kim lovea cu piciorul, mușca, mormăia ca o fiară, dar nu dădea drumul ananasului.

Prin ușa rămasă deschisă, Malko văzu fuselajul lui *Taurus*. Kim nu-l mai putea distruge. Instinctiv, îi dădu drumul, dar americanul profită. Kim se rostogoli în față. Pe sub cabină trecea acum un vechi cargou sud coreean, venit după pește gata conservat!

Se întoarse, cu o privire de nebun.

Cu un gest scurt, scoase capacul ananasului. Înainte ca Malko să poată face un gest, Kim smulse știftul, apăsă pe butonul negru și se ridică în picioare, surâzând veninos.

Pentru o fracțiune de secundă, Malko fu paralizat de frică, însă ochii de dement ai lui Kim îl aduseră la realitate.

— Aruncați-l, urlă el.

Kim strânse și mai tare ananasul la piept și se dădu înapoi până la peretele opus. Pe buze îi juca un surâs rău.

— Vă e teamă, nu-i așa?

Malko apucă ananasul cu ambele mâini și trase de el, antrenându-l și pe Kim. Se cramponă cu toată forța de dement.

— Vom sări în aer, repetă el.

Telefericul urca de-a lungul peretelui spre vârful Mont-Avola. Malko se gândi să sară, dăr până jos erau cel puțin cincizeci de metri. Moarte sigură. Încercă din nou să-i smulgă lui Kim mașina infernală.

Americanul se crampona de ea ca un copil de mamă. Malko număra mintal secundele. Ar fi fost o prostie să moară astfel, ucis de un nebun. Moartea lui n-ar fi servit nimănui.

— Aruncați bomba, îl imploră.

Kim nu se osteni să răspundă. Chircit, îl contempla pe Malko cu un aer ironic.

Acesta ezită o fracțiune de secundă, apoi îl apucă pe Kim de păr cu amândouă mâinile. Se răsuci, trăgându-l cu violență pe american spre ușa rămasă deschisă. Surprins, acesta nu opuse prea mare rezistență. Era mult prea târziu când realiză pericolul. Ținu bomba doar cu mâna dreaptă, încercând să se agațe cu cealaltă de clanță.

Stând în echilibru în cadrul ușii, aerul călduț îi mângâie fața. Câteva secunde între viață și moarte, apoi Kim dispăru cu un strigăt gâtuit. Strângea în continuare bomba la piept.

Cu ochii închiși, sprijinit de perete, Malko încerca să-și vină în fire. Ucisese un om. El care ura violența și crima!

Brusc, cabina păru să se ridice, ca aspirată de o mână uriașă. Malko se rostogoli pe podea și aproape că ieși și el prin ușă. Timp de mai multe secunde, fu azvârlit de colo, colo, ca sub influența unui ciclon. Zgomotul exploziei fu repercutat de versanții muntelui Mont-Avola.

Malko se aplecă pe fereasta din spate. O pată neagră murdărea coasta muntelui, undeva în mijlocul cocotierilor.

Atât mai rămăsese dintr-un element strălucit al Peace Corps...

Undeva mult mai jos, marinarii sud coreeni gesticulau pe micile lor șalupe ancorate la pontonul fabricii de conserve. Malko nu putea vedea ploaia de rămășițe umane, care le picase în cap, chiar în timpul siestei... dar sigur nimeni nu avea să se ducă să verifice dacă bucăți din Kim Maclean nu se amestecaseră cu peștii.

După mai puțin de un minut, telefericul ajunse la punctul terminus. Tehnicienii de la stația TV se repeziră să-l ajute pe Malko să iasă. Tâmpla îi era împodobită cu un imens hematom și nasul îi sângera abundent.

— Ce s-a întâmplat? întrebă șeful stației.

Malko făcu o grimasă de durere.

— Am stat de vorbă cu un pacifist.